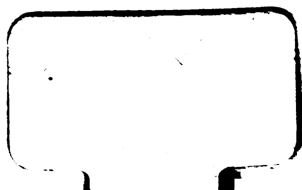

WIDENER
HN TABT X

SIGILLVM ACADEMIAE HARVARDIANAE IN NOV ANG
CHRISTO ET ECCLESIAE
VE RI TAS

LYCKSALIGHETENS Ö.

SAGOSPEL

I

FEM ÄFVENTYR

AF

Per Daniel Amadeus ATTERBOM.

Förra Afdelningen.

UPSALA

PALMBLAD & C.

1824.

The author's name is

Per (Peter) Daniel Amadeus [illegible].

Denna skådedikt är icke något egentligt drama; den skulle då äfven vara beräknad på möjligheten af theatralisk framställning. Den är blott en dramatiskt dialogiserad berättelse. Jag har derföre kallat den Sagospel, och dess underafdelningar Äfventyr: emedan det, som bestämmer utvecklingen af deras innehåll, yttrar sig mera i händelser än i handlingar. Omständigheter, på det närmaste förknippade med min medborgerliga plats i samhället, hafva hittills beröfvat mig tid att egna åt den andra hälften af min Dikt samma granskande genomsigt, som redan längese'n fick egnas åt den förra. Derföre meddelas nu blott denna. Om Gud förlänar lif och helsa, skall den återstående icke länge dröja. Jag hade visserligen helst velat meddela begge på en och samma gång: mitt verk skulle då erhållit åtminstone den goda egenskap, att genast gifva det osöndrade intrycket af ett Helt. Skäl af vigt hafva nödgat mig till ett annat beslut. Lyckas det för min sagolek att väcka något slags interesse, så hoppas jag mellertid, att detta blir ett högre, än åtminstone den blott historiska nyfikenhetens. De läsare, som känna sagan om Lycksalighetens Ö i hennes äldsta gestalt, veta i förväg

händelsernas ungefärliga förlopp; ehuru jag deruti, särdeles mot slutet, tillåtit mig en och annan väsendtlig, men för **min** plan nödvändig ändring. Och äfven för dem, som först genom min behandling göra sjelfva ämnets bekantskap, är slut-utvecklingen af det sätt, på hvilket jag uppfattat sagans grundtanke, redan i närvarande afdelning icke otydligt förebådad.

Med lika ringa anspråk, som alla mina föregående poetiska försök, öfverlemnas äfven detta åt Skaldekonstens vänner. Skulle, bland dessa, ännu några finnas, som med välvilja påminna sig **Blommorna** och **Fågel Blå**, så önskar jag, att det yngsta barnet af min phantasi måtte få dela de äldre syskonens öde. Sannolikt äger det, liksom de, ingen annan förtjenst, än den, att tala ur sitt eget bröst och sjunga med sin egen stämma. Denna förtjenst är tvifvelsutan föga betydlig; den gör dock, att mången ofullkomlighet förlåtes af Dem, för hvilka allt är kärt, som kommer omedelbart från Hjertat och Naturen.

FÖRRA AFDELNINGEN.

FÖRSTA ÅFVENTYRET.

LUFTRESAN.

Ett land i Nordpolens grannskap.

Vild, vinterlig skogstrakt. I bakgrunden synes ishafvet; på sidorna, i afstånd, snöklädda fjällspetsar, öfver hvilka den sjunkande solen gjuter ett flammrödt sken. Jagthorn, skott och ropande röster från olika håll.

EN RÖST.

Föll björnen?

EN ANNAN.

Ja!

DEN FÖRSTA.

För hvem?

DEN ANDRA.

För Kungen sjelf!

DEN FÖRSTA.

Det var ett Kungaskott! Han är och blir
En mästarskytt framför oss allasamman.

Jägarne framkomma på scenen.

EN TREDJE.

Hujah! Hussah! Kamrater, nedåt fjärden!

Ett utvaldt manskap nyss har ankrat der,
Spetsbergare med klor och hvita pälsar,
På blanka flottor, som den sista stormen
I förgår timrade af brutna isar.
Hör, hur de brumma! — Kungen vill, att strax
På deras fartyg vi uppsöka dem;
Att ej vår ovän, talrik nog förut,
Må ny förstärkning få. Begripen J?

DE ANDRA.

Ja väl!

DEN TREDJE JÄGARN.

Hvem kommer der, med sådan brådska?

EN FJERDE

andtruten.

Ett glädjebådskap! — Kungen har befallt oss
Att samlas mangrannt, efter jagtens slut,
Till qvällsvard i det lilla skogspalatset;
En afskedsmåltid åt den främmande
Gesandten, och tillika segermåltid
Vid björnarnas begrafning.

DE ANDRA.

Hjertans broder?
Du vet det säkert?

DEN FJERDE J.

Nyss jag var der ju:

Men knappast finns för någon menniska
En plats der öfrig; så fullproppadt är
Hvart rum med hästsko-bord, hvart hörn med skänkar,
Oxhufvuden, fastager, åmar, såar —
Likgodt! Ryms varan der, nog ryms afnämarn;
Och se'n man bredvid borden klämt hvarann
En stund, af täflande belefvenhet,
Som medborgsmän i ett offentligt statslif, —
Så söker man, inunder borden, opp
Naturens tillstånd, frihetens idyllverld.

DEN FÖRSTE J.

O, hvilken Kung!

DEN ANDRE J.

Så ömt landsfaderlig!

DEN TREDJE J.

Så upplyst om sitt trogna folks behof!

DEN FJERDE J.

Ej sannt? vi äro hans, i lif och död?

ALLA.

I lif och död! — Friskt, gossar, nedåt fjärden!
De skynda bort.

FLORIO
uppträder.

Från citterspelare förbytt till skytt,

Med namn och värdighet af Hofmarskalk! —
Det är, att taga seden der man kommer.
"Det duger ej bland oss," — så sade Astolf, —
"Att vara blott och bart en speleman,
En sångare — Nå väl, min Florio!
Tag denna rang, som innebär förstånd
Och vigt, i mina hofmäns ögon." — Så
Man blir i verlden allt, om obekymradt
Man låter sig få bli, hvad stunden vill! —
Dock — Lifvet är en rätt, som snart förlorar
All smak, om ej det starkt och flitigt kryddas;
Den bästa kryddans namn är: byta om.
Snart griper jag igen min vandringsstaf:
Min längtan ilar hän, med falkens vingar,
Till fosterlandets lagerkrönta vår;
Jag kastar bössan bort, och marskalks-titeln,
Och hänger cittran åter kring min skullra.
Mitt jägarprof vid jordens norra gräns
Blir då en blott till hälften trodd romans,
För vackra spinnerskor och vingårdsflickor!

Lyssnar.

En flock, som nalkas under sång! — Oöfvadt,
Men drägligt! — Orden känner jag, tyvärr;
De höra till min första lärospån

På landets tungomål. I melodien
Jag lyckats bättre.

SÅNG

på något afstånd.

Vilda, mäktiga
Sinne, njut!
Se det präktiga
Målet: skjut!
Skälla hundarna,
Bäfva lundarna;
Skytten går fram, och hans lycka förut!

FLORIO.

Lik ett härskri, klingar
Min visa mellan isarna och bergen.

SÅNGEN.

Smattra, väckande
Jägarhorn!
Träffa, skräckande
Lod och korn!
Färga modiga
Högdjur blodiga;
Bössa, sjung solo bland fjällens torn!

FLORIO.

Jag borde sjelf dem öfva in. Musiken
Är än ett lindebarn i detta land.

SÅNGEN.

Qvällsol, blänk öfver
Snöhvit fjärd!
Hjerta, tänk öfver
Drömmens verld! —
Vidt kring moarna
Hasta loarna,
Ulfvén och björnen sin rädda färd.

FLORIO.

Det låter höra sig. I sanning! vintern
Har ock sin fägring, liksom jagtens lust.

SÅNGEN.

Trötta jägaren
Hemåt går;
Gyllne bägaren
Bräddad står.
Högt från herrliga
Stjernor, kärliga
Minnen förtälja om ungdoms-år.

De sjungande aflägsna sig mer och mer.

FLORIO.

Ja väl! förtälj allt hvad du vet, Natur,

Du samtlighet af själens ursprungs-minnen!
Och låt mig se'n, i någon huld gestalt,
Dig trycka, som en brud, intill mitt bröst!

Ser sig omkring.

Allmoder Jord! hur praktfull äfven här!
I hafvets vågskum doppar solens eldklot
Sin brädd, i hopp att innan kort få tända
Den dag, som utgör dessa nejders sommar —
Det långa dygn, då sjelfva natten tvingas
Af hennes segerblick, att skifta färg
Och härma, lånande, sin oväns hy!
Isfågeln spelar i de röda strålar
Med gullgul fjäderskrud, och ripan trippar
På skära drifvan, sjelf mer hvit än snön,
Och tittar på mig helt bekymmerslöst
Med sina vänliga, ramsvarta ögon.
Snöfinken har ej somnat än. Hvad sång!
Den har ej näktergalens ton: men dock
Den går till hjertat, från Naturens hjerta. —
Erinringar från när och fjerran! kommen
Och krönen med er aftonglans min dag,
Som sjunker ned i det förflutnas haf
Till sina syskon, för att sofva — evigt!

EN RÖST
helt nära.

O ve! o ve! o ve!

FLORIO.

Hvem skriar så,
Som spelte han en grekisk tragedi?

RÖSTEN.

Det felades då än i mina öden,
Att här förgås af köld med all min bildning,
Min smak, mitt sunda vett, min älskvärdhet,
Ett offer för en lumpen politik!
Finns ingen mensklig varelse i öknen?
Skall denna klippvägg blifva lifvets gräns?

FLORIO
ropar.

Gif dig tillfreds, du narr in folio!
Här står en man, som skyndar till din hjelp.

RÖSTEN.

Jag sväfvar öfver branten af en afgrund.
O, götha mannakraft! O millioner
I skock och tunnor!

FLORIO.

Talarn lyfter sig
Ifrån det Rörande till det Heroiska.

Der klättrar han alltredan utför klippan! —
Ser han ej ut, liksom ett sällsamt odjur,
En klump af ragg och snö? — Nu stannar han
På sluttningen, och pustar — Alldeles!
Jag drog strax känsel på hans röst: det är
Gesandten från vårt grannfolk, der en svordom
Så länge räcker till att stafva fram,
Att man vid slutet glömt, hvarför man svor.
En välbetänkt uppfinning! —

Han skynder fram till honom.

Envoyé!
I Guds namn, hvarför kommer ni till fots?
Utrustad så bedröfligt? Hvad har händt?
Er häst . . . .

GESANDTEN

tungt pälsklädd och höljd af snö.

Min häst? Han bröt sitt ena framben
Der borta i ett bergstalp. Kungen flög
Liksom en stormvind på sin jerngrå hingst,
Och höfligheten fordrade, att följa.
Må Satan . . .

FLORIO.

Ropa ej den äfventyrarn!
Han har så många jern i elden; smidet

Ger ingen inkomst, och han lefver stort.
Hur skulle han få tid, att minnas Er?

GESANDTEN.

Ack, funnes här en enda droppa punsch! —
Herr Hofmarskalk! man sagt mig, att i slikt
Ni är en kännare . . .

FLORIO.

Och det med rätta.
Om Mosis staf jag ägde, sprunge strax
En brusande cascad af punsch ur klippan.

GESANDTEN.

Det är då rentaf ett förtvifladt land!
I sanning, värdigt sina första herrar,
Dem högst obilligt nu man skjuter ner,
I trots af all ursprunglig ägorätt.
Ni är en väldig statsman, om ni visar
Hvarför ej björn, och ulf, och räf, i ro
Må bygga här och bo till domedag.

FLORIO.

Undvikom klyftigheter! Tacka Gud,
Att nyss jag ej sköt på Er sjelf. Jag tänkte
Få stoppa opp er åt vårt riks-museum.

Försoning, Herr Gesandt! Se här en flaska,
Som klokt har gömt sig i min rensel. Skål!

De dricka.

GESANDTEN.

Hos annat folk, en smula söderut,
Är nu åtminstone en skymt af sommar,
Med vårluft, blomster, gröna kullar, löfträd:
Här knarrar ännu snön, och yrar; dön
Hörs hvarje stund af störtande laviner,
Och hvart man blickar, bär en ängslig barrskog
I kapp med edra fjäll och edra kojor
Sin hemska isdrägt, som i stel kristall
Med liflös prakt mot sol och måne glindrar.
Den hela jorden liknar här ett lik,
Och himlen står, liksom en mördare,
I blodig skrud, betraktande sitt offer.

FLORIO.

Hvad er vältalighet i hast fick eld! —
Ja, Vintern har på våra berg sin thron.

GESANDTEN.

Om jag begrepe blott, hur eder Kung,
Hur Astolf sjelf kan härda ut häroppe!
Den nittonåriga Apollo-bilden,

Så smärt och fin, med gyllne silkeslockar
Och mörkblå englaögon, och en hy
Af mjölk och purpur om hvartannat — Herre!
Det är, Gud straffe mig, ett underverk;
Man skulle tro, att ej han vore infödd.
Har ej hans Mor, tilläfventyrs, försett sig
På någon vacker tafla — eller fånge?

FLORIO.

Gud vet. Måhända ock på en Minister;
De voro stundom farliga, att se på.
Ni sjelf, exempelvis — men jag vill skona
Er blygsamhet, och tala ett par ord
Med er barmhertighet i stället. Säg,
Är det väl synd om Kungen endast? ej
Om oss, hans arma folk? ej allramest
Om mig?

GESANDTEN.

Med er tillåtelse! hos Er
Det fanns, Herr Hofmarskalk, liksom ett anlag
Till Lappman eller Troglodyt; er uppsyn . . .

FLORIO.

Har någonting beslägtadt, menar ni?

GESANDTEN.

Kort sagdt: ni synes nationaliserad.

Men medgif, att för slika menskoväsen
Kan solsken, snöglopp komma ut på ett.
De gissa halft, att Skaparn har dem tecknat
I tankspridd brådska på Naturens utkast,
Och sedan glömt radera bort dem; derför
De lefva, liksom räddes de beständigt
Att strykas ut vid första mönstringen.
Den största del af året ligga de
Kring spiseln, tömma glödgadt vin och brännvin,
Och lägga ved på ved, tills flamman blossar
Likt i en masugn, i ett helvete.
Om detta lif är mera sömn än vaka,
Bekymrar dem ej synnerligt; man äter,
Man växer, blifver ämbetsman, får basröst,
Man gifter sig, man aflar barn, och dör . . .

FLORIO.

Ett drag ni glömmer i vår lefnadsmålning:
Det, att på en och annan mellanstund
Vi roa oss att slåss med stolta grannar,
Som se'n rätt artigt bedja oss om fred
Och skicka Sändebud, med gull och silfver;
Charmanta, när man träffar dem i eldrum,
Och ärliga, så ofta som de frysa.
Föröfrigt var portraitet mästerligt.

GESANDTEN.

Jag undanber mig allt politiskt samtal,
I dylik köld. Om kriget räckte än,
Jag såge — Gud förlåte mig! — det gerna.
Ty hvad blir vinsten af min fredsbeskickning?
En bildad man tar döden af förkylning
Bland dessa isberg. Thermometern spådde
I middags ren min lott: och dubbelt kall
Är qvällen; trefaldt kall blir norrskens-natten.

FLORIO.

Med ert förlof, min Herr Ambassadör!
En patriot, helst en i vargskinns-päls,
Har thermometern blott inom sitt bröst.
Är ni ej klädd, som ginge ni till polen
Att samla skälspäck eller eiderdun? —
Att hacka tänder för en smula rimfrost,
Är det anständigt för en Nordens son,
De tappra Göthers ättelägg? Var man!
Gif er tillfreds, och njut naturen — Se!
Nordstjernan der och Carlavagnen — Hör,
Hur Freya snurrar om sin silfver-spinnrock!
Stor sak i näsa, fingrar, tår, när hjertat,
Herr Envoyé! när hjertat svingar sig,

Jemnhögt med dessa fjäll, och starkt som de,
Från deras spetsar upp till Valhalls salar.

GESANDTEN.

Herr Hofmarskalk!

FLORIO.

Ja, hvad behagas?

GESANDTEN.

Är
Allt detta allvar, eller skämt?

FLORIO.

Ett genljud
Det är af edra nya skalder: just
I dessa dar jag läst dem med förtjusning.
Jag sett hos dem berättas, att ert folk
Är samt och synnerligt ett folk af jättar,
Som lida endast af förmycken helsa,
Förmycken munterhet, förmycken kraft:
Ni måste svara mot det urbegrepp
Som jag om edra landsmän bildat mig.

GESANDTEN.

Förmycken helsa?

FLORIO.

Möjligt, att er himmel
Som är (i deras verser) evigt blå,

Gör er, i följd af denna egenskap,
Så öfver all beskrifning berserks-lika.

GESANDTEN.

Hvad snicksnack! Herre, evigt grå är himmeln
Hos oss, så ofta som han har en färg! —
När voro skalder annat, än phantaster?

FLORIO.

I Norden tycks likväl, att skeppundsvigten
Af råckar, pälsverk, innantill och utan,
Raggstöflar, ludna mössor, vantar, muffar,
Dem skulle hålla temligen vid jorden.
Men trösta er, och blicka opp! Se dit,
Tversöfver slätten af det frusna träsket!
Der ler ur furuparken Kungens jagtslott
Med sina spegelblanka dussin fönster,
Och vinkar er till qvällsvard och till sömn.

GESANDTEN.

Ödmjuka tjenare! Hvad ni är huldrik!
Hur skall jag komma dit? Skall jag slå kana
På isen, hela denna halfmil fram?

FLORIO.

Nå väl! — Ni kan ej gå; er häst är halt;
Jag föreslår alltså, att åka skridskor.

Se här! jag kan just låna er ett par,
Som jag försigtigtvis tog med. Jag springer
Till fots . . .

GESANDTEN.

Du store Gud! hvad tal! En man
Med mina år, med mina ordnar! Skridskor! —
Ja, det är visst: man har vid detta hof
Besynnerliga infall, egna nöjen.
I går, det lustpartiet utåt hafvet!
På bläcksvart vatten, mellan krithvit fragga
Af himmelshöga vågor, upp och ned
For Kungens speljakt fram, liksom en boll
Från bölja slängd till bölja; blåsten hven
I tåg och linor; hvarje mast, hvar lucka
I vinden knakade och pep: men Astolf
Åt frukost med orubbligt lugn . . .

FLORIO.

Deri
Ni borde gjort, som han . . .

GESANDTEN.

Förtäljde sedan
För damerna en saga om Magneten,
Högst öfverspänd och lång; då kom till slut

En finnfisk, sänd att lära oss förnuft,
Slog med sin stjert omkring, och dref oss hem
Med kalla störtbad utaf vattuhvirflar.

FLORIO.

Ni sof, helt visst, förträffligt efter badet!

GESANDTEN.

I förgår åkte hela hofvet kälke,
Med Kungen sjelf i spetsen; äfven då
Jag måste underdånigst vara med.
En gammal statsfru gaf man mig att föra;
Men midt i branten tumlade vi af
I famnsdjup snö; då skrek man: "Lär att styra,
Herr Diplomat!" — Och nu, i dag, till råga
På alltihop, så kommer Ert förslag:
Att springa kapp med Er på milslång glansk-is!

FLORIO.

Ni åker ju; jag springer.

GESANDTEN.

Åkte nånsin
En befullmäktigad, utomordentlig
Gesandt till hofs på skridskor?

FLORIO.

Och ni vill
Nödvändigt dit?

GESANDTEN.

Förstår sig!

FLORIO.

Godt! då vet jag
Ännu ett råd — blott ett! Jag spänner dem
På mina egna fötter; håll Er se'n
I mina råckskört fast, och skrid bakefter,
Så hinna vi snart nog till hofs.

GESANDTEN.

Betänk —

FLORIO.

Har ingen nöd.

Han spänner skridskorna på sig.

Se så! Nu är det färdigt.

Efter något dröjsmål, griper Gesandten omsider tag i hans råck, och de ila åstad utåt isen.

GESANDTEN

ropar.

För fort! Det går för fort, Herr Hofmarskalk!

FLORIO.

Håll i! Håll i, Herr Envoyé! Friskt mod!

De försvinna i fjerran.

Några Personer af Jagtsällskapet samla sig på heden vid träsket.

EN JÄGARE.

Det var en jagt! Väl tretti hvita Nallar,
Förutan annat smärre Vildt; otaligt . . .

EN ANNAN.

Ja, slikt må kallas jaga. Också var
I dag vår Astolf i sitt ljungelds-lynne.
Han ser i jagten krigets bild, och krig
Är just hans älsklings-yrke; ja, han trifs
Blott mellan larm och vådor. Men man tröttnar
Vid allt, och till och med vid skott och skrål,
Ehuru kungligt nöje det vill synas.

DEN FÖRSTE J.

Derför må Nöjet lemna plats åt Nyttan,
Det sunda vettets högsta ändamål.
En kakelugn, ett kortspel, en buljong,
En flaska vin, en stek, en bål — se der
Den sanna hamnen för den Vises mödor!
Allt annat har en släng af svärmeri.

DEN ANDRE J.

Rätt sagdt! men Kungen tål ej sådant tal;
Gud vet, hvarför? Mig tycks, att det är klokt.

DEN FÖRSTE J.

Ja, Kungen — Hm! det är en egen sak
Med honom. Han var alltid underlig, —
Förträfflig annars! — och se'n spelemannen
Från Valland kom, och blef hans gunstling, — se'n
Ha grillerna fått luft i dubbelt mått.
Det förefaller mig, som Konungen
I nåder håller oss för idel narrar.

FLERA.

Omöjligt, broder! Hvad?

DEN FÖRSTE J.

Till allt är orsak
Den djefvulsmannen Florio, en tok,
En spelevink, som duger blott att leka
I jungfruburar och om blomster dikta.
För Kungen och Prinsessan snackar han
Från morgon intill afton, hvarje dag,
Om Söderns varma sol, om evig vår,
Om Skönhetens och Poesiens verld,
Om undersagor, aningar, mirakler
Och tusenfaldig dylik galenskap;
Hvaraf den klara följden ren är tydlig,
Att Majestäterna bli hufvudyra
Och anse vårt förnuft för oförnuft.

KUNGENS LIFMEDICUS.

Hos patienter utaf sådan art
År detta just det slemmaste symptomet.
När tankförmågans fina organism
I hjernan tror sig vara öfverkroppslig,
Ett andeväsen, en såkallad själ,
Blir lätt en fix idée deraf — och då
År dörren öppen för allt vurmeri,
All fanatism, naturphilosophi,
Papisteri, mystik, inquisition,
Och en ironisk sjelfklokhet, som hånar
Erfarenheten . . . .

FLERA.

Död och helvete!
Den Florio!

DEN FÖRSTE J.

Har ingen märkt, att Kungen
År ledsen vid oss alla? att han söker
Tumult och äfventyr, och fröjdar sig
Ju mer allt går på våghals-vis, men blott
Att döfva en förborgad oro?

MÅNGA RÖSTER.

Bort
Med spelemannen! med landstrykaren!

EN GAMMAL JÄGARE.

Han dricker bra och sigtar bra, likväl!
I dag han ensam skjutit åtta björnar.

FLERA.

Hvad? åtta björnar?

ANDRA.

Ja!

DEN GAMLE JÄGARN.

Liksom en friskytt
Han träffar hvad han vill. På fyra när,
Han lika många fällt, som sjelfve Astolf! —
Och tänk: i middags såg jag honom dricka
Ishafvets skål, som sjelf han föreslog;
Då lyfte han en bål till munnen, tömde
Dess innehåll, och i sin läderkappa
Insvept, han lade sig till middagsro
På snön, och sof, så lugnt som i en säng,
Med en af björnarna till hufvudkudde.

ALLA.

Ha, bravo!

DEN FÖRSTE J.

Verkligen? — Han folkar sig;

KUNGENS LIFMEDICUS.

Ja, mina herrar! detta sätt, att sofva

I trots af alla vetenskapens reglor,
Han lärt af Astolf . . .

MÅNGA RÖSTER.

Satáns dugtig karl;
Den Florio! — Hvad skadar, att han klinkar
På cittra, skrifver vers och tror på själen? —
Hvar menniska har sina svagheter.

DEN GAMLE J.

ser sig omkring.

Der komma nya flockar af kamrater
Från bergen. Snart är hela jagtsällskapet
Församladt här. Men Kungen dröjer länge.

DEN ANDRE J.

Der ha vi Hofmarskalken!

FLERA.

Hvar?

DEN ANDRE J.

På isen
Han kommer löpandes, med pilens fart.
Månntro han skickad är som bud från Kungen?
Der står han re'n på stranden.

FLORIO

för sig sjelf.

Bondens släda
Kom mig rätt väl till pass. Till slut begynte
Min Envoyé att bli mig alltför tråkig.

JÄGARNE.

God qväll, Herr Hofmarskalk! — Vet ni, hvar Kungen
Befinner sig?

FLORIO.

Förmodligen helt nära;
Ty denna stund och denna plats till möte
Han sjelf bestämde, när vi skildes åt;
Och tiden börjar lida inpå natten.
Men låt mig mellertid, som vän, få dela
Ert samqväm.

DEN ANDRE J.

Vet, Herr Florio! man räds
Att ni förfuskar Kungen med ert sällskap.

FLORIO.

Ni älskar korta uttryck, laconismer;
Men ärligt tal förtjenar ärligt svar! —
Hvad är, i något mindre sparda ord,
Mitt brott?

DEN FÖRSTE J.

Ni ympar Er på h o n o m. Frukten
Blir ett olyckligt mellanting. Hur vek,
Svårmodig är han vorden! — Milde Gud!
Hvem skulle tro, att denne yngling, vild
I jagten som i kriget, lejondjerf,

I hvarje fara kyligt oförvägen,
Den samme är, som sitter mellanåt
Med kinden stödd mot handen, halfva dagar;
Ja, ofta nattetid i sina rum
Går drömmande och suckande omkring,
En mjältsjuk flicka lik, som önskar giftas?

FLORIO.

Tänk, om han vill det?

DEN FÖRSTE J.

Narrverk! Brudar växa
I våra tider ju på alla trän,
Och skakar man, så falla de i klasar, —
Om ock de prunka med prinsessors namn!
Tror ni, att någon skulle vägra honom,
Den skönaste bland ynglingar — och Kung!
Men Astolf är mot könet — artigt kall;
Han har ej sinne för Mor Evas döttrar.

FLORIO.

Han, till hvars själ, så känslig och så rik,
Hvar blomma hviskar och hvar källa sjunger,
Han intet sinne för det kön, som föddes
Att göra lifvet mildt och jorden skön?
Hvad vore verlden utan qvinnor? Hvad
Har mannen njutit, när han ej har pröfvat

Den ljufva bojan af en qvinlig famn? —
Det felet stal han ej, åtminstone,
Från mig, som alltid lidit af ett motsatt! —
Tvertom, Kamrater! just förmycket sinne
Han äger, för att finna, liksom vi,
Sin lågas föremål än här, än der,
Än under en gestalt och än en annan,
Till veckors eller dagars tidsfördrif.

DEN ANDRE J.

Rätt mycken synd det är emellertid
Om den svanhvita nattvioln, som farbrorn
I testamente lemnat honom.

EN TREDJE J.

Ja!
Hans vackra syskonbarn får ock betala
Det nya vurmeriets herrlighet.
Vår tysta, englablida, gåfvomilda
Prinsessa Svanhvit, som växt opp med honom
Från vaggan och från dockan — knapt en blick
Han skänker henne nu.

FLORIO.

Ack, Vänner! Kärlek
En handling är, som aldrig kan befallas.

EN FJERDE.

Som barn, den tid jag ännu gick i skolan
Och lärde mig slå boll, jag hörde stundom
En gammal glosögd Rector hålla tal
Om något knäfvelstyg, som Romare
Och Greker plägat bråka med, ibland,
När bloden steg dem uppåt hufvudet.
Om jag minns rätt, det hette Ideal.
Tänk, om vår Kung (olyckligtvis!) har råkat
Ut för ett stycke Ideal? — Förstån mig:
Det ordet är poetiskt, och betecknar
Egentligen en snurr på vettets tråd;
Ett öfverflöd af fett på logican,
Som aldrig oftare mår rigtigt väl
Än hon är torr och mager som en skrika.
Om nu det händt, att öfvervåningen . . .

Han pekar på pannan.

MÅNGA RÖSTER.

Tyst!

ANDRA.

Tand för tunga! Gud bevar' oss!

KUNGENS LIFMEDICUS.

Skada

Det vore på så ypperlig monark.

Man må det bästa hoppas. Än är sjukan
Inom sin första, lindriga station.

FLORIO.

Man rope hit betjeningen! På hoppet
Jag tror att Kungens viner vi försöka.

FLERA RÖSTER.

Det var ett godt förslag, Herr Hofmarskalk!

FLORIO

för sig sjelf.

Jag börjar bli orolig öfver Astolfs
I sanning alltför långa bortovaro.

Högt.

Rör sig ej något utför vestanfjället,
Från toppen, och från is-sjön nedanom?
Så brokigt snön och isen bryta nu
Mot aftonrodnan och mot norrskensbranden
Sin glans, att ögat villas af dess bländverk.

NÅGRA.

Det är den sista flocken af vårt sällskap;
Skidlöparne: vi ha dem genast här.

ANDRA.

Men äfven ibland dem syns Kungen ej!

Skidlöparne anlända.

FLORIO.

J gode herrar, hvad gör Kungen?

FLERA

bland de nyankomne.

Kungen?

Vi söka honom här, hos Er!

DEN FÖRSTE J.

Min Gud!

Hvad skall man föreställa sig derom?

EN AF SKIDLÖPARNE.

Jag hörde nyss hans jägarhorn, så lätt
Igenkännbart . . .

EN ANNAN.

Jag också . . .

EN TREDJE.

Också jag.

DEN FÖRSTE.

Men då jag sprang dit, hvarfrån ljudet kom,
Så var der — ingen!

DEN ANDRE.

Alldeles! för mig
Det gick på samma sätt.

DEN TREDJE.

Och mig.

EN ÅLDRIG JÄGARE.

Jag redan
Har honom länge fåfängt efterletat,
Och tyckt mig tydligen, än här, än der
Hans horn förnimma, ja hans röst ej mindre! —
Gud skydde honom! — Bröder! östra bygden
Af denna skog högst undersällsam är,
Och ingen än har sett dess gräns. Ett rå
Skall ha sitt rike i de ödemarker,
Från hvilka vår nyfikenhet är bannlyst.

KUNGENS LIFMEDICUS.

Hvad pratar ni för skrock? Min vän, betänk...

FLERA RÖSTER.

Förlåt, Herr Archiater! sannt är sannt —

KUNGENS LIFMEDICUS.

Det gifs blott trenne slag af sanna ting:
De sanningar, som dukas opp på borden,
De sanningar, som gömmas i schatullen.
Det tredje sanna tinget är det Jag,
Som är sensibelt för de andra begge
Och dermed deras verklighet bekräftar.

FLORIO.

En populär metaphysik, min Herre! —
Men eget är det dock med denna skog:
Så vidt, som folkets minne sträcker sig,
Rätt långt har ingen hittills der trängt in
Åt öster; man på tusen vis blir hindrad.

DEN ÅLDRIGE J.

Och de, som trotsa hindren, komma bort
För alltid, säger man . . .

KUNGENS LIFMEDICUS.

Det tror jag nog;
Så länge ingen Landtbruks-Comité
Har med rothuggning, svedjande och dikning . . .

EN JÄGARE.

Den värsta faran är den gamla grufvan;
Som re'n har sväljt så många rof. I skymning
Af snö och buskar gömd, hon i försåt
Mot sina offer gapar. Afgrundsdjupa
På vandrarn bida dess förfallna schakter,
Der malmens andar hamra sina smiden
Att nattetid man hör det dofva dundret.

Bland Sällskapet skönjes en allmän oro.

DEN ÅLDRIGE J.

Hvi dref han jagten, tvärt emot mitt råd,
Just åt den trakten? — Nå, Gud bättre saken!

KUNGENS LIFMEDICUS.

Och Er tillika, hvad förståndet angår!
God natt!

Under bortgåendet.

Två gånger två är fyra. — Rigtigt!
Än har jag sans; och tokig är enhvar,
Som tror på någon ann bevisnings-grund
Än den af tabula multiplicationis.

Han går.

FLORIO.

Kamrater! glad förtröstan! — Minns man ej,
Att Astolf icke alltid hör på råd?
Att han rätt ofta söker enslighet?
Att han ej sällan glömmer tid och rum? —
Välan! här går hans enda återväg
Till slottet; här upptända vi en stockeld,
Och lägra oss kring den, och spela sedan
En visa, öfverljudt, att berg och dal
Må gensvar ge åt våra horn och röster.
Kanske han då förnimmer oss. Om icke,

Så ströfva vi, så långt som vi förmå,
På spaning genom skogens natt.

ALLA.

Må ske!

Stockelden antändes. De lägra sig omkring den och uppstämma med sång och valdthorn:

Ungmön i lunden på jagtnätet band,
Morgonfrisk, morgonklädd;
Snöfågeln satt på dess hand.
Jägaren ropte: ”Min flicka, sitt still,
Fågeln af handen nu skjuta jag vill;
Blif ej så blek! se, hans lott är ju söt:
Hårda bädd! hulda bädd!
Huru ljufligt, att dö i ditt sköt!” —

”Skjut!” sade mön: men för blixten så brådt
Spratt hon opp, späd och rädd;
In i dess barm flög hans skott.
”Gerna,” hon suckade, ”kysste du mig;
Döden blef också en kyss ifrån Dig!
Stå ej så blek! äfven denna är söt:
Hårda bädd! hulda bädd!
Huru ljufligt, att dö i ditt sköt!”

Jägarn tog bössan, i mynningen såg;
I en blink från dess brädd
Lydde en kulå hans håg.
Nu till sin mö, i den grönskande skog,
Sönk han mot blodiga barmen, och log:
"Var ej så blek! se, vår lott är ju söt:
Hårda bädd! hulda bädd!
Huru ljufligt, att dö i ditt sköt!"

Buskbeväxt hed i en annan, ännu ödsligare skogstrakt. Natt; klar, och upplyst af ett starkt norrsken.

ASTOLF
ensam.

Man hör mig ej. Så tystna då, mitt horn!
Jag har förirrat mig; jemväl till fots
Det knappast möjligt är, att tränga fram.
Välan! min jagt blir då en upptäckts-färd;
Var mig välkommet, nya äfventyr!
Och du, o polens klara stjerna, lys
Min gång, som förr, till något lyckligt slut!

Han betraktar henne.

Min Moder höll dig kär. Hon sade mig
Att stjernor voro englar, och att Du

Var den, som styr vår Nord på Guds befäl.
Alltsedan drack mitt öga, hvarje qväll,
Med rörelse din milda kungaglans.
De Lärde säga, att du är en verld.
Kanhända bor min Moder hos dig nu,
Och ser på dessa snöfält, och på mig!
Ännu min själ är din. Jag mäktar än,
O moderstjerna! härda ut din blick. —
Se dock ej på mig så. För öm, för stark
Är din magnet. Jag får ej vara barn.

Efter en stunds fortsatt vandring.

Ja, fordom! — Dock, hur kan vid nitton år
Man tala om ett fordom af sitt lif?
Månn ej derför, att allt, hvad hjertat vill,
En saga blott, ett evigt fordom är?

Det börjar mulna.

Godt! Kläd dig, himmel, i ordentlig natt!
Der natt är natt, är dagen också dag.
Hvad njutning har man väl af någondera,
I detta tröga land, der båda blott
Med möda skilja sig ifrån hvarann,
Och tvenne gånger, ungefär, om året
Aflösa stumt hvarandras grymma vakt?
Nu påstår man, att våren här begynt:

Hvar? I kalendern! — Hvilken årstid! — Ja;
Långt hellre då jag föredrager den,
Som ej gör anspråk på ett sydligt namn;
Den oafbrutna natt, då fästet kröns
Af outtröttlig aftonrodnads prakt,
Och fjällens hjessor, ur det afgrundsdjup
Hvars mörker höljer deras fötter, sidor,
Uppresa hvasst de hårda tinningar
Mot dunkel himmel, vådeldsflammor likt,
Att två i glansen af en osedd sol
De snöbetyngda, tusenåra lockar.
Kom, milda måna, liksom då, och ställ
I spetsen dig för silfverstjernors dans,
Och sakta väck på hjertats luta opp
De skära strängar, som i dagens larm
Ej tolka få sin vällust och sin klagan.
Förfäras du för detta norrskens-svall,
Som nalkas östanfrån med blodig gnistring?
Hur mångengång jag såg dig bleknad fly,
När öfver svepningshvita berg och fält
Dess purpurskymning göts från himlens hvalf,
Der svärd och spjut sig rörde öfverallt
Och mordets röda bölja tycktes brusa! —
Ja, nattens Drottning! sådant är det lif,

Som åt oss arma dödlige förunnats:
Förgäfves hoppas vi, att öfva få
Vårt bröst, vår hand till fridens strängaspel;
Snart griper oss en vild, fiendtlig makt,
De fleste digna då; blott hjelten går
Sitt dystra mål emot, med upphöjd glaf,
Och vågor utaf blod beteckna vägen.

Himlen är öfverdragén med svarta skyar.

Jag önskar, att en koja snart jag funne,
Ett näste hurudant som helst: ty sömn
Behöfver jag; och alltid villigast
Infann han sig på mina ögonlock
Ju hårdare mitt läger var, i tält,
I hålor, eller ock på bara marken,
Der på en björnhud sträckt, i mången dröm
Jag såg hvad våren är, och ack! än mer,
Hvad denna kärlek är, som skaldens dikt
Så ljuft förstår att måla och beprisa.
Hur osäll spratt jag se'n, hur mulen opp
Ur mina gudasyners paradis,
Vid trummans härgny, vid trumpetens rop,
Att åter kriga — jaga — och regera!
Ha, hvilken krona! mellan larver buren,
Emellan mumier, för hvilka evigt

Förborgadt är, hvad i mitt hjerta lågar!
För hvilka ingenting i verlden vore
Mer- främmande än jag, i fall jag ej
Som domare, som krigare, som skytt
Dem vigtig syntes och beundransvärd!
Jag tadlar icke dem. Bland snö och fjäll,
Och träsk, och svedjeland, och ormbunks-hedar,
Ej födas kan ett bättre folk, än mitt.
Hos våra grannar står dessutom just
Ej mycket mer berömligt till. Kanhända
Begär jag något, som ej hela jorden,
Ej hela menskoslägtet mäktar ge.
Det möjligt är, att för en själ, som min,
Ej någon annan njutning finns, än den,
Att sofva och att drömma. Om så är,
Du is-natur! så har din vinternatt
I sanning en förträfflig afsigt. Lång
Hon blef, att räcka till för långa drömmar.
Jag mycket lärt af dem; kanske det mesta
Af hvad jag vet. O! gåfves det en trolldom,
Som dränkte all vår nakna verklighet
Så djupt i drömbilds-verldens ocean,
Att ingen brygga nådde från vår jord
Till diktens evigt sommargröna ö,

Som der i blomsterslöjor, solbeglänst,
För hjertat höjde sig till landningsplats;
Med alla barndomsenglar, lekande
Kring blanka källsprång, mellan höga palmer!
Jag skulle genast, för hvad pris som helst,
Förbyta mot ett sådant drömmeri
Mitt vakna lif, mitt tomma hjeltenamn,
Min hemska fosterbygd, min tunga spira.

Mörker, storm, häftig åska och slagregn.

En sällsam vandring! Kolsvart natt och skog;
Och svall af regn, och åskeslag, i trots
Af årstid och naturlag! — Höga fura,
Du tungt bemantlade, gif Du mig värn
Mot dessa kalla flöden!

Han ställer sig under ett furuträd.

Din dryad
Tycks sjelf på sina fasta fötter svigta;
Försagd, när rundt omkring, i röda harnesk,
Härhöfvidsmännen för Naturens andar,
Den starka Eldens söner, tåga ut
Ur himlafästets vidt uppslagna portar,
Och från ditt hår, som sprids än hit, än dit
Af ångstens bäfvan, störta nya strömmar

På gästen, som du ej beskydda kan,
Du svagt utrustade värdinna! —

Han fortsätter sin gång.

Lugn;
Mitt unga blod! Hvarföre sjuda opp
Af gagnlös harm, hvarför ej hylla gladt
De helga Elementers öfvermakt?
De söka, liksom du, i striden frid;
När Luftens moderliga bröst betungas
Af qval, som skymma hennes ljusa blick;
Uppföra hennes första barn ånyo
Sin ungdoms kämpaspel, i mildrad härmning,
Till dess det blåa ögat åter småler. —
I sanning! blixten är tjenstvillig. Nu
Jag skönjer hand och fot åtminstone.

Trenne väldiga ljungeldar på engång.

Tack, himlamakter, för de snabba blossen!
Der, österut, jag såg en slätt begynna;
Jag har ej långt till den. — Men hvad? Bortom
Det kala fältet, från ett högländt ställe,
Ett ljus mig vinkar, likt en gästfri helsning
Från någon mensklig boning? — Ja, och tydligt
Jag branta klippor ser omgifva den.
Välan! framåt! Bevinga mina steg,

Du, blida Lycka, som, så kunglig sjelf,
Än gerna Kungars vän och sällskap är!

Han skyndar bort.

Brant bergshöjd; öfverst, i en med mångfaldiga spetsar, liksom torn, försedd klippmassa, visar sig en rymlig, hvälfd Grotta. På något afstånd skönjes en hafsfjärd i dimma. Tvenne mot hvarandra lutande, pelarlika fjällstycken bilda till grottan en triangelformig ingång. Svalor, tranor, lommar, vindspolar och stormfåglar hafva byggt sig nästen öfver och i trakten af ingången. Grottan upplyses af lyktgubbar, som sväfva omkring hvalfvet och väggarna. Midt uti, på en eldstad, uppflämtar då och då en halft förkolnad glödhög. Framför eldstaden sitter Vindarnes Moder

Anemotis,

en urgammal, nästan oformligt storväxt gumma, klädd i en svart, fotsid kofta, med ett eldrödt hufvudkläde, under hvars ofantliga, beständigt af och an fladdrande snibbar det långa, grå håret likaledes oupphörligt fladdrar omkring ryggen och skullrorna. Hon spinner på en rock, hvars hjul snurrar omkring med en häftigt susande fart, och från tenen flyga gnistor och hagelkorn om hvarandra, med hvilka lyktgubbarne leka under bemödande att fasttaga dem.

ANEMOTIS.

Röda gossar, blanka barn,
Låten bli mitt granna garn!

Nordan vill ha kappan färdig,
Men min varp vill ej bli härdig.
Stilla då, deroppe! — Nej,
Sådant väsen tål jag ej.

LYKTGUBBARNE.

Gamla Moster, låt oss vara!
Ingen fara, ingen fara.

ANEMOTIS.

Ingen? — Jemt i sus och dus
Lefver ju mitt hela hus;
Komma man och söner, skrikes:
"Kläder, Mor! och mat desslikes!"
Ingen sig bekymra vill
Hur allting skall räcka till.

En Svala kommer inflygandes.

Hvad vill Du, min snälla tärna?
Såg du Zephyr? —

SVALAN.

Ack! hur gerna
Sade jag: han kommen är!
Men ett annat bud jag bär.
Skön, som han, men mycket större,

Nalkas hit en ungersven;
Rustad som till strids, fastän
Blid han syns, liksom den förre.
Endast något blek och dyster,
Säkert matt af köld och regn;
Herrskarinna! om dig lyster,
Unna honom nådigt hägn!

Hon flyger ut igen.

ANEMOTIS.

Hvem af dem, som jorderingen
Fostrar upp till dödlig lott,
Hann väl förr till detta slott?
Utom mina Vindar, ingen
Känner hit ens vägen blott.
Kommer någon Gud, att språka
Med min stormiga gemål? —
Men han är ej lätt att råka,
Och besök han aldrig tål.

Framför ingången synes Astolf, med draget svärd i handen.

ASTOLF.

Det ena undret hopas på det andra.
Först denna natt, som aldrig tager slut;
Se'n denna kula, dit jag klättrat har

Med mer besvär, än alla mina fälttåg
Tillsammans kostat mig; och nu en egen,
Högst sällsam kyla flägtar mig ur dörren
Till mötes. Visst hon är ett tillhåll blott
För skälmar, mördare, illgerningsmän;
Som här sig dölja undan menskors samfund.

Han blir varse Gumman, den inre beskaffenheten af grottan, och stannar orörlig midt i öppningen.

ANEMOTIS.

Min åsyn kan ej mer förvåna dig,
Än din förvånar mig, du fagra skepnad!
Om du en menniska dig kallar, vet:
Den första är du då, som någonsin
Har satt sin fot inom min gömda boning.

ASTOLF.

Jag är, hvad du har gissat. Säg mig du,
Hvad jag om Dig och om ditt hem bör tänka.

ANEMOTIS.

Det gör mig ondt om Dig, ty du är vacker!
Helt säkert någon utaf mina söner
Har, utan pappas löfte, ställt dig hit,
Af bara nyck, och för att visa gubben,

Att man är karl och blåser som man vill.
Men vet du, det kan kosta dig rätt dyrt!
Man är just ej nogräknad här, min vän,
Om ett par lungor flera eller färre.

ASTOLF

träder fram.

Tro icke, att jag bäfvar, gamla Qvinna,
För hvad jag ser! Bland Nordens barn ej sällan
Det timar, att en yngling eller mö,
Och helst af kungablod (som jag), blir lockad
Till dem, som bo i berg, i träd och sjöar;
Och mången stannade för alltid qvar.
Men slikt bekymrar icke mig. Du är
Berg-drottningen, förmodar jag, som herrskar
I denna trakt. Om du ett förstligt sinne
I bröstet bär, så tillåt mig att hvila
Inom din borg, tills dagen åter gryr!
Jag har förirrat mig. Du synes mild.
En drottning kan ej sakna ädelmod.
Nog har jag kraft, i annat fall, att sjelf
Min väg mig härifrån tillbaka öppna;
Men jag förtror mig åt ditt majestät:
Sjelf konung, helsar jag i Dig min like.

ANEMOTIS

smickrad.

En drottning är jag ej, och minst ett rå:
Men större makt jag har, än någondera.
Var lugn! och dröj, så länge sjelf du vill;
Din kraft — den mät ej här, jag råder dig! —
Jag maka är åt Vädrens höge Gud,
Åt Äolus, hvars namn kanske du hört:
Och alla Vindar äro mina söner.
Men deras far är nästan aldrig hemma,
Och sjelfva vistas de, hvar på sin ort,
Att göra ömsom ondt och ömsom godt.
I detta ögonblick likväl, jag väntar
De sista hit, till något vigtigt rådslag.
De äro, alla, hedersmän i grunden,
Fast litet buttra i begynnelsen.
Det är så deras sätt. — Du arma gosse,
Hvad du är lik mitt älsklingsbarn, min Zephyr!
Med honom dricker du helt visst, på stund,
En hjertlig brorskål. Stå ej nu och undra,
Du vackra menskobarn! Kom hit, och värm dig.
Du är ju, alltigenom, våt af regnet!
En dugtig brasa strax skall göras opp. —
Värst lär det bli med maten. Vädren äta

Ej synnerligt solida rätter. Menskan
Förstår sig blott på stadig spis. Nå, nå!
Jag ger så godt jag har.

ASTOLF.

Jag tackar!

ANEMOTIS.

Säg,
Hvad tycks om brödfrukt? och om frisk sallat
Af finsta slag, med indisk krassa prydd,
Och doftande af pomeransens blommor?

ASTOLF.

Förträffligt!

ANEMOTIS.

Att begynna med . . . jo, jo!
Men sedan? — Kan jag tro, att cocosmjölk
Dig smakar? varma soppor nyttjas ej
I detta hus.

ASTOLF.

Min Fru! jag länge önskat
Att göra en så ädel drycks bekantskap.

ANEMOTIS.

Det var då just en lycklig träff, att Sunnan

Mitt visthus fyllde nyss med cocosnötter.
Men har du nånsin smakt javanska svalbon?

ASTOLF.

Jag läst derom i resbeskrifningar.

ANEMOTIS.

En mera kostlig läckerhet, min pilt,
Kom aldrig bland deserten på ditt kungsbord;
Var viss derpå!

ASTOLF.

Jag tviflar ej.

ANEMOTIS.

Ett sylt,
Hvars make ej kan finnas i Naturen,
Skall följa sist: af röda åkerbär
Och socker! Det är Zephyrs bästa rätt.
Men kanske föredrar du jungfrubär?

ASTOLF.

För ingen del!

ANEMOTIS.

Ja, det är sannt, att namnet
Har något mera lockande, än smaken.

Men du är liknöjd, du, för vackra jungfrur;
Ty du ser sjelf ut, liksom en af dem.

Hon tar honom smekande under hakan.

Nå, nå, Herr Prins, blif inte ond! Det var
Ju ingenting att rodna för. De bry sig
I alla fall om dig, — det ser jag på dig!
Men — för att återkomma till vår mat . . .

ASTOLF.

Frikostiga värdinna! nöjd och tacksam
Jag njuter allt, hvad du behagar ge mig;
Blott med det förbehåll, att min portion
Blir någorlunda rundligt utmätt.

ANEMOTIS.

Godt!

Jag vet, att mensko-magar äro dryga;
Men så står ock mitt kök på bästa fötter. —
Jag märker, att du kan, i många delar,
Bli bordskamrat med Zephyr, — fastän han
Af alla rätter suger ångan blott.
Men ett nödvändigt måste du fördraga,
Om du vill bli hans vän. Han bjuder dig
Helt visst den allrastarkaste champagne,
Och fordrar, att du dricker den i kapp
Med honom, som är van dervid.

ASTOLF.

Champagne?

ANEMOTIS.

Ja, ja, det är en vådlig dryck.

ASTOLF.

Qvarlefvan

Ifrån Olympens nectardrufvor?

ANEMOTIS.

Möjligt!

Men profva lagom denna saft. Jag sett
Vid slika prof, och icke just så sällan,
De käckaste af mina söner svindla.
Var öfvertygad: du, du står ej ut
Med hälften ens utaf det mått, som fyller
Med perlefragg min Zephyrs lilla snäckhorn.

ASTOLF.

Min kraft kan svigta, men min håg är mäktig;
Jag hoppas, att Herr Zephyr ser till viljan.

ANEMOTIS.

Min ros, du är ett mönster ibland prinsar! —
Men hvad? jag glömde brasan! — Ja, en matmor,
Hon har så mycket i sitt hufvud.

Hon lägger en mängd ris på eldstaden.

Blott
Jag hade någon här, af barn och barnbarn!
De kunna pusta, de!

Bergpelarne vid ingången gifva ifrån sig ett starkt, länge uthållande ljud. Ett brusande i luften höres allt närmare och närmare.

Nå väl! jag hör dem;
Blir ulfven nämnd, så plär han komma... Östan!
Fort in, och blås upp elden!

Östanvinden, en rese i syd-asiatisk drägt, med en krans af lotus-blommor lindad om turbanen, ilar fram till eldstaden och andas på riset; en klar låga flammar opp och sprider ifrån sig en nästan bedöfvande vällukt. Vid eldens anblick draga lyktgubbarne sig undan och försvinna i väggspringorna. Det hvinande dönet tilltager, och genast efteråt anlända Nordan och Sunnan; den förre lik en riddare i stålglänsande rustning, den sednare lik en förnäm vildman från söderhafs-öarna, i en vidunderligt brokig fjäderklädning. Hvar och en följes i spåren af sju mindre Vindar, såsom betjening. Alla äro mer än jättehöga, med drypande hår och mantlar, bistra ögon, kinderna upphetsade af stormen och slagregnet.

ANEMOTIS.

Raska söner,
Välkomna, tusenfaldt välkomna! — Gossar,
Här får jag föreställa er en gäst;
En menniska, som tagit hit sin tillflykt.

Jag hoppas, att J så bemöten honom;
Att han engång må prisa vid sitt hof
(Ty han är en såkallad Prins, en Kung)
Det fina lefnadsvett, den aldrig sparda
Uppfostran, som jag moderligt er gifvit.

Vindarne nicka åt Astolf, så vänligt de förmå, vilja omringa och tilltala honom.

Nå — sakta, sakta! — Tron J, att en dylik
Hvitsippe-varelse kan härda ut
Att midt bland Er, liksom en själlös klippa,
Kringrytas och bepustas på engång
Af alla edra munnar? — Hör, Herr Prins!
Tag inte illa opp! men stig helt varligt
Dit bort i vrån, bakom den höga skärmen,
Tills Zephyr kommer. Här blir nu i huset
En smula drag; din lunga vore snart
Förkyld af mina söners andedrägt.
Jag kan ej hjelpa, att du än får frysa
En liten stund. Ursäkta mig! Jag rår ej.

ASTOLF
för sig sjelf.

I sanning, hon har rätt. Jag måste lyda.

Drager sig afsides.

Jag ville väl, att en och annan här

Af mina hofmän ock befunne sig,
Och såge, hur den djerfve krigarn Astolf —
I trots af all sin björnjagt — här behandlas
Liksom ett värnlöst barn, med smek och namnam
För fägring och beskedlighet! — Bra roligt
Det vore, framförallt, att höra nu
Hur min Lifmedicus, den högtupplyste,
Sig yttra skulle öfver detta sällskap.
Jag då befallte hönom läsa upp
För herrar Vindar något af sin prisskrift,
I hvilken han bevist, att alla andar
Blott äro foster af Inbillningen,
Och denna åter sjelf ett foster blott
Af hetsig mat och dålig digestion.
Nu vore han dock fastande, som jag.

Vindarne hafva mellertid ställt sig omkring elden att värma sig. Ur skaran af Sunnans betjening framstiga några till Anemotis, och nedlägga, under djupa bugningar, en mängd castanier framför henne på spishällen.

ANEMOTIS.

Bra! det var snällt! De skola stekas genast;
Föröfrigt är er qvällsvard redan färdig.

Under det följande sysselsätter hon sig med castaniernas tillredning; åtskillige af de tjenande Vindarne äro henne dervid behjelplige.

Men, Gossar! har då ingen något nytt
Att säga mig? Hvad har man haft för händer?
Du, Sunnan, står och ser så spefull ut;
Har du nu åter gjort ett tjufpojk-streck?

SUNNAN.

Lustigt jag tumlat i yrande sand . . .

NORDAN
faller honom i talet.

Hej! hvad jag körde de skeppen till strand . . .

ÖSTAN
likaledes.

Stilla! jag kommer från Morgonens land . . .

NORDAN
ryter.

Stilla, du sjelf, Rosensmekare!

SUNNAN
på samma sätt.

Tig!

ÖSTAN
likaså, till begge.

Aldrig jag viker för dig eller dig.

ALLA

om hvarandra.

Tyst då! — Låt mig få berätta! — Håll mund! —
Sqvallrare! — Gäck! — Jag dig qväfver på stund! —

De börja slåss.

ANEMOTIS

rusar opp, och skiljer dem åt.

Hvad! understån J er, att inför mig
Så larma? Är det ej er Mor, som J
Vanhedren så inför en främling, vårdad
Af hennes skydd? — Ha, vid den svarta Styx!
Ett gny ännu af ilska — och jag ropar
Er fader hem, att hålla rättegång! —
J darren? Ja, han komma skall med säcken;
Den grufliga, der han er ofta fängslat;
Tillsammans då vi skola stoppa in er,
Och knyta till så hårdt förvaringsrummet;
Att J på år och dag ej slippen lösa!

ÖSTAN.

Nå, nå, min goda Mamma!

NORDAN.

Var ej ond!

SUNNAN.

Jag skall bli högst beskedlig!

ALLA.

Mamma! nu
Ordentligt vilja vi förtälja . . .

ANEMOTIS.

Tyst!
Jag får ändå visst ingen reda på er,
Förrän J ätit, druckit, sofvit ut. —
Men har då ingen sett på vägen till
Den stackars Zephyr?

Vindarne göra nekande åtbörder.

Långt på natten redan
Det lidet är; jag börjar just bli ängslig.
Hvad orsak vållar väl ett sådant dröjsmål?

ZEPHYR, en liten skön gosse med långt ljuslockigt hår och hvitskimrande vingar, står leende i grottans ingång. Han är klädd i en tätt åt kroppen sittande liffärgad drägt, med ett fladdrande skärp af silfverskir; på hjessan bär han en krans af mångfärgade små blommor, inflätade mellan halft utspruckna törnros-knoppar; öfver vänstra armen, sammanvecklad, en liten ljusgul kappa. Bakom honom synas sju Vindar af ännu mindre storlek, alla af ett barnsligt och täckt utseende.

ANEMOTIS.

Ack! se, der är du, Zephyr, söta gosse! —
Sjelfsvålding! hvad du gjort mig oro! — Säg,
Hvar du så länge dragit ut på tiden?

Zephyr skyndar sig fram och omfamnar henne. Ljumma flägtar sprida sig åt alla sidor och förmildra småningom grottans kylighet.

ASTOLF

sakta, stickande hufvudet framom skärmen.

O, hvilken tjusande gestalt! Ett barn
Af tio år han syns, och ur hans ögon,
Två himlar målade i miniatur,
En molnfri oskuld oförgängligt småler.
Cupido sjelf var hälften ej så skön.
Hur täckt kring hals och axlar sidenhåret
Sin gullflod krusar! och hur ljufligt röras
Beständigt på hans vingar af och an
De fina, späda fjädrarna, som skifta
Ur hvitt i blekrödt och i himmelsblått! —
Ja! äfven dig jag såg i fordna drömmar;
Och du mig förde fjerran bort, långt bort,
Till outsägeliga öden!

ANEMOTIS

till Zephyr.

Tala!
Du nog mig smekat har. Jag är ju god
Igen, som jag, tyvärr, mot dig är alltid.
Gif hit din lilla kappa! Hon skall torkas.

Du har väl glömt dig, efter vanligheten,
Qvar på din ö?

ZEPHYR.

Lycksalighetens? Ja!

SUNNAN.

Han är sig lik, den gynnarn! och ändå
Du aldrig, Mamma! näns, att banna h o n o m.

ZEPHYR.

Hulda Moder! banna ej din trogne son,
Att så sent han ofta kommer derifrån!
Bröder! om J sågen blott engång min syn,
Flydde hvarje rynka edra ögonbryn!
Var mitt vittne, Östan, du, som sjelf ibland
Har med mig besökt Lycksalighetens land! —

Ö, der allt, hvad jorden sig som Skönt har tänkt,
Herrska får, af Tiden evigt oförkränkt;
Der hvar gårdag hviskar till hvar morgondag:
"Broder! du blir ännu mera säll, än j a g!"
Hvart jag svräfvar, ila med mitt minnes gång,
Locka se'n mig åter med ditt ljufva tvång!

Astolf lemnar sin vrå, och närmar sig under det följande steg för steg intill Zephyr, med en beständigt mera spänd uppmärksamhet.

ANEMOTIS.

Min son! Du är mig nästan alltför lyrisk
I din berättelse. Dock, vidare!

ZEPHYR.

Se! jag i Prinsessans trägård mig befann;
Hennes nymfer glädtigt sprungo om hvarann.
Kring en springbrunn lekte hök och dufva vi:
Jag var höken; alla fick jag tag uti.
Mången mund, lik rosen morgonfrisk och täck,
Kysste mig i tysthet bortom mången häck.

Se'n en dans begyntes: jag anförde den;
Fullt i trädens toppar var af spelemän.
Näktergalen kom med hela sitt capell,
Och hans gunstling, trasten, var just utmärkt snäll.
De, som icke söngo, slogo castagnett
Med de nätta vingar, på ett hurtigt sätt.

Gräsens alla vättar, i sin blomsterprakt,
Nickade med bifall åt musikens takt.
Åfven stjerneblomstren, på sin blåa äng,
Kommo fram, se'n solen gått i purpursäng.
Liljan neg helt djupt för sin förnäma slägt,
Månan log, och sade: "Flicka, det var täckt!"

Då — en allmän hviskning: "Tyst!" — "Prinsessan?" "Ja!"
"Hennes röst och luta!" — "O, Felicia!"
Och från ändan af en höghvälfd lagergång
Samm på välljudsvågor fram en himmelsk sång.
Hvart den drog, en hemlig spegelglans sig göt,
Som ur tingens själar klar omkring dem flöt.

Under palmer satt hon, vid ett vattenfall;
Böljan, båg-likt stannad, glömde bort sitt svall.
Hjertats gåta, lifvet, verldens sammanhang,
Log i läppens tonspel, gret i lutans klang.
Se'n hon slutat, länge hon åt himlen såg;
Men i hennes ögon, dubbel, sjelf han låg.

Nu jag kom. Hon vänligt på sitt knä mig tog;
Yr, kring hals och barm jag mina vingar slog.
Alla ljufva dofter, i en enda flägt,
Kring den Sköna tömde ljumt min andedrägt;
Att, i lena vågor, hennes mörka hår
Föll kring pannans snö och kindens rosenvår.

Mildt till mig hon sänkte detta ögonpar,
Der än evighetens tanke speglad var.
Lik en stjernklar natt på högblå grund, hvar blick
Mäktig till sitt mål i dunkla strålar gick.

"Vackra Zephyr!" sade hon, "du är mig kär;
Gerna dröjer jag, så länge Du är här."

Och i lockar lade hennes ömma smek
Nu mitt hår, förvildadt genom flygt och lek.
Mina fjädrar sedan, rörliga alltjemt,
Strök den mjella handen, under tusen skämt;
Medan jag mitt anlet gömde, slug och nöjd,
Halft emellan barmens dubbla liljehöjd.

Men — din röst mig ropte, Moder! sorgsen då
Bredde jag till hemfärd mina vingar små.
Ack, när jag till afsked kysste mund och kind,
Ack, hur tungt jag kände, att jag blott var vind!
Fjerran blott ur luften än jag skåda fick
Hur min höga drottning mellan cedrar gick.

Väl dock, att en ande icke älska kan
Som ett menskligt hjerta, som en rigtig man!
Såges hon af en ur denna svaga slägt,
Snart till aska blefve då hans låga släckt.
Nämn, hvad jord och himmel båda skönast ha,
I ett enda namn: det är — Felicia!

ASTOLF

som länge stått Zephyr helt nära, med häftighet.

Är det väl möjligt? Gifs det då i sanning

Ett sådant land? en sådan qvinna? — Zephyr!

Han knäfaller för honom.

På mina knän, du gudalika barn!
(Ett knäfall för en ande, helst en god,
Kan ej förnedra någon) jag besvärjer
Den menlöshet, som leker på din uppsyn,
Att säga mig, om dina tjusta ord
En verklig ö, en verklig drottning skildra,
Och ej kanhända tala diktens språk
I fagra bilder af en sinnrik mening?

ZEPHYR

som nu först blir honom varse, med glad förundran.

Hvem är Du, sköna, obekanta yngling?
Hvi ligger du på knä för mig? Stig opp! —
Hvad du om dikt och verklighet mig sport,
Jag ej så noga just förstår; men gerna
Jag svara vill på sjelfva hufvudsaken.

ASTOLF

uppstigande.

Är den då till, den ön?

ZEPHYR.

Ja visst!

ASTOLF.

Och **hon** —
O alla himlar! — och Felicia,
Är hon en varelse utaf mitt slägte,
Af rigtigt qvinlig art?

ZEPHYR.

Naturligtvis!
Det är blott **en** omständighet, som skiljer
Min herrskarinna ifrån mensko-qvinnor:
Att hon odödlig är, och evigt ung.
Men den omständigheten, tycker jag,
Har många goda sidor.

ÖSTAN.

Utan tvifvel!
Så tror jag ock. Jag tål ej det, som **åldras.**
Allting är godt, så länge det är ungt;
Det **onda** blott är gammalt.

SUNNAN.

Artig sats,
Rätt sinnrik, Mamma!

ANEMOTIS
förtretad.

Dumma grubblerier!

SUNNAN
till Östan.

Du öfverfulla djup af allsköns vishet,
Se'n hvilken tid studerar du Moral?

ÖSTAN.

Alltsedan skapelsen.

SUNNAN.

Ett fattigt ämne!

ASTOLF
för sig sjelf.

Sirensång! — segrar du? —

ZEPHYR.

Men säg mig, Mamma!
Hvem då vår gäst egenteligen är?

ANEMOTIS.

En prins ifrån de trakter, som af Nordan
Bevakas; kommen hit ej längese'n,
Förirrad från sin väg och från sitt folk,
Att söka natthärberge i vår grotta.
Tilltygad var han med besked, minsann,
Af storm och störtregn.

NORDAN.

Rätt! just nu en sak
Mig faller in på nytt. Hvem har af Er,
Förmätna slynglar samt och synnerligt,
Sig understått, att inom mina gränsor,
Och mig dessutom rentaf oåtspord,
Förlusta sig med storm och regn och åska?

SUNNAN

trotsigt.

Hvad språk!

ÖSTAN

likaså.

Herr Nordan, tala saktare!

ANEMOTIS.

Nå, stilla, stilla! Hvad som händt, är händt.
Jag tål ej höra gräl. Föröfrigt har
Jag ingenting emot, att han drefs hit.
Ett hyggligt barn!

NORDAN.

En narr, som ej trifs hemma;
Der är för kallt, kan tänka, för hans ömma
Bröstsocker-hjerta.

SUNNAN.

Mellertid för Dig

Han passar, Zephyr! alldeles, som vore
Han enkom klipt åt dig till lekkamrat.
En smula galnare han är, på köpet,
Åtminstone hvad flicke-ögon angår.
Du — måste se dem, för att vurma: platt!
Han — (vida högre i geni!) till slikt
Behöfver blott, att höra talas om dem.
Men desto bättre: täflingen förkofrar!

ZEPHYR
till Astolf.

Låt mina bröder larma, du! Helt visst
Vi bli de bästa vänner i naturen.
Hvad heter du? — Du svarar ej? — Ja så!
Jag märker nog, hvar dina tankar vistas.
Jag får väl veta det rättnu.

Några tjenande Vindar gifva med tecken tillkänna, att aftonmåltiden är anrättad.

ANEMOTIS.

Men, Gossar!
Det är ej klokt, att glömma bort vår qvällsvard
För bara sladder om moral och flickor.
Kom, Östan! Sunnan! Nordan! — Zephyr! hör . . .
Herr Prins! — men hvad han står och bligar der,

Med stela ögon, styf liksom en bild! —
Jag ämnat honom till din egen gäst,
Min Zephyr! Vid det lilla porphyrbordet
Derinne, kan du sätta dig i ro
Med dina små Favonier och honom.

ZEPHYR

halfhögt.

Men, Mamma, dricker han champagne? Du vet,
Jag tömmer skålar för Felicia . . .

ASTOLF

uppsprittande ur sin tankspriddhet.

Ja, goda Zephyr, nu är tid att dricka;
I denna konst jag icke sviker dig.
Kom, vackra broder! Må en luftig stråle
Af perlor, sänd från vinets ätherskum,
Ur glas på glas till hoppets himmel fly,
Och i hvar perla spegla henne — henne! —
Lif af mitt lif, min själs fördolda själ,
Ditt namn är då Felicia? — O Zephyr,
Berätta mer . . . dock, kom blott, broder, kom!

I midten af grottans bakgrund öppna sig basalt-dörrarna till en annan hvälfd bergsal, der några Gnomer just lykta med att antända lampetter af stalaktit och bergkristall. Sällskapet begifver sig

ditin, och Vindarne gruppera sig omkring åtskilliga bord; alla vestliga omkring Zephyrs, vid hvars sida Astolf sätter sig. Taffelmusik och dans af allahanda mineraliska Andar.

Ett annat, mindre grott-rum i samma berg:

Zephyrs Kammare.

Zephyr ligger på en liten säng, bäddad af löf och blommor; Astolf på en större blomsterbädd gent emot honom, vid andra väggen. Månsken.

ASTOLF

otåligt uppfarande.

Förgäfves! — Alla vedermödor, vore
De än så många till, förmå ej locka
Den blida sömnen till mig. Är jag då
Ej trött tillfyllest? Nej! jag är det ej.
Jag är, se'n några timmar, blifven nyfödd,
En alldeles helt annan varelse.
Lik späda fågeln, som ur ägget, nyss
Af näbben bräckt, mot ljuset lyfter opp
Det lilla hufvudet med lifvets känsla,
Den fordna tidens dvala fäller jag
Bakom mig, och dess skal jag sönderbrutit.

Ej utan skäl jag är förmycket vaken.
Jag undrar, om h a n sofver . . .

halfhögt.

Zephyr! Zephyr! —
Hur täckt han slumrar der! Ur trånga fönstret,
Af selenitens skifvor sammansatt,
Från månans fulla klot en skimmerflod
Sig öfver honom vaggar af och an,
Och liksom badar honom i sin bölja,
Jag knappast näns, att väcka honom. —

högre.

Zephyr!
Förlåt mig, snälla Zephyr! Sofver du?

ZEPHYR.

Jag sofver ej. Jag länge har betraktat
Hur Du dig kastat hit och dit på bädden.
Är den för hård? för obeqväm? Kanske
J menniskor ej sofven utan bolstrar;
Oss vindar är en hög af löf tillräcklig.

ASTOLF.

Hvad D u är lycklig! I ditt andehjerta
En fin och flygtig blod (om så bör nämnas
En saft af blomsterdagg och blomsterångor),
Från dygn till dygn, från stund till stund får klappa

Med evigt lätta slag, med ostörd gång.
Du anar ej, hur grumlad och hur vild
Den ström är, som i mina ådror brusar,
Ej, huru lifvet i ett menskligt bröst
Emellan blytungt stoft och brännhet luft
I obarmhertig vexling slits och skiftas.
För dig är smärtan blott en sky, ett flor
Tunnt framför solen eller månan spändt,
Och andadt undan vid den första pust
Från dina rosenläppar. Oss hon är
En hungrig gam, som fräter, sent och tidigt,
Sitt rof, tilldess han djupt sig hackat in
Just i dess vådligt ädla innanmäten.
Han lemnar dem ej sedan mer. Ja, sjelf
Vår glädje är ett raseri, med våld
Från ögonblicket röfvadt, likt ett rus,
Som döfvar bort med falska bilders dunst
Nödvändighetens evigt samma oro.

ZEPHYR.

Du arma vän! står det så till med Dig?
Visst har du rätt, att då mitt öde prisa.
Jag kan ej rigtigt tänka mig ett annat;
Men jag beklagar dig. Tyvärr! jag sett

Att mensko-griller sällan kunna hjelpas.
Hvad mig beträffar, vet jag ingen lott
Som bättre är, än den att vara till.

ASTOLF.

Jag ock — näst den, att icke vara det.
Likväl i denna stund jag är, min Zephyr,
Långt mindre ömkansvärd, än någonsin.
Ty jag kan åter önska, åter hoppas,
Och derför har jag Dig att tacka. Förr
Jag kände hvarken önskan eller hopp.
Min lefnads ur stod stilla; du har bragt
De tröga hjulen åter uti omlopp,
Och tätt och fort de brådska nu igen
Att mäta ut de kommande sekunder.

ZEPHYR.

Ditt tal är sällsamt. Hvad? Du har ej förr
En önskan hyst? ett hopp? Och blott i sådant, —
I förespeglingar af ting, som — saknas,
Består er menskofröjd?

ASTOLF.

Hvad kallar du
Att önska och att hoppas? — Se! jag är
En Kung: väl i ett hårdt, ett fattigt land;

Dock herrskar öfver tusenden min vink,
Och ingen af dem kan mig förebrå
En handling, som ej varit konungslig.
Men sådant böd min pligt. Jag lefvat har
Af pligt att lefva, ej af böjelse.
En enslig tanke, står jag bland mitt folk;
Och detta folk mig likaledes är
En samling af begrepp, dem regelrätt
Jag bjuder till, så godt jag kan, att ordna.
I friden har jag sökt rättrådighet,
I kriget hjelteäran; men alltsammans
Mig varit blott ett tidsfördrif, som lemnat
Ändå det mesta utaf tiden tomt,
Så tomt, som just det inre af min själ.

ZEPHYR.

Jag ej förstår ett ord af hvad du säger.

ASTOLF.

Väl dig, att du förstår det ej! Väl dig,
Att ej ditt muntra sinne fatta kan
Den grymmaste af alla känslor: den
Utaf ett obevekligt enahanda,
Vid hvilket man, likt snäckan vid sitt hus,
Är fastväxt ifrån födelsen till döden.

Du vet' ej, hurudan till mods man är,
När, vaknande, man ej förmår att möta
Den dag som gryr, med helsningen: "Välkommen!"
När, somnande, man ej förmår att helga
Den dag som flyr, med minnet: "Du var skön!" —
Alltsedan mina första barnaår
Har jag ej kunnat det.

ZEPHYR.

Vid Pappas skägg!
Ett lefnadssätt att bli förryckt, min gäst!
Det duger ej; det finns ju ej ett solgrand
Af rimlighet deri. Om jag begrepe . . .
Det gör mig ondt, emellertid. Men säg,
Du högt uppvuxne, vapenprydde man!
Hur kan väl jag, ett stackars litet kräk,
(Så heter jag bland mina bröder), minska
I någon mån ditt underliga qval?

ASTOLF.

Du är på sätt och vis ett barn. Kanske
Att du då också, liksom andra barn,
Med nöje hör på sagor och på drömmar?

ZEPHYR.

Omåttligt gerna! och jag äger sjelf

En artig samling. Vill du öka den,
Så skynda dig, och gör dermed vårt samtal
En smula muntrare — Nå väl! berätta!
Du ser, jag är ju redan idel öra.

ASTOLF.

För några år se'n, då jag nyss var stigen
På mina fäders thron, den alltför tidigt
Min fader lemnade — i grafven snart
Af sorg min moder följde honom åt! —
Jag hade upphört nyss att vara gosse,
Och fann mig dock, på engång, nödgad nu
Att ej blott vara man, men öfverman;
På branta spetsen ställd af Maktens fjäll,
Som kungligt, påstår man, men kalt och kallt
Med majestätets istopp krönes . . .

ZEPHYR.

Hu!
Jag fryser. Aldrig vistas jag på isberg.
Du var väl ingen narr, och dröjde qvar?

ASTOLF.

Jag måste det . . .

ZEPHYR.

En högst betänklig ställning!

ASTOLF.

Då hände sig, att återkommen sent
Ifrån en björnjagt, lik de tusen andra
Dem oupphörligt mina hofmän tillställt,
Jag trött och dyster mig till sängs begaf . . .

ZEPHYR.

Till sängs? — På fjället? Midt på isen låg du? —
Hur många fot högt öfver vattubrynet?

ASTOLF

något otålig.

Men, bäste vän, i Himlens namn, betänk
Att detta fjäll var blott ett bildligt uttryck,
Och isen äfvenså; — en metaphor,
Hvarmed, i menskligt tal . . .

ZEPHYR.

Aha! Likgodt!
Det der får du förklara mig i morgon.
Jag var så rädd, du skulle dö på fjället!
Men fortfar i berättelsen. Du slöt:
"Jag trött och dyster mig" . . .

ASTOLF.

Till sängs begaf;

Och, innan hvilan kom med glömskans njutning,
Rätt länge i mitt sinne öfvertänkte
Hur fattigt och hur färglöst var mitt lif.
Framför mig stod, i en förhatlig klarhet,
Den insigt, att ett folk, som lefver blott
För mat och dryck, i ändlös hungerträldom,
Ej ämnadt är till något herrligt öde.
Hvad stort, hvad ädelt kan jag verka, bilda
(Så sade jag mig sjelf), med menniskor,
Som tro, om ärligt de ransaka sig,
Att jordens högsta goda, himlens sällhet
En vexling är af fråsseri och sömn?
De duga, på sin höjd, att skjuta björnar;
För min del, har jag skjutit nog. Förfelad
Är all min diktan, all min traktan. Djupt
I grafven hellre låge jag, än här,
Der ej engång en vänlig dröm vet vägen
Till Konung Astolf. "Konung!" Bittra hån
För en af ingen krona mättlig längtan!
O, vore jag dock långt, långt härifrån,
En dagakarl, med hackan och med skäran,
I något af den blida Söderns land,
Der solen, närmare till jorden, värmer
Ej hennes hjerta blott, men äfven menskans! —

Der är väl Äran törne, som hos oss,
Men dock ett törne, som slår ut i rosor;
Der äger Skönheten, der äger Sången,
Der äger Kärleken ännu ett hem!

ZEPHYR.

Ja, du har rätt; der mår man mycket bättre.

ASTOLF.

I dessa tankar somnade jag in:
De milda Drömmars gud, som hört min klagan,
Med vallmo-spiran rörde mig; det flor,
Som täcker själens inre synkraft, sönk, —
Och ur den natt, som är vårt sanna lif,
Bröt fram i glans en dag, mer skön än jordens.
Jag fann mig ensam vandra i en park
Af underbara, dunkelgröna träd,
Dem aldrig förr jag sett; de flesta buro
På raka, pelar-höga stammar opp
Mot himlen sina solskärm-lika kronor.
Och det var morgon. Öfver berg och strömmar
Och väna kullars gröna sammetstäcken,
Samm, likt en genomskinlig slöja, fram
Ett färgadt doft, der ljusrödaktigt skimmer
I guld och i violblått öfvergick.
Framåt mig förde nu en skuggrik gång;

Små fåglar öfver mig, i tusental,
Med glada sånger vexlade; fastän
Jag aldrig förr dem hört, jag visste dock
Att endast näktergalar sjunga så.
Snart kom jag på en öppen blomsterplan:
I midten af dess rund en vattenkonst
Med språng på språng dref silfverbågar opp,
Som korsade hvarandra; öfverst satt
En marmorhvit Najad; vid hennes fot
Tritoner blåste i smaragd-horn; ljudet
Med vattnets joller ljufligt sammanklang,
Och i en dam af lasur, nedanför,
Bland ystra glitterbubblor, upp och ner
Små purpurglimmande gullfiskar dykte.
Jag såg mig om — och på engång jag fann,
Att planens blomster voro mensko-höga.
En lilja stod mig närmast: mildt hon drog
Min blick, min längtan; men, hvad under! bäst
Jag nalkades att nogare beskåda, —
Ett vänligt jungfru-anlete stack opp
Med ljusblå ögon och med gula lockar,
Ur liljans kalk; och kring en snöhvit hals
Till krage bredde sig de hvita bladen.
Jag tyckte, att det anletet mig var

Ej främmande; tvertom, en flickas likt,
Som lefver vid mitt hof; och synbart ville
Den öfriga gestalten, äfvenså,
Allt mer och mer ur blomsterfängelset
Sig höja och befria till mitt möte.
Men då jag nu, i sällsam väntan, stod
Försänkt, till örat trängde sig en stark,
Melodisk susning, nästan lik en röst;
Och ditåt, hvarifrån den kom, jag slog
Mitt öga hänryckt opp. Då — Zephyr! Zephyr!
O, kunde jag beskrifva dig min syn! —
I längre afstånd, närmare till källan,
På jätte-stengel stod, i strålig eldglans,
En underblomma, ej mig känd till namn,
Ett mellanting af törnros och af solros,
Men högre, stoltare, än båda två.
Hon tycktes ej, liksom den förra, varsna
Betraktaren; i ostördt drottnings-lugn
Hon krönta hjessan vänd mot solen bar.
En stund jag häpen dröjde: på min mund
Ett utrop dog; men vid mitt matta "Ack!"
Den höga rosen rörde sig; en flamma,
Liksom en blixt i omvänd rigtning, flög
Från hennes kalk till högblå himmelen,

Och upp ur kronan plötsligt höjde sig
En annan qvinnobildning — ha! och hvilken!
Om nattens hela dunkla prakt du tänker
Förenad med all morgonrodnans klarhet,
Och båda systerligt tillsammans gjutna
Kring nyfälld snö i Mars, då jordens yta
Inunder skimmerhvita höjder gömmer
En vårlig eld inom en känslig barm;
Om månan du erinrar dig, — ej sådan;
Som, nordiskt blek, hon tolkar qval och saknad, —
Men sådan, som man sagt mig, att hon skådar
I Söderns kärleksnätter, stolt och varm,
På forntida triumfers helga hvalf,
Och ur den rika stjernesyskon-kretsen
På skumma vatten, fält och lundar sänker
En tankfullt lycklig herrskarinnas blick:
Du dock har knapt en skymt, en aning knapt,
Om henne, som ur höga rosen steg!

ZEPHYR.

Godt, godt! jag känner henne re'n ändå;
Och parken med — men fortfar du!

ASTOLF.

Till midjan
Ur underblomman redan lyftad, satt hon

På kronans fagra, utåt böjda bladkrans, —
En rosendrottning på sin rosenthron! —
Ett diadem af perlor, mera klara
Än morgondaggen sjelf, sin ljusa ring
Omkring de mörka sidenlockar drog;
En purpurmantel flöt, i milda vågor,
Från skullran; och omkring den gröna lifdrägt,
Som höljde och förrådde jungfruväxten,
En gördel utaf diamant sig slöt.
I famnen låg ett gyllne strängspel; gladt
De nakna, gudasköna elfen-armar
I strängarna med rosenfingrar lekte.
Och nu en sakta, men dock mäktig vind
Vid stengeln rörde, att i stilla gungning
Än hit, än dit, allt efter svigtens fart,
Den Sköna med sin lyra vaggad blef.
Nu först hon såg mig — hvilket ögonkast!
Djupt, som ur verldens hjerta, der en ström
Af lifvets eld ur helig midnatt svallar,
Så, mellan långa ögonhårens skuggor,
Den ena strålen följde tätt den andra,
Ur stora, dunkelt aningsfulla ögon . . .

ZEPHYR.

Det är ju uppenbart Felicia!

ASTOLF.

Vid Gud! jag har det, se'n i går, förmodat —
Är det i sanning så? Bedrag mig ej!
Vid allt, hvad dig är dyrbart . . .

ZEPHYR

suckande.

Ack! jag vet,
Jag fattig' barn, tillräckligt nog, att ingen
Har dessa ögon, mer än hon! — Men hur
Gick det då sedan till i drömmen?

ASTOLF.

Huldrikt
Hon bredde ut mot mig sin himlafamn,
Ur hvilken lyran sönk — och nickande
I vinden af och an från blomstersätet,
Hon sträckte nedåt sina sköna armar
För att mig hjelpa opp till sig — ty stengeln
Var, som du minns kanske, ovanligt hög.
Men, som det plägar ske i drömmar, just
I detta ögonblick förbyttes allt;
Ett mellanstånd af medvetslöshet kom,
Och när det åter hörde opp, var taflan
En ny, men icke mindre tjusningsfull.

Jag i en präktig sal befann mig då,
Den fagra marmorbilder, speglar, kronor
Af glindrande kristall, och fönsterdörrar
Till luftiga balconer, herrligt prydde.
Och det var skymning. Solens afskedsblick
Nyss gifvit månan tecken, till att nalkas:
Igenom öppna fönstren smög en hviskning
Från pomeransträd, palmer, balsampopplar,
Omkring i rummet; i hvars ena hörn,
På det af rika mattor höljda golfvet,
Två sphinxer af svartglänsande basalt
En rymlig, kostbar hvilosoffa buro.
I henne satt min rosendrottning nu:
Men klädd i azurblått; en hvit och blekröd
Turban var lindad om den sköna hjessan,
Och fästad var en snöhvit fjäderbuske
Vid honom med en strålande rubin.
Mig tycktes, att hon re'n var blifven min:
På soffans yppiga skarlakans-täcke
Hon lutad satt, med korsvis lagda knän;
En liten silfverkorg på dessa stod,
I vällust doftande, och spetsigt rågad
Af frukter, gula såsom flammrödt gull.
En höll hon mellan händerna, och sirligt
Med en agatknif skiljde skalet af;

Jag satt på mattan, tyst, vid hennes fötter;
Dem blott sandaler klädde, snörda täckt
Kring eiderhvita ben med purpurband —
Ej sällan kysste jag de fina, späda,
Svan-lena vrister, dem hon fåfängt gömde
In i de gyllne fransar, som från drägten
I glesa skimmerböljor spridde sig.
Hon gaf mig då och då en blick, som samm
I ljufva lågor; och när nu sitt värf
Hon lyktat, räckte hon mig leende
På spetsen af sin knif den läckra frukten.
Men jag ej längre stilla var. Jag spratt
Från golfvet opp, och flög i hennes famn,
Och hennes läppar rörde mina . . . Då —
Har du väl något sådant hört, min Zephyr? —
En underbar musik, högt öfver oss,
Liksom ett klockspel af de finsta glaskärl,
Lät sig förnimma; och när upp jag såg,
Jag varse blef, att taket, som förut
Mig synts musiviskt sammansatt af stjernor,
Nu skiljt dem åt, och att hvar stjernbild gick
För sig, men med de andra sammanstämd,
Inom afmätta ringar af metall,
Som klingade, när stjernorna dem rörde.

ZEPHYR.

Förunderligt! Det är ju, drag för drag,
Felicias cabinett, Felicias soffa!
Blott har jag aldrig märkt, att mosaiken
I taket så sig söndrat åt och klingat.

ASTOLF.

För tredje gången nu förvandlades
Min skådeplats. Jag åter ensam gick,
Men på en bred och sandigt banad farväg.
Det var en het, en qvalmig eftermiddag:
I svarta skyar åskan lurade
Att rusa fram; och jorden, stum af bäfvan,
Höll väntande sin andedrägt tillbaka.
Bakom mig låg, i ändan af en mörk
Allée, och redan fjerran bort, ett slott,
Uppå en höjd, som sluttade terrass-vis;
Framför mig var en kal, en skördad slätt,
Med gråa hafvet till sin nära gräns.
Jag visste, att jag i det slottet varit,
Och underligt mitt sinne var beklämdt.
Och bäst jag så, i obestämda tankar,
Allena gick, ett lindrigt dön bakom mig
Af hofvar och af hjul mitt öra hann:
Jag vände mig — och se! en luftig char,

Bespänd med tre par hvita underdjur,
Som sprungo på engång och flögo, kom
I brådskad fart; en liten kusk, rätt snarlik
Dig sjelf, satt högt-uppå ett främre säte,
Och vid min anblick drog i tyglarna
Med kraft, så att det underbara spannet
Omsider midt framför mig stilla höll.
Nu såg jag, att i sjelfva charen satt
Mitt hjertas rosenfödda herrskarinna,
Men höljd i svarta och i hvita slöjor,
Ur hvilka gång från gång blott glänste fram
De sorgsna, men ej mindre klara ögon,
De bleka, men ej mindre sköna kinder.
Hon sträckte ut sin hand; jag grep den hårdt;
Inom mig brann ett djupt, omätligt qval;
Det förekom mig, som för sista gången
Jag tryckte denna hand till mina läppar.
Jag ropte då: "O, om du blott en dröm
Har varit, säg åtminstone ditt namn,
Att jag dig minnas må, i fall jag vaknar!" —
"Jag heter Aldrig-mer!" så svarade
Inunder doket hon med halfqväfd röst,
Och drog sin hand ifrån mig; med den andra
Hon ryckte från sin barm en snöhvit blomma

Lik liljan, som i drömmen först jag såg,
Och kastade den ned för mina fötter.
Jag ville böja mig, att hämta opp den:
Då, i en blink, med en förfärlig knall,
Ur midnattssvarta molnet öfver oss
En blixt slog ner i charen; allt förbyttes;
Framför mig stod den fordna jätterosen,
Men brinnande af gyllne ljungeldsflammor.
Allt mer och mer de ökte sig; till sist,
Liksom en färgrik girandol af eld,
Hon flög raket-likt uppåt himlens rymder.
Men der de hvita djuren stått, sprang opp
En flod, som dref i fraggigt skum de hvita
Svallvågor, liksom gråtande, åt slätten;
Tills i det gråa haf han snart försvann.

ZEPHYR.

Du mins ej, hvar jag sjelf blef af?

ASTOLF.

Min dröm
Var slutad.

ZEPHYR.

Ack, den höga, vackra rosen!
Så kom den blixt, som förr steg opp från henne

Till himmelen; så mordisk nu från honom
Tillbaka! — Brann hon rentaf opp, månntro?

ASTOLF
häftigt.

Ja, Zephyr! — Men hvad är väl att förgås,
Om ej, att slockna lik en herrlig lusteld, —
När blott man säga kan: "Jag har dock lefvat;
Det var en vecka dock, en dag, en stund,
En fjerndels-timma, som jag kände det!" —
Förstår du? — ej blott tänkte det! nej, kände
Hvad lifvets Allt uti sin fullhet är! —

ZEPHYR.

Nu faller du i dina griller åter . . .

ASTOLF
sansar sig.

Nog, goda Zephyr: det är tid, att komma
Till slut-användningen af detta samtal.
Du yttrar, att du älskar mig. Nå väl!
Jag fordrar profvet. Du kan ej det vägra. —

Efter en kort paus.

Jag måste se Lycksalighetens Ö.

Zephyr häpnar, och besinnar sig.

Jag måste det, — hör du? — jag måste det!

Det är din egen skuld, att så jag ber dig.
Du har förmycket, vid champagne-bordet,
Förmycket, vid min dröms berättelse,
Mig redan sagt, för att ej väcka opp,
För att ej rigta hän till denna ö
Min hela varelses förenta åtrå.
Jag har ej Phoebi gudavingar, ej
Häxmästarn Fausti kappa, ej den hatt
Som förde Fortunat hvarthelst han ville;
På dig alltså beror, och blott på dig,
Om jag ändå kan lända fram till målet.

ZEPHYR

ännu något orolig.

Jag borde — tro mig! — afslå rakt din önskan;
En sådan färd — du vet ej, hvad du vågar,
Ej, hvad som hända kan! — Det är, min Astolf,
En eftertänklig sak.

ASTOLF.

Må hända allt,
Hvad hända kan och vill! jag är beredd.
Jag hastar lugn en främmad verld till mötes!
Den gamla — hvad har den, att bjuda mig?

ZEPHYR

efter en kort tystnad.

Välan! — Du får din vilja fram. Skyll ej
På mig, om leken skulle slutas illa.
Jag har dig afrådt — men du är, i sanning,
Ett envist hufvud. Vete Himlen dock,
Hvarför jag skall så mycket tycka om dig!

Åter gladare.

Jag flyger med dig genom vilda luften:
Det, skall du se, det blir en sällsam resa.
Först, under vägs, hos ett och annat moln
Aflägga vi besök. Beskedligt folk,
Och slägtingar till mig på fjerran håll;
Men underliga, föga trefliga,
Liksom försupna humorister. Berg
Och vida landskap, sjöar, tempeltorn,
Betraktar du i fågel-perspektif.
Sist hamna vi på utsatt ort.

Skrattar.

Ha, ha!
Vet du? vi skola spela dem ett puts,
Den hela skaran der af vackra nymfer;
Ja, framförallt Felicia skall undra:
Ett dylikt skådespel hon aldrig haft.

ASTOLF.

Hvad rann dig nu i sinnet?

ZEPHYR.

Jo! jag har
En liten kappa, tunn och lätt som flor,
Inunder gräsgrön, ljusgul utanpå:
När vi engång till ön ha kommit fram,
Du tager henne på dig, vänder ut
Den gröna innansidan; helt osynlig
Då blir du; skådar alla, sedd af ingen,
Och kan försöka hvilka spratt som helst
Med hvem du vill. Säg, har du lust?

ASTOLF.

Må ske!
Det är ett godt förslag. — Så kan jag hemligt
Emellertid utspana, hvilket sätt
Jag lämpligast bör välja, när jag önskar
Framträda ur min lönlighet. Men laga
Nu blott, att resan börjar snart!

ZEPHYR.

Din like
I brist på tålamod, jag aldrig sett.
En timma återstår till sol-uppgången;

Då flyga vi. Så länge får du vänta! —
Uthärdar du väl dittills? — Någon slummer
Behöfver jag, och — tro mig — äfven Du.

ASTOLF.

Blott säg mig än en sak: har någon dödlig,
Ett menskligt väsende, som jag, — förut
Besökt den underbara ön?

ZEPHYR.

Åh ja!
Men drömmande, liksom Du ock ju redan
Engång har varit der.

ASTOLF.

Ej någon vaken?

ZEPHYR.

Du blir den förste. — De, som hittills frestat
Att vakna komma dit, ha ingenting
Fått se, mer än bedrägeliga skuggspel
Af falska stränder, hamnar, som försvunnit
Just när man trott sig allranärmast dem.
Bland millioner äfventyrare
Som dragit ut på denna upptäckts-färd,
Omkomma de, som ej förgåtts förut
(De flestas öde), dock åtminstone
Vid sjelfva landningen på kusten; evigt

En här af grymma troll bevakar den.
Men nog, tills vidare, derom. God natt!
Sof, eller tig; jag orkar mer ej tala.

Han vänder sig om, och insomnar.

ASTOLF

halfhögt.

Hvad allt är trögt i denna verlden! Gud,
Att till och med en vind kan blifva sömnig!

Han sträcker ut sig på bädden, och bjuder till att somna.

Den förra Grott-salen.

Anemotis sitter framför eldstaden på ett slags gråstens-thron. Vindarnes Höfdingar, utom Zephyr, äro lägrade på sidorna, med sina svenner bakom sig. De dricka ur horn, som gå friskt omkring. Elden uppfladdrar då och då; ljusen på väggarna äro till en stor del utbrunna. Det lider mot dagbräckningen.

ANEMOTIS.

Så har jag nu inhämtat edra råd,
Hvad för de nästa dagar är att göra.
Jag tackar er, och tror att Äolus
Skall ock bli nöjd med de beslut vi fattat.

SUNNAN.

Om blott herr Zephyr, den sjusofvaren,
Ej sätter sig emot.

ANEMOTIS.

Hvad Zephyr menar
I denna sak, jag vet ändå. I ro
Han ännu hvila må en liten stund;
Han är ju barn till lemmar, som till lynne.
Emellertid vi frukostera må,
Och glamma lustigt om, tills röda hanen
Derute manar med sitt skyltvakts-rop
Enhvar till uppbrott, och med halfrädd blick
Den första grynings-strimman tittar in
Igenom öppna dörren i vår bergsal.

SUNNAN
sakta till Östan.

Jag tror minsann, att gumman blifvit vitter!

ANEMOTIS.

Men, medan nu J sitten här omkring mig,
Uppfriskade och blidare till sinnes, —
Må hvar och en af er, J tappra söner,
Erinra sig, hvad i går qväll jag bad;
Och redigt, och i ordning mig förtälja

Sitt gårdagsvärf. Du, Sunnan, må begynna!
Du ser så klipsk ut, och du pratar helst.

SUNNAN.

På gift och qvalm och ångande kryddor mätt,
Jag drog från Ceylon hit öfver Sahras slätt.
En caravan der sökt, genom mången dag,
I glödhet sand med klagan ett vattudrag.

Förtärd af törst, man hägringar locka såg,
Med gröna öars buskar, med glasblank våg;
Men, hvart som helst den trötta kamelen lopp,
En gulbränd öckens yta bedrog hans hopp.

Tillsist ändock man råkat en dadelpalm:
I skuggan söng en källa sin aftonpsalm.
De vise köpmän ströko de långa skägg,
Och sträckte makligt sig inom tältets vägg.

Nu skröt enhvar i kapp af det mod han haft,
Sin vägkunskap, och sina kamelers kraft;
Se'n öfverslog man vinsten, med stolta rop,
Af gull, af elfenben och af slafvars hop.

Jag sände då en qväfvande hvirfvel ut —
Och hastigt tog det högvisa tåget slut.

Blott här och der ett hufvud ur sanden glor;
Men att det räknar längre, jag knappast tror.

Ej blir från svartblå läppar en ed mer hörd!
Den gula månen låtsar, att vara rörd;
Han grinar ömt, och lyser schakalen dit,
Som gör vid läckra rätten sin bästa flit.

När snart de sluga skallar, i krithvitt sken,
Ej prunka mindre rart, än sitt elfenben:
Jag än engång vill skåda de kloka män,
Hur, utan hjernor, likväl de grubbla än.

Gapskrattar.

ANEMOTIS

missnöjd.

Du är dig lik! — Skall du ej nånsin lära
Hvad bildning är? hvad charakter, och seder?

Sunnan skrattar ännu hårdare.

Ja, skratta du! — Jemt gör du mig bekymmer.

Hanen utanföre gal.

Hör! — Det var första ropet. — Nå, min Nore?

NORDAN.

Med skäl du klandrar, Moder! min broders
nidingsfärd;

Om dö han kunde, genast han fölle för mitt svärd.
Jag annat haft att sköta: att hålla rent mitt haf
Från pysslingar, som söka min bostad och sin graf.

De spana alla vägar, de fresta tusen grepp:
Än åka de på slädar, än segla de på skepp;
Än tro de, att mitt hem är ett isfält utan tö;
Än, att i öppet vatten jag bor på solblid ö.

Du känner sjelf, o Moder, mitt slott. Så säg, välan!
Om slika kräk till gäster jag härbergera kan?
Om ock min fästnings vallar, der isbergs-tornen stå,
Dem släppte in i borgen, hvad hjelpte det ändå?

Af blåhvit glansk-is hvälfda, på stolpar af granit,
Jag mina salar murat, ej utan konst och flit;

Men friska luften spelar i rummen öfver-
allt,
Kring mig och mina svenner: det kallar
menskan kallt.

När norrskens-dagern blickar på fönsternas
kristall,
Vi leka krig derinom, vi leka hjeltars fall;
Och när vi slå med svärden på sköldar af
magnet,
Ett ljud går genom verlden, det ingen tyda
vet.

Hvem skulle i min boning då trifvas, utom
vi? —
Grann är min trägård: ätbart finns ingen-
ting deri.
Af snö ju hvarje blomster, af bernsten fruk-
ten är,
Af malm de blanka träden, dem gripar vak-
ta der.

Du gillar alltså, Moder! helt visst mitt företag:
Jag mot en mensko-skara har åter skipat lag.
I en af mina portar de hjeltar fröso fast;
Likt fångna möss de qvidde, allt under skep-
pets rast.

Jag såg det usla fartyg: det stod bland isfjäll klämdt,
Och qvickt min hofnarr, björnen, med kråken dref sitt skämt.
Jag lät de fikna sjömän få tömma ut sitt mod,
Tills svält och kyla svalkat den alltför heta blod.

Då steg jag upp på vallen, och röt: med dån och knall
Flög hvarje torn tillsides, och fri var böljan all;
Ej hvar och en till kusten kom hem med arm och fot;
Men nog gick resan hurtigt, och nog fick soten bot.

ANEMOTIS.

Hvad du är hård och skarp! — Har jag ej sagt dig,
Att något mera mildhet icke skadar?
Man bör ej vara rättvis blott, men älskvärd.

Nordan skakar på hufvudet, och vänder sig mot elden, med ryggen åt gumman.

Jag vet väl, att min varning du försmår;
Men sanningen, den säger jag ändå! —

Hanen gal andra gången. Synkretsen börjar ljusna i öster.

Det andra ropet! — Har du, Östan, ej
Ett mera glädtigt budskap, än de begge:
Så sitt helt stilla på din bänk, och tig!

ÖSTAN.

Nej, min Moder, låt mig tala! Glada tidender jag bär:
Genom Iran sist, från Ganges, till ditt hem jag kommen är.
En Nabobs palats på vägen hvälfde jag med hån omkull;
Nu hans trälar dela rofvet; röfvarn stoppa de i mull.

Men vid Schiras, just som solen sänkte sig i Zenderud,
Höll jag opp med snabba ridten, steg till jord i ambraskrud.
Än är Persien mig kärast af all land på jordens ring;
Hela dagar i dess parker tumlar jag min schäck omkring.

Hvar han sätter lätta hofven, hvar med nåd
min vinge rörs,
Balsam doftar, naphtha glimmar, sångens muntra täfling hörs:
Liksom bi kring mandelträdet, lydiga sin drottnings ord,
Honingsljufva visor svärma kring den rosenhöljda jord.

Skymning, Nattens härold, redan hennes tjäll
på skullran bar;
I jasminens silfverskålar nyss min qvällsvard
tillredd var;
Smekt af solens afskedskyssar, het af lust och
blygsam harm,
Skälfde drufvans purpurknopp på marmorklippans hvälfda barm.

Daggens rörliga juveler krönte myrtenskogens hår;
Jorden, lik ett lyckligt öga, glänste af en
glädjetår;
Såg sig om i mörkblå rymden, till de gyllne
systrar opp,

Som vid kärleks-stjernans harpa ordna sina
dansars lopp.

Bäst jag nu bestyrde tvenne palmers bröllopp
med hvarann,
Till min syn, från flodens andra brädd, en
sällsam anblick hann:
En sultan, som ännu icke glömt en älskad
skönhets graf,
Och med några hofmän, sorgsen, dit på val-
fart sig begaf.

Upp på tigerfläckig fåle, stum, den bleka
herrskarn sprang,
Mot stegbögelns gull den krökta segersabelns
balja klang;
Häftigt grep han sammetstygeln, högg med
sporrens diamant,
Och i brusande galopp flög tåget öfver djup
och brant.

Framför hvita graf-moschéen turbanprydda
skaran höll:
Då, hvad harm! sultanen ref sitt hår, och på
sitt anlet föll.

Rosengården, rikt planterad, vattnad af hans egen hand,
Var en rishäck, nästan mördad af min broder Sunnans brand!

"Allah!" skrek han, "har du hjerta att min saknad gäcka så?" —
Då jag, medlidsam, till häcken smög mig fram på luftig tå;
Andades på blad och grenar: hastigt slogo knopp vid knopp,
Lika den Begråtnas kinder, ros vid ros mot älskarn opp.

Se'n en springbrunn lät jag välla fram ur markens dolda grund;
Väldiga cypresser ofvan sluta skyddande förbund.
Näktergalen der förklarar nu för rosorna sin bön,
Turturn och gazellen ila dit vid spegelböljans dön.

ANEMOTIS.

Tack, snälla Östan, för din snälla gerning!
Ditt dagsverk hedrar dig.

NORDAN

afsides till Sunnan.

Hur grå som helst
En käring må bli, så ljusnar hon ändå
Hvar gång hon gnolas hör på spinnråcks-visan
Om det der lumpna tokeriet kärlek.

SUNNAN.

Ett obestridligt rön!

Hanen gal tredje gången. Man ser genom grottans öppning en gles skymt af morgonrödnad.

ANEMOTIS.

Men re'n till afsked
Har Rödkam ropat; det är tid, att nu
Enhvar sig skyndar bort till ort och pligt.
Jag skall nog väcka Zephyr —

Vindarne russ opp från sina säten.

Lefven väl!
Välkomna åter! Helsen Åolus,
I fall han träffas kan på något ställe! —
En styrkedryck på resan först!

Vindarne stöta dryckshornen tillsammans, och tömma dem.

Se så!

CHÓR AF VINDARNE.

Upp genom luften, bort öfver hafven,
Hän öfver jorden, i stormande färd!
Morgonens drottning, med rosiga stafven,
Vinkar oss ut i sin vaknande verld.
Upp, till de brusande
Böljornas lek;
Upp, till de susande
Lundarnes smek!
Menniskan, djuren, i qvalmiga nästen
Lyssna med oro till vingarnas dån;
Vi sväfva fria till himmelens fästen,
Komma med budskap igen derifrån!

De störta under hvinande gny ut igenom dörren.

Zephyrs Kammare.

ASTOLF
vid grotte-fönstret.

Här har jag stått, Gud vet hur länge redan,
Och väntat, att se Zephyr vakna opp.
En temlig flik af morgonrodnans slöja

Der borta redan fladdrar öfver skogen;
Och Vindarne ha fört ett sådant larm,
Att till och med en död bort kunna väckas.
Jag hörde hit hvart ord af deras samtal.
En underlig nation! Rätt angenäm
Var mellertid historien om Sultanen.
Hvad jag afundas honom! Gerna lida
Man må, se'n blott man njutit har. Men jag?
I hvilken sägn förtäljs, att jag har njutit? —
Blott nu jag lefver först. Ty endast den
Har lif, hvars hjertas alla skönsta tankar
Med varma önskningar, med ljusa minnen,
Liksom planeter kring en sol, sig hvälfva
I glädje eller qval omkring ett enda,
Ett eldande och dyrkadt föremål.
Den, som ej detta kännt, — hans lefnad liknar
En bok, som blott består af företal,
Och der egentliga afhandlingen
Man ifrån blad till blad förgäfves letar.
Så sade Florio engång — och rigtig
Hans yttring var; fastän dess upphofsman,
Lättsinnig som han är, ett dagens rof,
Visst aldrig kommer sjelf ur företalet.

Han betraktar Zephyr.

Han ser väl barnslig ut, och späd och klen;

Kanhända borde han ännu få sofva
En liten smula? Men — han är ju ock
En art af genius, ande, undergud:
En sådan är, jemväl i goss-gestalt,
Ändå visst mycket starkare, än jag.

Han klappar honom på kinderna, och skakar honom lindrigt i armen.

Min söta, bästa Zephyr! Ingen ro
Du längre får för mig. Ur hafvets förgård
Kör Phoebus fram sin strålvagn, och från hjulen
På skog och ängar droppa perlor ner.
Tror du ej nu, att det är tid för oss
Till resan? — Var ej sömnig mer, min Zephyr!

Han omfamnar honom.

ZEPHYR

reser sig, och springer leende opp från bädden.

Frid, Astolf! Jag har nästan lika brådtom.
Jag må bekänna, att jag äger sjelf
Till ön ett ärende, som kräfver brådska;
Jag har en älskarinna der . . .

ASTOLF.

Hvad? — Du? —
Felicia? —

ZEPHYR
med en suck.

Ack nej! hvad kunde jag
För henne vara? — Nej, min käresta
Hon är en liten, liten trägårds-flicka,
Som heter Spinarosa: klädd i grönt,
Med hvassa nålar öfverallt; tyckmycken,
Snarsticken; men har läppar, har en mund,
Der kyssens hela vällust blifvit kropp
Och valt sin boningsort.

ASTOLF.

Jag önskar lycka!

ZEPHYR.

Tack vackert! — Men du ser, jag ger ändå
Mig tid, att först ordentligt kläda på mig.

Han lindar om sig skärpet.

I vrån der borta, har jag nya blommor
Tillreds. Du måste hjelpa mig, att binda
En krans: den gamla duger ej. Se här!

Han ger Astolf en mängd blomster, sedan han förut andats på dem. De börja bindningen. Morgonskimret upplyser allt klarare och klarare de genomskinliga stenrutorna. Astolf röjer tecken af otålighet.

Jag får ej annars visa mig för henne! —
Hvad? Du en hjelte kallas vill, och har
Så rentaf ej en gnista tålamod?

ASTOLF.

Jag har ej hört, att denna dygd är hjeltars:
Såframt du ej så nämna vill det lugn,
Som är nödvändigt, när man styra vill
En massa folk i fältslag eller rådslag.

ZEPHYR.

Hvart äfventyr af vigt är, på sitt vis,
Ett fältslag, som sitt rådslag väl behöfver;
Och det, som vi begynna nu, är ej
Så alldeles en lek, ett gyckel blott.
Ty finge trollet Afund se dig, der
Det på sin sandbank dväljs i evig hunger,
Med sina tusen ögon, som ej somna, —
Jag oviss är, om all min lilla kraft
Försloge då till ditt beskydd.

ASTOLF

förvånad.

Ett troll?

Ett verkligt troll, lifslefvande, personligt,
Som heter Afund?

ZEPHYR.

Ja, tyvärr!

ASTOLF.

Du skildrar
Ej allegoriskt blott den last, som språket
Med detta ord betecknar? eller kanske
Ett folk, som bosatt sig ej långt från ön,
Och som af alla mest den lasten idkar?

ZEPHYR.

Du är mig underlig med dina glosor!
Hvad bryr jag mig om Språkbeteckning, Last,
Och om det Allegoriska? — Det ordet
Jag ännu aldrig hört i mina dagar.
Jag vet helt enkelt blott, att Afund är
Ett troll och vistas på en öde sandbank,
Som drager sig kring ön liksom ett bälte,
En ring, fastän på långt och dimmigt afstånd.

ASTOLF.

Hvad har det för en skapnad?

ZEPHYR.

Löjligt vidrig:
Till hälften tigerkatta, hälften apa,

Med vridna drag af ett förnuftigt anlet,
Och vingar, satta hop af läderlappars;
Och öfver hela kroppen tätt försedt
Med ögon, dem det aldrig sluter till,
Det lurar uppåt luften, utåt böljan,
Att spana ut dem, som till ön sig närma.
Dess röst inblandar ord af menskospråk,
Men endast hädelser, i sina tjut,
Dem det med fraggig kåft i luften skränar.
Det har af ormar och af vilda hundar
I sold en här, så lömsk som trollet sjelft;
Men solden är en hunger, lik dess egen.
Och nalkas fjerran någonting som glänser,
En varelse af kraft, af glädje, skönhet,
Då börjar strax ett hväsande, en skällning
Som fyller luften, och, med klor och vingar
I högsta spänning, rusar trollet opp
Att störta på sitt rof. Det mördar så
De flesta resande, och skrämmer bort
De andra.

ASTOLF.

Hvilket odjur!

ZEPHYR.

Ja, min Pappa

Har sagt mig, kan du tänka, att det ville
(Om möjligt vore) gnaga verldens Allt
Till benen af, och dränka dem i gift;
Af harm, att det ej sjelft är detta Allt,
Af raseri, att någonting är till
Som djerfs att utom trollets krets bestå,
Och som just derföre, en evig motsats,
Ej härmas kan af trollet och ej tålas.
Men, hvarför prata längre om det skräpet?
Till ön i alla fall når ej ett ljud
Af all missfostrets olåt; och om vi
Få höra något slikt vid öfverflygten,
Så flyga vi dess högre blott, och skratta.
Emellertid glöm ej min kappa! Se,
Der ligger hon. Jag hoppas, att på dig
Hon verkar som på mig. Du först likväl
Må profva, hur hon sitter.

As tolf lyder hans befallning.

Ha, ha, ha!
Jo, jo, det trodde jag! Du är för stor.
Liksom en snäf och näpen flicke-halsduk,
Hon knapt för bröst och axlar räcker till.
Likgodt! Hon duger väl ändå till gagnet.

Vänd ut och in på henne nu! — Ha, bravo!
Nu trotsar du båd' trolls och qvinnors blickar,
Fast begges äro hvassa med besked.

ASTOLF
osynlig.

På skämt jag gör din vilje. Annars vet, —
Hvad svagheter jag äga må föröfrigt, —
Den, som man kallar vara rädd, är ännu
Helt främmande för min bekantskap.

ZEPHYR.

Vänd
Nu mellertid igen ut gula sidan,
Tills vidare: ty annars vet ock jag
Ej mera, hvar jag har dig.

EN STARK RÖST
utanför dörren.

Zephyr!

ASTOLF.

Hör!

ZEPHYR.

Det var min Moders röst. Hon tror, att än
Jag sofver. — Strax, min Mamma, strax på stund! —
Se så, min Astolf! nu är kransen . . .

RÖSTEN

ännu starkare.

Zephyr!

Med dån, liksom af ett väldigt slag med knytt hand, uppspringer dörren mellan Zephyrs kammare och Anemotis sal, dit redan de första solstrålarne af den nya morgonen inträngt.

ZEPHYR

ropar.

Slå inte sönder dörrn! — Jag kommer ju! —

Till Astolf.

Hon är en smula döf, den stackars Mamma,
Och något hårdhändt till; men menar aldrig
Så illa, som det låter. — Tusen tack!
Nu har jag kransen ypperlig tillfyllest.

Han sätter den på sig.

Nu gå vi in till gumman; flyga se'n
I blinken ut igenom hennes borgport.

De begifva sig in i den större grottan, fram till Anemotis, som under tiden framtagit sin spinnrock, och satt sig i midten af sitt rum till arbete.

ZEPHYR.

God morgon, Mamma!

ASTOLF.

Lycklig dag, min Drottning!
Tack för min hvila i din borg! —

ANEMOTIS.

Hvarthän
Vill nu du taga vägen, lilla Prins?
Till sjös? till lands? Vill du ha någon med dig
Utaf min lifvakt, att dig följa hem?

ASTOLF.

Min Drottning, nej! Mitt uppsåt är, att färdas
Med Zephyr . . .

ANEMOTIS

lyfter pekfingret varnande.

Zephyr! Zephyr! noga tänk
Hvad nu du gör. Jag vill ej hindra honom.

ZEPHYR.

Har ingen nöd. Jag svarar för min gerning.

ANEMOTIS.

Du svarar, du, för sakens utgång? — Jo, jo,
Du ser mig dertill ut. Men nog! — Jag rår ej. —
Ett bräddadt horn likväl af frisk champagne
Du först kan tömma med din gäst?

ZEPHYR.

Förstås!

Hon räcker honom dryckskärlet.

Skål, Mamma! — Så! Det smakade förträffligt.
Tag fram ett nytt! — Se här, min Astolf, drick!

ASTOLF.

Din skål, min ädelmodiga Värdinna!
Din hågkomst evigt lefver i min själ.

ANEMOTIS.

Farväl, du täcka menskobarn! Res lyckligt!

ZEPHYR

höjer sina vingar.

Välan! så kom! Jag i min famn dig svingar,
Så långt, som känslan och som hoppet far;
Liksom jag Psyche förr, med snabba vingar,
Till Amors slott på hans befallning bar.
Blif skön, o unga Dag! Slut åter jorden
I ynglings-armar till ditt kungabröst! —
J, gyllne Timmar! ilande fullborden
Hvad nu jag vågar till min älsklings tröst!

Han tager Astolf i famnen, utsträcker vingarna och flyger opp med honom emot den uppgående solen. Anemotis ser efter dem. De försvinna i luften.

ANEMOTIS.

Fantaster! — Ja, ungt folk, det är sig likt.
Nu har han åter fått sig i en docka

Att leka med. De passa just ihop. —
Men, se'n jag nu igen har blifvit ensam,
Skall spånaden gå flinkt. Jag först likväl
Må hölja med en förlåt grottans ingång,
Att jag i fred, så länge dagen räcker,
Får spinna ostörd båd' af regn och solsken.

Hon stänger till om sig.

Astolfs borg.

Prinsessan Svanhvits jungfrubur.

Svanhvit
ensam.

Än ingen Astolf! — Fåfängt öfverallt
Man honom sökt — Hans häst, med sadeln tom,
Stod bittida på morgonstunden, skummig,
På borggården framför den stora trappan,
Med vilda blickar, nedsänkt hufvud; hemskt
I alla lemmar skalf han, liksom jagad
Af midnatts-andar genom skog och mark.
O Gud! hvem vet, hvad han har sett? — Du vet det!

O, gåfve Du, blott för ett enda ljud,
En mensklig röst åt trogna djurets tunga:
I detta ljud, en blink, ett Nu, för mig
Uppginge lifvet eller ropte döden!

Hon går till fönstret.

Men — hvilken barnslig fruktan! Har han ej
Så många äfventyr bestått med seger,
Och alltid kommit åter, lika sund
Och lika skön — ack, lika skön, som der
Isblomman glittrar stolt på fönsterrutan!
Kort är violens, kort är sippans vår;
Isblomstrens räcker mycket längre. Kallt
Det Sköna måste vara, liksom de,
För att af ljuset låna prakten blott,
Ej värman — Lifvets hetta löste annars
De fasta, frostigt blanka perlor snart
I tårar opp; och tårar — de förrinna!

Hon andas på rutan.

Blif genomskinlig, granna Astolfs-blomma!
Låt mig få blicka nedåt dalen — Se,
Der ligger staden — Astolfs hufvudstad!
Hur underbart det bleka dok af snö
På torg, och tak, och berg, och kullar glänser
Mot morgonsolen, som på jorden strör

Blodröda rosor! Hvita offerbruden
Vill ej beklaga sig — Hon småler stum —
Hon känner blott, att hon föraktad är,
Att den, som kunde locka våren fram,
Försmår att göra det — och hellre trifs
I andra rymder, der han gifmildt öppnar
Sin hulda lågas famn, ack! medan hon
I vinterskuggans långa ensamhet
Å ödslig hufvudgärd af köld förstelnar.

Efter några ögonblicks tystnad.

Hur många vägar slingra sig, der nedre,
Från skilda håll till stadens portar! — Vill
Ej du, min stjerna, tindra fram på någon?
Du är likväl mitt hjertas sol. Förlåt!
Du är ej kall; ack nej! du är för varm,
För glödande för mig; se, det är felet.
Din varelses musik har tusen strängar
För tusen toner, då mitt arma strängspel
En enda blott förmår att bjuda dig;
Den kallas ömhet, trohet! Visst jag stundom
Har tyckt, att också den sin skönhet har;
Men den förblifver evigt en och samma,
Den klingar, oföränderligt sig lik,
En stilla bön till Gud för hvad man älskar.

Ja, den är mer en hviskning, än en klang;
Man vänjer sig så lätt dervid, liksom
Man andas vällukt in från ängens vall,
Men trampar, tankspridd, på det gräs som doftar.
De starka andar, männers, hjeltars, kungars,
När till sitt mål de brusa fram på vilda
Stormvingar, och inunder sig se verlden
Från stund till stund förvandla skick och form,
Hvad fordra de af Kärleken? Att han
Med lika vexling skiftande och ny,
Skall vederqvicka dem med segerhymner
Der högt bland moln de sväfva, eller ock
Der de i åskans grannskap någonstäds
Inbilla sig att hvila och att njuta.
Stum, själlös, obetydlig är för dem
Den qvinna, som ej annat är än qvinna;
Hur skulle hon den stormen öfverrösta,
Som just af deras egna vingar väcks? —

Sätter sig vid en gullslända.

Hur ensam blefve jag, o Gud, hur ensam
I dessa torn! — På hela vida jorden
Jag äger ingen skyld och ingen huld.
Väl är det goda folket här rätt vänligt,
Och nog jag märker, att man håller af mig

Långt, långt, oändligt mer, än jag är värd:
Men — hvilken tröst, om ock man höjde mig,
Mig, svaga, öfvergifna flicka, opp
På Astolfs thron, den sista af vår ätt?
Jag finge då än mindre låta skönja
Mitt hjertas qval — En värnlös flickas tårar,
De likna regnet, som i Juli-natten
På blomstren fälldt, kort innan skördetiden,
I deras halft tillslutna ögon darrar
Med droppar, som af ingen ses och räknas!

Stiger åter opp.

Det gifs dock En, som räknar dem; men när
Blir talet fullt? —

Går af och an i rummet.

Hur lugn jag fordom var!
Nu är jag det ej längre. Hjertat slår
Så tungt, så klämdt inom sitt fängselhvalf.
Ack! gerna skulle det få sprängas, blott
Jag visste, Astolf, att jag någon gång
Ej alldeles ett intet var för Dig!

Tager fram en cittra.

Det är en gifmild gäst, den mästaren
Från Valland, som mig lärde, att med dig
Samtala, ljufva skänk af Astolfs gunst!

Man sagt mig, att det finnes vissa sjöar,
Aflägsna, skumma, trånga ofvantill,
Med videts eller tårpilns kännetecken
På bräddens rand bevuxna, men inunder
Så djupa, att man tror dem sakna botten;
Ur dessa sjöar skall, på vissa tider,
Helst söndagsmorgnar eller helgdagsqvällar,
Från djupen stiga opp en sällsam klang,
Liksom en ringning utaf klockors malm
Från längese'n försunkna slott och kyrkor.
Går vandrarn dit, allt närmare han hör
Och klarare det ljud, som tränger sig
Från underjorden med omätlig klagan:
Men lugn är vattnets yta ofvanpå,
Och tycks med sorglig vällust lyssna sjelf
Hur klingande den gömda bottnen svallar.
Så vill jag ock försöka nu, att dämpa
Mitt hjertas dunkla vallning med en sång.

Spelar och sjunger.

Ungmön i lunden på jagtnätet band,
Morgonfrisk —

Ack nej! den visan gör mig alltid ängslig.
En annan då! — Ja, den om Tusenskönan,
Som öfverraskad blef af tidig vinter.

Begynner åter.

Stilla, o stilla!
Somna från storm och snö!
Ensliga lilla,
Nu är det tid, att dö!
Kallt är kring dal och sjö;
Stilla, o stilla!

Stunderna ila,
Snart du den sista ser;
Hvila, o hvila!
Vissna, som andra fler! —
Hjerta! hvad vill du mer?
Hvila, o hvila!

Skuggan låt gömma
Allt, hvad du njöt och led;
Glömma, o glömma, —
Sådan är solens sed!
Lär dig, i nattens fred,
Glömma, o glömma!

Domna blott, domna!
Snön är din bästa vän;
Godt är, att somna:

Vår kommer ej igen.
Hjerta! hvi slår du än?
Domna blott, domna!

Tystna då, tystna,
Töm i en suck din själ!
Upphör att lyssna;
Lifvet dig bjöd farväl:
"Arma, god natt, sof väl!"
Tystna då, tystna!

Utbrister i gråt.

O, finge jag till hela lifvet säga:
God natt! men ack, det svarar ej: "sof väl!"

ANDRA ÅFVENTYRET.

KÄRLEKEN.

Trägårdspark på Lycksalighetens Ö.

Morgonens första solsken gjuter sig öfver föremålen. Deras mångfaldigt vexlande taflor omgifvas i fjerran af höga berg, mellan och öfver hvilka dock längst bort i bakgrunden öppnas nya, lika skiftande utsigter. Bergens hjessor skina genom hvitblå, violetta och rosenfärgade dimmor; och utföre klippväggarna, ömsom terrass-formiga, ömsom brådbranta, störta oräkneliga bäckar och vattenfall, större och mindre, som än här, än der mellan lunderna samla sig i små sjöar, och derifrån genom dolda ledningar åter uppstiga i täflande springbrunnar. På en upphöjd ort i fonden synes framsidan af ett praktfullt slott: palmer, så höga som palatset intill coupolerna, bilda deromkring på jemnlika afstånd ett slags skidgård. Från denna går en allée till förgrunden; på hvars ena sida, i en skuggrik dunge af palmer, lagrar och cypresser, Ungdomens källa framsorlar ur nichen af en smaragdklippa. Gentemot henne, på förgrundens andra sida, men något längre aflägsen, visar sig en vattenkonst af underbar fägring. Omkring källan är en liten öppen plats; på denna uppträda, dels ifrån den stora alléen, dels ifrån några smärre gångar, Nympherna

Cäcilia, Lucinda, Niobe, Ervina,
Naidion och Theano,
alla med gull-inlagda kristall-pokaler i händerna.

THEANO.

Sex blott! — Vår Laura ju felas ännu;
Annars hon nästan mer tidigt än Du,
Vackra Lucinda! vid källan plär finnas,
När vi gå hit att begynna vår dag,
Enligt vår lefnads evärdliga lag.

LUCINDA.

Visst något vigtigt af henne besinnas;
Aldrig för sömnens begär var hon svag.

NAIDION.

Hvarför så tankfull, Ervina?

ERVINA.

Hvar gång
När jag ser solen gå upp öfver lunden,
Minns jag, hur skön var den festliga stunden
Då denna källa först hörde vår sång.

NAIDION.

Att du kan minnas så långt bort tillbaka!

ERVINA.

Ja, lilla syster! just här, der den raka
Palmgången öppnar ett grönskande fält,
Mötte mitt öga, förvånadt och sällt,
Väckt, som ur sömn, af en värmande strimma,
Första behaget af gryningens timma.
Än ej förspordes af vindar ett sus,
Allt låg omkring mig i dvala och dimma;
Men genom töcknet ett växande ljus
Tycktes, med drag af ett anlete, glimma.
Hastigt det glesnade floret drogs af,
Toner i korsande rigtningar klungo;
Parken stod fram ur ett skimrande haf,
Himlen sin anblick åt blommorna gaf,
Fåglarna söngo och källorna sprungo.

CÄCILIA.

Och när du såg dig förundrad omkring,
Mig fann du närmast . . .

ERVINA.

Och, sida vid sida,
Snart af oss sju slöts en systerlig ring,
Utan begär att om platserna strida.
Midt inom kretsen Felicia stod,

Hon var det ljus, som gjort ända på natten;
Mäktig och hög, men förbindlig och god,
Syntes hon buren af strålarnas flod,
Medan den höljde, i lekande mod,
Rörliga dungar och spelande vatten.
Drägt utaf gullskir kring lifvet sig smög;
Mantel af skarlakan halft den betäckte,
Och öfver purpur-turbanen en hög
Buske af bländande fjädrar sig sträckte.
Sjelf icke mindre förundrad, än vi,
Men majestätlig, befallande redan,
Leende ropte hon: "Välkomna, J!
Kyssen mig nu, och betjenen mig sedan!"

NIOBE.

Laura var djerfvast: i blinken hon kom,
Först fick hon Drottningens läppar beröra;
Derför blef hon ock den skönsta: derom
Vet hon ej sällan, att låta oss höra.

ERVINA.

Sedan for Drottningen fort i sitt tal:
"Natten jag tillbragt, den stjerniga, ensam;
Nu är vår lek och vår lefnad gemensam,
Boning åt Er står tillreds i min sal.

Här, dessa verktyg, till allas vårt nöje,
Lemnar jag Er: deras bruk J förstån!
I mina tårar, liksom i mitt löje,
Läses betydelsen klart af mitt lån." —
Nu sina gåfvor hon mellan oss delte:
Laura fick griffeln af renaste guld;
Jag tog mitt vinkelmått; lycklig och huld
Snart på sin harpa Cäcilia spelte;
Till hvad jag byggt, hennes välljud är skuld!
Niobe mejseln, och penseln Lucinda
Pröfvade strax på en bild af hvarann,
Medan Theano sin masque lärde binda
Framför sin uppsyn, i härmningen sann.
Sist kom Naidion, nätt som en droppa
Nyfälld ur blomstret, till Drottningens ro:
Minns du, hvad då hon dig sade, månntro? —
"Flicka! då allt, hvad Du kan, är att hoppa,
Tag, hvad du dertill behöfver: en sko!"

Alla skratta.

NAIDION

ond.

Nej! hon mig skänkte en grann tambourin,
Elaka syster! med klingande ringar . . .

THEANO.

Nå, nå, Naidion, håll blott god min!
Hvem har ej sett, hur med den du dig svingar
Sirligt och lustigt, som ägde du vingar?

NIOBE.

Men, hvad den Laura är långsam! — Minsann,
Ganska förnämt hon sig låter förbida;
Och utan henne likväl går ej an
Att med vårt värf till begynnelsen skrida.

LUCINDA.

Sättom oss här, der oss klippans smaragd
Lockar att hvila på speglande hällen!
Skåden omkring: hvilka tjusande ställen!
Se, hvad den stigen behagligt är lagd,
Som mellan häckar af rosor sig slingrar
Upp åt det fall, som i regnbågar skingrar
Vattnets ur perlskyar duggande glans!
Och dessa springbrunnars eviga dans
Rundtom bland ängar och kullar och lunder,
Kär han mig är, så vid morgonens sken,
Som vid de bloss, då han, nattligt allen,
Gullfisken lär dyka uppåt och under.
Brunnarnas pratsamma stämmor med sång

Blandas från vaktlar och suckande dufvor;
Hjorten och rådjuret kappas i språng
Mellan citroner och myrten och drufvor.
Ja, hurn ofta jag skådat dem än,
Aldrig jag tröttnar att se dem igen,
Träden med stråliga fåglar och frukter,
Nickande vänligt mot dammars kristall, —
Blomstren, som offra balsamiska lukter,
Ständigt på vakt i sitt menlösa kall.
Ur deras brokiga rökelsekäril
Barndomens glädje till himlarna når,
Och i hvar kalk bor en glimmande fjäril,
Blomma som flyger, hos blomman som står.
Skogsfrun på spetsen af klyftorna går,
Ur hennes kamrar förtäljande sorla
Bäckar, som söka sin make, sin hälft;
I deras hem, som på gullsand man hvälft, —
Snäckprydda grottor, der källorna porla, —
Systrar! hvar leka vi hellre, än der?
O, hur den mossan oss vaggande bär
Ljufligt, när middagens slummer hugsvalar!
Helst dock jag trifs, hvar i löfviga salar
Ljuset af skymningen darrande sugs,
Medan en vind om sin resplan der talar,

Sorglös, hur mycket är sannt eller ljugs.
Men framförallt, dessa rosor, på törnen
Nästan så höga, som trädet, der örnen
Älskar att bygga, — hur herrligt de le!
Solar af purpur, hvem kan dem väl se
Böja de kronade hjessor för slägten,
Drottningar lika i fotsida drägten, —
Utan att minnas Felicias ord:
"Skönast är Rosen, af allt i Naturen!"

ERVINA.

Ja, af det bästa, som finns på den jord
Der oss vår varelses upptäckt blef spord,
Hit, till vår park, vardt en samling besvuren
Genom den mäktiga Drottningens bud.
Allt har du skildrat i sanningens skrud,
Troget och täckt; och den glänsande muren
Rundtom i fjerran af väldiga berg,
Dit våra kullar så småningom stiga,
Gifver dig ramen till målningens färg.
Dock, mina tempel du får ej förtiga,
Som på små öar i sjöarna stå;
Skinande hvita mot vågorna blå;
Niobe glömmer dem nog ej ändå,
Hon, som dem smyckat med gudar och stoder.

NIOBE.

Fagra helt visst äro lundar och floder,
Ångar, med mer, som Lucinda berömt;
Dock med förundran jag hört, att hon glömt
Prisa de höga, de präktiga bergen.
Närda, i djupet, af lysande märgen
Som ger en inifrån kommande dag
Åt alla ting på vår ö, deras slag
Täfla i genomskinligt behag;
Ädlaste stenarters vexlade lag
Skiftar dem yppigt i ljuset och färgen.
Men då de doftiga cedrarnas flockar
Vinden på fjällarnas tinnar berör,
Arla, som nu, och Tritoner i skockar
Rusa de stupande bränter utför,
Mest ibland klipporna marmorns mig lockar:
Ty utaf den mina dockor jag gör.

CÄCILIA.

Glöm ej de tusende välljud, som söka
Dagligt och nattligt sin väg till vårt bröst;
Huru de helga, och hur de föröka
Allt, hvad som skapar förtjusning och tröst!
Blomstren, likt stjernor på gräsvallen stänkta,
Njuta sitt lif blott vid näktergalns röst,

Minnas sitt ursprung och glömma sin höst:
Så, genom stämmor (från ofvan dem skänkta),
Smekande Genier smälta till klang
Allt det, som än, likt en gräns, oss betvang.
Stjernorna, himmelens blommor, fördränkta
Blefve i denna musiks ocean,
Om ej enhvar, för sin verld och sin ban,
Fått en sig egen melodisk organ:
Dessa vi höra, när själarna trängta,
När vi oss fröjda, liksom när vi längta;
Hjertat då slår, likt en simmande svan,
Vingarna ut i de glänsande floder;
Jorden till Äthern, ett barn till sin Moder,
Flyr, och blir strax vid sitt modersmål van.
Balsam från träd och från skyar må dugga:
Allt skall dock falla, förvissnadt och torrt,
Allt blir i lifvet blott öcken och skugga,
Om du tar sången och strängarna bort.

NAIDION.

Der kommer Laura!

Nympherna stiga upp från sina säten att möta henne.

ERVINA.

Förlåt oss! men kort
Är nu vår tid; vi ha länge fått vänta.

LAURA.

Systrar! jag rår ej. Min pligt var, att glänta
Sakta på Drottningens dörr, och se åt
Om hon behöfde min tjenst. Efteråt
Gick jag till källan, så fort jag förmådde.

CÄCILIA.

Ja, ditt förhinder jag tigande spådde!

THEANO.

Laura! är Drottningen vaknad?

LAURA.

Jag smög
Tyst mig till bädden. Hon slumrade stilla.
Mellan de ljusröda förhängen flög
Morgonens stråle, i skiftande villa.
Drucken han irrade, satt och spratt opp,
Väljande mellan de unga behagen;
Kände sig, under sitt glittrande lopp,
Än utaf ett, än ett annat betagen.
Än på det hår, som, likt natt omkring dag,
Bröt omkring pannan sin lockiga dystring,
Hämmad af perlbandets tvånglösa lag, —
Än på det anlet, hvars hvilande drag
Tecknade ljufhet och makt i försystring,

Dröjde han ömsom; och ströfvande käckt
Åter, dit hugen än djerfvare lekte,
Spred han sig öfver den snöhvita drägt,
Som honom syner än gaf, än förnekte.
Sky kring en himmel, hvars skimmer ändå
Lyste igenom för spejande siarn,
Hvad kunde gazernas väfnad förmå
Fängsla med list mot förmätna befriarn?

NIOBE.

Var hon allena? och tycktes du se
Lyckliga drömmar på läpparna le?
Annars — du vet, att hon vill så — du väckte
Slumrerskan visst ur det qval, som förskräckte?

LAURA.

Vaggad på barmen, satt gunstlingen tyst,
Paradisfågeln, och vingarna sträckte;
Undrande, hvarför han än ej blef kysst
Och hvad som fostrerskans blickar betäckte.
Åter tillhopa, liksom i sitt bo,
Drog han sig, späd och betänksam i minen;
Lutad mot gördeln af azur i ro,
Såg sig i spännet af klara rubinen.
Trippande sedan till munnen han steg,
Rörde med näbben den rosiga glansen,

Lyssnade, skakade hjessan, och teg;
Svängde sig så upp till fönstret, på kransen.
Hon dock, med kinden mot snöarmen sänkt,
Lockarna lösta i skuggande vågor,
Drömmande smålog, af strålregn bestänkt,
Sjelf lik en morgon med purprade lågor.

ERVINA.

Må hon då hvila i ro, medan vi
Egna åt källan vår sjungande hyllning;
Vattnet, och kraften som svallar deri,
Strömme i glasen med ungdomens fyllning!

NAIDION.

Det är begripligt, att sofva man vill
Och att vi gerna ej tidigt oss väcka,
När sjelfva solstrålen kär dröjer still
Under det vi än helt makligt oss räcka,
Somna på nytt, och hans tveksamhet gäcka;
Helst uppå kuddar af atlas dertill,
När lenaste purpur och silke oss täcka. —
Säg mig, Ervina, var detta ej grannt?
Ser du, jag målar ock taflor, som duga.

ERVINA.

Åh ja! du tecknar åtminstone sannt,
Efter naturen.

NAIDION.

Jag snart ämnar truga
Drottningens ynnest, med smek och med bön,
Att ock åt **mig** ge en pensel till lön.

THEANO.

Finge vi dock, i vårt syskonförbund,
Henne vid källan emellan oss blicka!

CÄCILIA.

Ja! men för henne blott midnattens stund
Alltid är **den**, då hon här plägar dricka;
Stundom hon då, i den ensliga lund,
Möter sin Moder, den dunkla, den gömda,
Den af sin Dotter så gerna förglömda!

NAIDION.

Hvem kan den Modren väl vara?

CÄCILIA.

Hvem vet
Det, som hon blott åt vår Laura förtrodde?
Engång hon bleknade sällsamt, och gret,
När jag en fråga tillåtelig trodde.

NAIDION.

Det är besynnerligt!

ERVINA.

Mig har ej gått
Omärkt förbi, att Prinsessan så sällan
Nu på en tid har besökt denna källan;
Länge hon ursprungets ådra försmått,
Nöjd med den mindre, den afledda blott,
Som, genom dolda canaler ledsagad,
Inom det innersta af hennes slott
Blank väller opp . . .

LUCINDA.

Af dess gullskum behagad,
Drömmande syner, dem ingen förstått,
Hör hon dess qväden, tills natten blir dagad.

NIOBE.

Men, då för Dig det skall vara bekant,
Laura! hur dermed det hänger tillsamman, —
Säg, hvad af allt detta rykte är sannt
Om hennes Moder? Hvad har man för pant,
Att någon sådan är till?

LAURA.

Fastän flamman
Bränner dig ej, när än gnista hon är,
Kom ej den glödande askan för när!
Vådligt är allt, som förborgas.

IRVINA.

Vi vörda
Må med vår tystnad den hemliga lott,
Som ej Felicia sjelf funnit godt
Att för oss yppa. Dess kunskap en börda
Blefve oss kanske. Men skyndom oss blott!
Drottningen vaknar, och bannor vi skörda.

LUCINDA.

Se, hvad det vattnet, likt brinnande gull,
Kastar sig uppåt i stråliga bågar! —
Herrliga eldglans!

LAURA.

Tincturen der lågar
Samlad, hvaraf hela kärnan är full
Djupt i de ådror, som sjuda och flyta
Inom vår ös lätt betäckande yta.

LUCINDA.

Ja, genom ringaste stoftkorn af mull,
Likt genom bergen, som prunkande skryta,
Se vi ett sken från tincturen sig bryta;
Liksom igenom det skäraste hull
Skönheten spelar med bildande krafter,
Men ej förblindar ändå med sin glans.

LAURA.

Sjungom vår hymn! De förfriskande safter
Lifve, som förr, vår odödlighets krans!

De ställa sig i en halfring omkring källan
och fylla glasen.

LUCINDA
till Laura.

Börja! I kärlen ju porlar alltredan
Vattnet mot solen med glittrande blink.

NIOBE.

O, hvilken dag, som förbidar oss sedan!

CÄCILIA.

O, hvilken afton, vid stjernornas vink!

LAURA.

Heliga källa för helsan och sången,
Källornas Konung! vi nalkas igen:
Nattens och stumhetens tid är förgången,
Fjäriln ej längre i larfven är fången;
Dagen har kommit, och Klangen med den.
Morgnad af flägtarnas väckande krusning,
Släck då vår törst i din ljufliga flod!
Nektar af klarhet, af lust och förtjusning,
Lek i vårt sinne och spritt i vår blod!

Hon dricker.

CÄCILIA.

Ack! men till ljuset för nära sig vågar
Fjäriln, den vingade Psyche, ibland;
Och vid en eld, som förtärande lågar,
Snart hon med hviskning och bäfvan sig frågar:
Om hon skall dö i dess lockande brand?
Svalkande droppar! då fallen, o fallen
Rikt på den glöd, som i hjertat blef tänd;
Tills hvarje nerf, lik en sträng af metallen,
Åter för lifvet blir ljudande spänd!

Dricker.

ERVINA.

Och när ur själen, som stjernbloss ur natten,
Skapande andar slå ögonen opp,
Stärk deras vingar, du mäktiga vatten,
Arf af den gömda, odödliga skatten,
Att de fullborda sitt glänsande lopp!
Skyhögt, en bild utaf himlen, sig hvälfve
Templet, der Tankan sig skåda begär;
Och, vid sin anblick förvånad, hon skälfve
Saligt af skräck, att så evig hon är!

Dricker.

NIOBE.

Men under hvalfven, dem djerfheten höjer,

LAURA.

Sjungom vår hymn! De förfriskan
Lifve, som förr, vår odödlighets

De ställa sig i en halfring o
och fylla glasen

LUCINI
till La

Börja! I kärlen ju p
Vattnet mot solen r

O, hvilken da
...s skålar
...ungs behag,
O, hvilk ... bland tingen, och målar —
...uggor och ömsom i strålar —
Helig på sitt glas deras anletesdrag.
Kä' då för penseln de gladaste tindra;
I komma, och vexla, med tjusningens nyck!
Glindra med regnbågens färgor, o glindra
Genom mitt sinne, förskönande dryck!

Dricker.

NAIDION.

Dock, hvad är bilden, och ljudet, och sången,
Utan en blixt i en spelande blick?

elsen, är icke gången,
öga, dé reglande tvången,
sitt lefvande skick?
luftiga springen
dlingar omkring,
bevingen
ens ring!

gslad är vorden
g demant,
börden, blicken och orden
, som är ande, i himlen, på jorden,
Allt, hvad i hjertat är evigt och sannt.
Gif, att jag dårar, du ädlaste bölja,
Andarnes syn med förädlande svek!
Allt hvad de yppa, än mer hvad de dölja,
Låt mig dem visa i härmande lek!

Dricker.

CHOR.

Nu till vår tjusande Drottning tillbaka,
Att, när hon uppstår, vår syssla bevaka!
Hvem vill en pligt, som är nöje, försaka?

Ställa sig fägringens bildningar fram;
Och, liksom rankan kring almen sig böjer,
Vällust sig lindar om Kraften, och dröjer,
Rundad till kropp, vid hans pelare-stam.
Herrliga bölja! gif njutning och styrka;
Sänd dem i svallande mått ur din famn,
Att man i marmorns gestalter må dyrka
Ödet, men blott under Skönhetens namn!

Dricker.

LUCINDA.

Liksom ett bi mellan blommornas skålar
Kryssar att samla sin honings behag,
Sväfvar ock själen bland tingen, och målar —
Ömsom i skuggor och ömsom i strålar —
Skärt på sitt glas deras anletesdrag.
Låt då för penseln de gladaste tindra;
Komma, och vexla, med tjusningens nyck!
Glindra med regnbågens färgor, o glindra
Genom mitt sinne, förskönande dryck!

Dricker.

NAIDION.

Dock, hvad är bilden, och ljudet, och sången,
Utan en blixt i en spelande blick?

Är icke rörelsen, är icke gången,
Frälst ur de tröga, de reglande tvången,
Fägringen sjelf i sitt lefvande skick?
När i de ystra, de lustiga springen
Dansen sig hvirflande slingar omkring,
Vågor! till flygande tassor bevingen
Glädtigt den vida förtrollningens ring!

Dricker.

THEANO.

Ja, likt en droppa, som fängslad är vorden
Inom en genomskinlig demant,
Speglas af åtbörden, blicken och orden
Allt, som är ande, i himlen, på jorden,
Allt, hvad i hjertat är evigt och sannt.
Gif, att jag dårar, du ädlaste bölja,
Andarnes syn med förädlande svek!
Allt hvad de yppa, än mer hvad de dölja,
Låt mig dem visa i härmande lek!

Dricker.

CHOR.

Nu till vår tjusande Drottning tillbaka,
Att, när hon uppstår, vår syssla bevaka!
Hvem vill en pligt, som är nöje, försaka?

O, huru herrligt hos henne att bo! —
Källornas konung! vi tacka dig alla;
Nu låt din balsam för fåglarna svalla!
Tills vi, i morgon, igen på dig kalla,
Heliga Källa! du sorle i ro.

I detta ögonblick, just som de ämna vända sig om för att gå till slottet, hörs ur luften den bortom scenen annalkande

ASTOLFS röst.

En sång! en sång! o, skynda, skynda!

CÄCILIA.

Hvad?

THEANO.

En röst ur luften!

De se bestörta på hvarandra.

ASTOLFS röst.

Redan kan jag tydligt
Betrakta allt! —

LUCINDA.

Det är ju fasligt!

ASTOLFS röst.

Ha!
Ser du de vackra flickorna vid källan?

NAIDION.

Nej! nu jag springer.

NIOBE.

Säg, i Himlens namn,
Du kloka Laura . . .

LAURA.

Tig, och spring! Hvem vet
Hvad det för troll kan vara! — Fort blott, fort! —
Så snafva ej, Ervina! — Spring då, spring!

ASTOLF och ZEPHYR
komma sväfvandes ned mot skådeplatsen.

ZEPHYR.

Vill du, att jag skall lemna dig i lunden,
Vid källan? eller vill du föras genast
I slottet in, till henne?

ASTOLF.

Nej! jag vill
Först något samla mina druckna sinnen;
Och sådant gör man bäst i ensamhet.
Släpp mig vid källan der!

ZEPHYR.

Må ske, min Astolf!

Han sänker sig fullkomligt ned, öppnar varligt armarne och ställer sig med Astolf på marken.

Nå, höll jag ej min lofven, Astolf? Säg,
Är du belåten med din resa? Flög
Jag icke lagom fort, på din begäran,
Då du, som hade först så grufligt brådt,
På engång föll i resbeskrifvar-griller?
Ja, dröjde jag ej till och med en stund
På Ararat, blott för den utsigt skull,
Som derifrån man har? — Gick dygnet ej
Förbi, liksom en timma? — Sträckte jag
Ej sist vår flygt så högt uppöfver molnen,
Att Afunds hemska tjut ej nådde dig? —
Nu äro vi vid målet. Gläd dig, broder,
Och njut af hjertans grund allt hvad du kan!

ASTOLF
omfamnar honom.

Det är nu i sin ordning, att af mig
Ett famntag Du till godo håller! o,
Min hulda, snälla, broderliga Zephyr!
Hvad erkänslan är fattig! Hvi förmår
Jag icke, som jag vill, att tacka dig?

ZEPHYR.

Hvad bättre har man väl att tacka med,

Än just med sina armar och sitt hjerta ?
Vid Himlen och vid Styx! ett eldigt famntag,
Det öfvergår all annan fröjd i lifvet.

ASTOLF.

O rika syn af Vårens eget land!

ZEPHYR.

Hvad man i ditt land kallar höst och vinter,
Är här en kort sömnsjuka blott, som årligt
På några dagars tid får öfverrumpla
De glada träden, örterna och blomstren.
Men gerna vakna de ur denna dvala;
Ty sorgsna drömmar då oroa dem
Om död, förgängelse och mera sådant,
Som blott på jorden finns, men hit likväl
I slika dar en flygtig skugga kastar.

ASTOLF

blir varse den gent öfver, på förgrundens andra sida, befintliga Vattenkonsten.

Hvad blänker der, vid lagerlundens bryn
Som sluttar ner mot höga rosenhäcken?
En bild — en vattenkonst af sällsynt skönhet! —
Jag måste nogare betrakta den.

Besinnar sig.

Ju närmare jag nalkas den, jag tycker

Att jag förut engång besökt det stället.
Den vida, runda blomsterplanen — rigtigt!
De jättehöga blommorna — vid Gud!
Der stå ju ock min lilja och min solros!
O stigen, oförgätliga gestalter,
Ur deras kalkar opp ännu engång! —

ZEPHYR.

De röra sig för vinden af och an,
Som då; men synas ej förstå din bön.

ASTOLF.

Må ske! jag vet numera ju ändå,
Hvar jag min rätta solros har att finna.

Beskådar vattenkonsten.

Det enda blott jag ej begriper: bilden
Som jag i drömmen såg, var en Najad,
Utur hvars urna vattustrålen sprang;
Här åter bär den Amors gosse-skapnad,
Som mot en jaspis-klippa stöder sig
Och, ur ett bloss i högra handen, sänder
Med blixtens fart den solskens-blanka böljan.
Tritonerne förvandlat sig också,
Till Amoriner, som, med pilarna
På spända bågar, syfta rundtomkring

Och skjuta droppande kristallspjut af,
Som nedanför sig dallrande förena.

ZEPHYR.

Det förekom ock mig, när du förtäljde
Din syn om natten, att allt detta bildverk
Såg något annorlunda ut. Jag teg;
Ty hvem kan väl af drömmar billigt fordra
Bestämda skäl till deras infallsspel? —

ASTOLF.

Se! på den gröna, släta jaspisvägg,
På hvilken han den vänstra handen lägger,
Står, mot åskådarn vänd, med gyllne runor
En inskrift ristad. Hvad berättar den?

Läser.

"Du, som ej än bekant med Kärleks nöje är,
Har du väl någonsin en enda sällhet njutit?
Ack nej! blott Kärlek vet, hvad lifvets röst begär,
Och ingen vill bli fri, som han i bojor slutit."

SPRIDDA RÖSTER
från flera håll.

Hör, hvad den sköna
Guden förklarar!
Tag, hvad han skänker,

Dröm, hvad han sparar!
Pröfvad är läran:
Lita på oss!

ASTOLF.

Hvad?

Blickar förvånad omkring.

Var det Du, min Zephyr, som så talte
Med många lena stämmor på engång?

ZEPHYR.

Jag har blott en, till husbehof.

ASTOLF.

Tyst! hör,
Nu börja de igen.

SPRIDDA RÖSTER
från andra håll.

Vi, dem hans milda
Spira får styra,
Vi, dina syskon,
Alla bedyra:
Pröfvad är läran,
Lita på oss!

ZEPHYR.

Aha! jag känner

Det sällskapet. Det är ju tjocka slägten:
Dryader, salamandrer, små undiner,
Och sådant mer —

studsar, och vill gömma sig bortom Astolf.

För tusan! det var mig
Ett spratt, just af de värsta!

ASTOLF.

Hvad går åt dig?

ZEPHYR

kommer fram.

Hon allt har sett mig, och det kan ej hjelpas...
Men nu jag måste också genast bort!

ASTOLF.

Hvart?

ZEPHYR.

Hvart?! — Till Spinarosa! — Ser du der
Den lilla skälmska törnros-sylphen? Vet,
Hon är en syster till min fästmö. Nyss
Hon gaf mig en spionblick, fastän nu
Med enfalds-min hon står och nedsänkt öga.
Om jag ej går i förväg, sqvallrar hon
För systern, att jag varit här så länge
Och glömt mig qvar hos Dig . . .

ASTOLF.

Men tror hon då
Så litet på din kärlek? eller är hon
Kanhända svartsjuk uti högsta mått?

ZEPHYR.

Tyvärr! hon tror mig nog — Ja, vore hon
Det sista dock! Men för en lömsk rival
Jag bäfvar, som kan lätt mig slå ur brädet.
Han ser just ingenting för verlden ut,
Och duger blott till sång, — det är väl sannt:
Men, hvem blef nånsin klok på flickors lynne?
Än tycka de om ett, än om ett annat.

ASTOLF.

Hvem är medtäflarn då? En vind, som Du?

ZEPHYR.

Åh nej! en Näktergal, helt liten, grå,
Ett kräk; men aldrig hörde jag hans make
Att sjunga. Ja, tänk min förargelse:
När jag på honom lyssnar, blir jag sjelf
Så kär i karln, att jag förgäter allt!
Hvad har jag då för säkerhet, att ej
Det sker på samma vis med Spinarosa?

ASTOLF.

Ja, ja, betänkligt är det visst.

ZEPHYR.

Betänkligt? —
Förskräckligt, bör du säga! — Dertill kommer,
Att jag på vägen dröjt ett dygn. — Nå väl,
Hon får mig sticka, om hon näns. En fästmös
Capricer må ej allför noga räknas.

Vill gå.

ASTOLF.

Ett ögonblick ännu blif qvar! — Just nu
Jag påminns om en sak, som gör mig brydd.
Hvad talas här i landet för ett språk?
Jag är ej språklärd! och när nu Prinsessan...

ZEPHYR.

Var inte rädd! hon talar nog ett språk
Som du förstår, och som du kan besvara.
Ja, vid det första ljud från hennes munn,
Så välbekant det förekommer dig,
Som om du hört det ända ifrån vaggan. —
Farväl så länge! Se dig nu omkring,
Och hvila... Hvad? Jag tror, att också här
Du ställer dig att grubbla? Kollrar du? —
Var ingen gäck! Friskt mod och sinne! Bort
Med alla moln ur pannan och ur bröstet!
Här har du ingen björnjagt att befara.

Går hastigt ut, med flägtande vingar.

ASTOLF
efter en lång tystnad.

Hur föga han begriper, hvad jag känner!
För honom är hvardagligt det, som mig
Ur all min fattning bringar! — Svindelrus
Af gudars dryck, förflyg blott ej för snart! —

Blickar omkring, och utsträcker armarna liksom till en omfamning.

Tag mig då vänligt
Upp i ditt sköte,
Unna mig fristad,
Himmelska verld!
Glänsande azur,
Speglande dammar,
Glödande blommor,
Talande källor,
Hviskande lundar,
Saliga fåglar,
Tagen mig alla vänligt emot!

Går långsamt inåt parken.

SPRIDDA RÖSTER
från alla håll.

Var oss välkommen,
Längtande jordson,

Klagande främling,
Hvila dig nu!
Som i din barndom, —
När du oss drömde,
När än din Moders
Knä var din thron, —
Vilja vi stråla,
Vilja vi leka,
Vilja vi språka,
Vilja vi sjunga
Åter, ja åter förtroligt med dig!

ASTOLF
stannande.

O, hvilka ljufliga ljud,
Liksom af späda, nyss talföra tungor,
Stiga på solflägtar ned,
Simma på vällukter opp, till mitt hjerta!
Och det förnimmer dem; klart
Hör det, hvad tingens andar förkunna.
Skåden, hvad aldrig J sett,
Ögon! den eviga ynglingen Våren;
Under ett konungsligt tält
Sitter han, smyckad med krona och spira,
Räcker sin blomstrande läpp

Och i sin hand en pokal full med nektar
Åt sin höga gemål,
Hösten; hon dricker och sjunker, berusad,
Svällande, yppig,
Tätt till hans bröst,
Som skälfver af vällust i jublande pulsslag.
Evig, som de,
Vidt öfver genomskådliga berg
Som, likt väggar af glas, sina skatter förråda,
Spännes de lyckligas brudbädd,
Stickad af strålar på sammetet gröna.
Der de hvila
I skuggan af tornhöga träd,
Mellan drufvor och doftande gullfrukt,
Kyssa hvarann
Och söfvas vid mullret af sqvallrande qväden
Från silfrade åar;
Under det fåglarnas skaror om dagen
Och om natten de heliga stjernors,
Högt uppöfver dem
Vakande kretsa, och menlöst
Barnsliga vattsprång
Gyckla omkring sin monark och sin drottning,
Hoppande opp och ned,

Än invid skyn och än invid marken
Stämmande i med sitt porl
Kärlekens aldrig förstummande chorsång.

Fortsätter sin vandring.

Känsla, oändlig, omätlig!
Ja, ju längre jag här
Bland de blommiga buskar och träd mig fördjupar,
Synes mig himlen mer blå,
Synes mig jorden mer grön!
Dunkel är på engång
Och brinnande dock hvarje färg, hvarje tafla;
Hvarje vind andas eld,
Och svalkar dock sinnet så friskt!
Allt, hvad mig omger, har lif,
Anletesdrag och blickande ögon:
Stenarna sjelfva
Vilja mig säga sitt tillstånd;
Nicka och helsa,
Glättande fryntligt de rynkade pannor.
Några jag känner igen
Af de ting, som för irrande ögat sig visa;
Men urbilder synas de här,
Och genom de fina, knapt kroppsliga höljen
Skina, med skiftande värf,

Rörliga fibrer och verkande krafter.

Stannar, öfverraskad.

Ha! hvad oväntadt minne!
Äfven mitt torftiga hemlands
Björkar jag ser,
Men högre, med fagrare blad,
Af mera saftig och glänsande grönska.
Se! kring en dam
Som bär några svanor på gungande spegeln,
Susa de, liksom då förr
Kring min faders ensliga jagtslott
De hviskade för mig sagor och gåtor.
Snöhvita flockar af lam
Skymta der mellan de ljusgröna löfven,
Och fåglar, som likna min barndoms
Vingade hofmän,
Flyga, som de, ned på främlingens axlar.

Sätter sig bland björkarna på en sluttande vall af gräs och mossa.

J kära, förtroliga träd!
Minnens J än den förlorade gossen?
Glömmen då, att han blef stor;
Skynden, och tagen fram, ur de gröna,
Hviftande mantlar,

Alla dockor, alla tankar, alla drömmar från
fordom! —
Ack ja! de komma
Ned ifrån skimrande bergen,
Vänliga alfer och jättar,
Flägta omkring mig så lent,
Bjuda mig in i gyllene salar . . .
O huru sällt! . . . jag följer . . . jag följer!

Han inslumrar.

En Undin, lik en späd, föga öfver hälften fullvuxen flicka, i vattenblå lifklädning och perlkrona på hufvudet, uppträder ur dammen och ställer sig nyfiken vid Astolfs sida. En Dryad, likaledes en späd flickgestalt, men med gräsgrön lifklädning och en blomsterkrona, visar sig i öppningen af en björkstam.

UNDINEN.

Björkarnas drottning! hvi dröjer du än?
Syster! stig fram till din sofvande vän!
Se, hur han hvilar! Se, hvad han är skön!
Hur kom han hit till den lyckliga ön?

DRYADEN

framträder ur björken och ställer sig vid hans andra sida.

Vänliga sjöjungfru, tack för ditt ord!
Zephyr har fört honom hit på vår jord.

UNDINEN.

Ack, den som vore Felicia nu!

DRYADEN.

Listiga syster, jag önskar som Du!

UNDINEN.

Stilla! han drömmer — han småler! Nu vill
In i hans glädje jag sjunga en drill.

Hon faller på knä, och lutar sig intill hans ena öra.

DRYADEN.

Stilla! han suckar! Hvad kan honom bry?
Tröst må jag hviska, tills oron vill fly.

Lutar sig i samma ställning till hans andra öra.

UNDINEN.

Hjertat likt böljan, den rörliga, är;
Kärlek är himlen, som blickar sig der:
Svallande spegel, var lugn och var klar!
Skönheten älskar ett sådant förvar.

Uppreser sig igen.

DRYADEN.

Liksom ett träd i sin knoppande vår,
Löfvas ock lifvet, från år och till år;

Hviftande majträd, var ungt och var grönt!
Än har du sommarens vällust ej rönt.

Uppreser sig åter.

UNDINEN.

Skynda! han rör sig . . . Men, innan vi gå,
Tar man sig ej hvar sin kyss först ändå?

DRYADEN.

Jo — men försigtigt!

UNDINEN.

En fjerdedels blott!

De böja sig båda på engång öfver Astolf för att kyssa honom, men stöta dervid i hastigheten emot hvarann, så häftigt, att de falla omkull öfver den sofvande.

UNDINEN

ond.

Hvad du är ovig!

DRYADEN

likaså.

Hvad du hade brådt!

Astolf uppvaknar; de springa förskräckta sin kos, Dryaden in i björken, Undinen ned i dammen.

ASTOLF

rusar opp, och ser sig om med förundran.

Hvar är jag? . . . Hvad var det, som störde mig

Midt i den ljufsta syn, som någonsin
Ett bröst har skådat med sitt inre öga?
Jag redan slöt mitt hjertas brud i famn;
Det förekom mig, liksom vattnet, träden,
Med vexelsånger firade min sällhet . . .
Hvad? sof jag? gör jag det ännu, kanske,
Och drömmer? — Nej! naturen tog sin rätt
För tvenne hvilolösa nätter; nu
Jag vaken är pånytt, om annars här
En skillnad finns emellan sömn och vaka.
Jag såg ju alla dessa föremål
Ej längese'n, och känner dem . . . Ha! solen
På fästet redan högt är stigen . . . Gud!
Hvad mycken tid jag dock försummat har!

Varsnar det på afstånd belägna slottet.

Hvad strålar der från höjden? — Hvilken byggnad!
Var jag väl blind, att jag först nu den ser? —
O Amor! det är ju Felicias borg! —
Välan! mitt öde måste hinnas. Präktig
Som det, du vinkar mig, min drottnings boning!

Skyndar inåt fonden.

Det kallar jag att bygga! Hvilket lappri
Var allt, hvad förr mig mött af byggnadskonst!

Infattad midt i djupet af en halfkrets,
Hvars böjning sträcker tvenne armar ut
Af lundar, häckar, vinlöfsalar, stängda
Med gyllne gallerverk och silfverportar,
Mot himlen tornar sig en pelarskog
Af marmor, alabaster, jaspis, porphyr,
Med hvalf på hvalf och gångar öfver gångar
Som hvarstals bäras af colonner opp,
Och, mellan dessa, målningar och bilder —
Mot solen le, mer blankt än slipadt stål,
De höga fönsterdörrar, tusentals,
Och underbara blommor nicka ner
Från hvar altan, ja från den högsta listen,
Som kransar tinnarna — Uppöfver allt
En gullbelagd coupol, sjelf tempelstor,
I medelpunkten af sex mindre glimmar! —
Men tom är öppna platsen nedanföre
På folk, och till och med i fönstren ej
En skymt jag märker af invånare.
Jag vill dock klappa på vid största porten.

Besinnar sig.

Vid Gud! jag är ju ... Det var sannt! Min kappa,
Hon måste vändas ut och in. — Se så!
Jag hoppas, att ännu ej någon sett mig.

Det kunde blifvit mig ett vackert streck
I räkningen — Föröfrigt är det nog
Besynnerligt, att klappa på en port,
När den, som öppnar, står och bligar ut
I vädret efter gästen, och tillsist
Med bäfvan tror sig höra spökerier.

Ett fönster upplåtes i en af öfvervåningarna; Laura synes der, med en korg i handen.

Tyst! hvad betyder detta? Skulle väl . . .
Nej! skön hon är, rätt skön; men . . .

LAURA

ropar.

Spinarosa!

ASTOLF.

Hvad? Heter icke Zephyrs fästmö så?

Spinarosa, en ung törnros-sylphid, kommer hastigt fram ur en häck.

LAURA.

Se här, min lilla snälla piga, har du
Din korg. Gå fort, att hämta nya blomster,
Af samma slag, som du i förgår gaf;
Och glöm ej, att i korgen, öfverst, lägga
Två apelsiner åt Prinsessan.

Hon hissar ned korgen ur fönstret.

SPINAROSA.

Strax!

Tar korgen, och försvinner bland häckarna.

ASTOLF.

Jag visste nog, att denna vackra flicka
Likväl ej var Förstinnan sjelf. — Den Zephyr,
Han har ock valt med smak, minsann! — Men nu
Jag pröfva vill ett eget sätt, att komma
Liksom en boll, midt in i jungfruburen.
Min förare på vägen sade mig
Om kappan, att hon har ännu en dygd:
Hon gör mig lika lätt, som vind och luft.
Jag tänker, att vår piga . . . Rigtigt! se!
Det var en flink uppassning.

Spinarosa återkommer, och fastbinder blomkorgen vid snöret; Astolf, osynlig, sätter sig i korgen.

LAURA.

Tack, min lilla!
Glöm ej din fästman!

SPINAROSA.

Åh! han får väl vänta!

Laura drager upp korgen med Astolf, och fönstret tillslutes.

ZEPHYR

störtar in andtruten, och kastar omkring sig spejande blickar.

Jag undrar, hvar den Spinarosa är;
Hon gömmer sig, för att förarga mig.
Nu är jag trött att leta, trött förtvifladt! —
Och Astolf syns ej heller till . . . Nå, nå!
Han står väl nu som bäst deroppe re'n,
Och håller tal med mycken gravitet.
Det är just menniskornas starka sida. —
Men se! hvem nalkas der? Han hoppar kråka
Från topp till topp, och slår i luften se'n
Den ena kullerbyttan på den andra.
Hvad är det väl för en dansmästare?
År han till ön förskrifven, för att lära
Prinsessans tärnor nya steg?

ÖSTAN

uppträder.

God dag,

Min Zephyr!

ZEPHYR.

Hå! så var det Du, bror Östan?
Jag fick ej rätt på ansigtet, förstår du,
Ty det var höljdt af dina vida råckskört;

Blott fötterna jag såg, som sprattlade
Just slyngelaktigt af och an i vädret.

ÖSTAN.

Jag har i allmänhet, en tid bortåt,
Förmycket sutit stilla, och behöfver
Nu all den rörelse som jag kan få.
När man med Menu, med Pythagoras
Befattar sig, som jag . . .

ZEPHYR.

Likgodt! välkommen!
Har du föröfrigt något nytt?

ÖSTAN.

Ack, Zephyr!
Den arma fröken Svanhvit . . . Hvar är Astolf?

ZEPHYR.

Jo, nu han just, förmodar jag, förklarar
Sin kärlek för Felicia . .

ÖSTAN.

Sin kärlek?

ZEPHYR.

Naturligtvis! Tror du, en sådan resa
För honom kunde annorlunda slutas? —

Men hvem är fröken Svanhvit? Angår hon
På något sätt vår Astolf?

ÖSTAN.

Mest af allt
I verlden! Hon är kär i honom, ser du,
Och denna kärlek — den blir hennes död.

ZEPHYR.

Bevars! Är flickan vacker?

ÖSTAN.

Vacker, god,
Som himlens englar sjelfva — med ett ord,
Den bästa unga mö, som finns på jorden.
I går det föll mig in en lust, en nyck,
Att företa ett ströftåg uppåt Nordcap:
Då kom jag ock till Astolfs borg, och såg
Hur blek, hur öfvergifven der hon satt,
I fönstret af ett torn; hon blickade,
Orörlig, som en snöbild, opp till fästet.

ZEPHYR.

Den stackars flickan! — Af den gynnarn sjelf
Jag aldrig hört ett ord om någon fröken.
Men hvem kan hjelpa saken?

ÖSTAN.

Du!

ZEPHYR.

Hur så?

ÖSTAN.

Säg åt Prins Astolf, att han reser hem.

ZEPHYR.

Jo men . . . det skall du se! Han resa hem?
Nu resa hem? — Jag förr åtager mig
Att hämta Sirius hit ned till jorden,
Än Astolf härifrån, åtminstone
Med lifvet i behåll! Din höga vishet,
Har den ej hittat något sanskrit-blad,
Som lärt dig, hur en älskare kan vurma?
Emellertid — den flickan må beklagas.
Hvad dessa menskohjertan fatta eld,
Och hvad de brista snart! — Nå väl, jag vill
Utspana första möjliga tillfälle,
Att bringa henne åter i hans hågkomst.

ÖSTAN.

Men du så flygtig är, och ofta glömsk . . .

ZEPHYR.

Se här! på denna fransen af mitt skärp

Jag slår en knut. Nog minns jag henne nu.
Hör på blott!

Mumlar för sig sjelf:

Fröken Svanhvit! fröken Svanhvit!

ÖSTAN.

Godt! jag är nöjd.

ZEPHYR.

Men hör, min hjertans bror,
Då nu du kommit hit, så hjelp mig ock
Att söka opp min fästmö! Sedan vill
Jag höfviskt föreställa dig för henne.

ÖSTAN.

Rätt gerna! Jag nyfiken är, att råka
Den lilla svägerskan.

ZEPHYR.

Hon är gudomlig!

ÖSTAN.

Det är dock visst och sannt, att ingenting
I verlden öfverträffar vackra flickor.

ZEPHYR.

Hvad du är klok! Det har du alltså upptäckt?
Står det hos Menu, hos Pythagoras? —

Jag har det hittat på, liksom i sömn,
På egen hand, af blott ingifvelse.

ÖSTAN.

Hur sann den satsen är, jag erfor nyss,
Då, under hvilan i en lummig ektopp,
Jag såg Prinsessan åka mig förbi,
Hemvändande ifrån en morgon-lustfart.
Hvad hon var skön, der hon bland tvenne tärnor
På rörlig thron i perlmo-vagnen satt,
Och körde sjelf med ljusblå silkestömmar
De tre par hvita gripar, som sin bana
Till hälften sprungo och till hälften flögo!
På deras ryggar nät af gullmängd virkning
Högt flägtade vid fartens il; kring halsen
De gälla silfverklockor sammanringde,
Och strutsens fjäderbuskar prydde stolt
Vindsnabba spannens pannor, medan blixtar
I kapp från hjulens gyllne skenor blänkte.
Men matt och färglös var all denna ståt,
Mot hennes egen fägring!

ZEPHYR.

Hör! det var
En hederlig bekännelse, min bror!
Nu först jag håller rigtigt af dig: hittills

Jag liksom haft en viss respect, en skygghet
För längden af din kropp och din moral.
Ej underligt, att du så hufvudyr
Kom tumlandes uppöfver lagerskogen!
Men följ mig, lärda broder! — Hej, hvad lifvet
Ändå är lustigt!

ÖSTAN.

Hej, och hoppsasa!

Han upplyfter Zephyr på sina armar och hoppar bort med honom öfver trädtopparna.

Det inre af Felicias palats.

Stor audiens-sal, i orientalisk smak, med en thron på högra sidan af scenen. I bakgrunden synas tvenne ingångar, betäckta med purpurförlåter, hvardera nedfälld mellan tvenne alabaster-pelare.

FELICIA,

klädd såsom hon sågs i den första afdelningen af Astolfs dröm, går ensam i salen fram och tillbaka, spelar på en glänsande cittra och

sjunger:

Säg mig, vackra bi, du lilla,
Hvart du vill så arla tåga?

Än på bergen, dunkla, stilla,
Skymtar ingen rodnads låga.

Ännu darrar, ännu blänker
Öfver ängen dagg i ringar;
Varsamt, att du ej beständer
Dina fina gyllne vingar!

Blomstren, sömniga och trötta,
Än mot sina örngått lutas;
Blicka opp, af stjernor mötta,
Blunda, och i knoppen slutas.

Endast jag, med vakna sinnen,
Går vid bäcken med min cittra;
Väcker sångens fordna minnen,
Fäller tårar, ljufva, bittra.

Men ditt vingpar står ej stilla!
Men du flyger och du tågar!
Säg mig, vackra bi, du lilla,
Hvart du dig så arla vågar? —

Jag minns ej mera slutet af den visan;
Hon är rätt artig. — Laura! Laura! kom!

CÄCILIA

skyndar in genom ingången till höger.

Hvad vill min Drottning? Laura är i östra
Tornflygeln, för att möta ambassaden
Från Ginnistan, och föra den till Dig.

FELICIA.

Jag går här, för att vänta den. Men säg,
Minns du ej slutet af den lilla visan
Om biet och dess morgonfärd, som Laura
I morse, under det man klädde mig,
För första gången söng?

CÄCILIA.

Hur långt minns Du
Då sjelf deraf?

FELICIA.

Jo, tills att den personen
Som sjunger, frågar biet än engång,
Hvart det så arla vågar sig.

CÄCILIA.

Ja, rigtigt!
Låt se! —

Grundar efter.

Tänk, hvad jag ock är glömsk i dag! —
Jag tror, det förekommer någonting

Se'n efteråt om rosenröda läppar,
En flickas munn, så honingsöt, att biet
Der kunde evigt suga nektarsaft . . .

FELICIA.

Och alltså borde evigt stanna qvar? —
Så var det, ungefär — Ja; hör nu på:

sjunger.

Ack, dig honings-trånad qväljer! —
Hvila! Hvad kan flygten duga? —
Jag ett ställe åt dig väljer,
Der du evigt kunde suga.

Känner du min kärlek? **henne**,
Af hvars blickar solen bländas?
Hennes röda läppar tvenne
Ha en sötma, som ej ändas.

På den rosenröda munnen
Af mitt Lif, mitt Väl, min Flicka,
Är den bästa honings-brunnen!
Se, hon kommer . . . Flyg, att dricka!

CÄCILIA.

Till punkt och pricka rätt!

FELICIA.

Men menar du,
Att någon flicka äger slika läppar?

CÄCILIA.

Uppriktigt sagdt: mig synes det otroligt.

FELICIA.

Den Laura är likväl ett konstigt hufvud!
Jag ofta undrat, hur hon hittar på
De tusental af ämnen, tankar, bilder,
Som roa mig i hennes visor, helst
Se'n de, liksom i flygten, gripna blifvit
Af dina melodiers kraft.

CÄCILIA.

Min Drottning!
Du alltför nådig är, som undrar så.
All vår förtjenst dervid — hvari består den?
Vi alla våra sånger lärt — af Dig.

FELICIA.

Af mig?

CÄCILIA.

Från dina egna drömmar blott
Vi snappa upp dem! — Vet, att icke sällan
I nattens lugn, i morgonstundens frid,

Fastän i sömn, med lyckta ögonlock,
Du ömsom talar, ömsom sjunger dem;
Men millioner gånger skönare,
Än vi dem efteråt förmå att härma.

FELICIA

stannande, i djupa tankar.

Ja, mången sällsam syn om nattetid
Besöker mig. Det möjligt är, att då
Min röst förrädiskt yppar en och annan.
Den helga Sömnen räcker glömskans kalk
Med ena handen åt den trötta själen;
Men, när hon tömt den, drar han med den andra
Den vida, midnattsdunkla förlåt opp,
Som hämmar minnets blick och hoppets aning.
Ett annat ljus går upp, en annan verld
Ur lifvets hvilande omätlighet,
Och i den enda, gömda solens rum
Framblixtra tusenden ur ätherhafvet.
Den ursprungsklara, lysande naturen
Som hvarje varelse inom sig bär,
Förmörkas då ej längre af sin yta;
Den blifver genomskinlig för sig sjelf,
Och, fri ur gröfre elementers tvång,
Förmår den tala med de kära fränder,

Som än i hemmet bo med Stjernorna
Och deras förstar, hvilkas milda välde
Beherrskar alla sinnelifvets drifter.
Då vänder minnet, barnsligt gladt, sin spegel
Mot rikedomen af ett evigt Allt,
Som der besinnar och beskådar sig
I bild på bild, i under öfver under.
Då komma, likt förtroliga bekanta,
Gestalter, dem vi ej om dagen se,
Dem aldrig våra vakna ögon upptäckt;
Från deras läppar ljuda sälla ord,
Så ljufligt klingande, så lätt förstådda! —
Ack! detta tingens oafbrutna samtal,
Hvari just lifvets verksamhet består, —
Tror du, att någonsin det tystna kan,
Fastän det blott en hälft af dygnet förs
Med högljudt gny, och sedan endast hviskar?
Nej! denna hviskning, min Cäcilia,
Den är det enda språk, som närmar sig
Till lösningen af alla hjertats gåtor! —

Lägger förtroligt handen på Cäcilias axel.

Hör, min Cäcilia! jag vill förtälja
Dig någonting; kom hit, och sätt dig! Än

De goda Feerna, med sin beskickning,
Visst på en stund ej öfverraska oss.

CÄCILIA.

Du vänliga, som helst, en syster lik
Med systrar, vill med dina trogna umgås!
Hur underbart, att Du densamma är,
Som mellanåt, en gudars like, sitter
På denna thron, uppvaktad utaf skaror
Som våga knapt de vördnadsfulla ögon
Till Dig, ja knapt till blotta thronen lyfta!
När på dess trappstegs virkade tapeter
Ditt hofs förnämsta då i leder stå,
Och steg-vis, liksom mildrad, genom grader,
Fortsätta glansen af ditt majestät:
Hur olik är du dig! och lik ändå!

FELICIA.

Låt oss begagna tiden, smickrerska!

Hon sätter sig på ett af thron-trappstegen, Cäcilia på det närmaste nedanom.

Säg, flicka, har du nånsin tänkt med allvar
På Amors bild vid stora vattenkonsten,
Och innehållet af den stolta inskrift
På hvilken han så trotsigt pekar?

CÄCILIA.

Jo,

Tyvärr, rätt mycket! Af nyfikenhet
Jag brinner, att få veta, hvad den "Kärlek"
Må vara, som han skryter af. Jag tycker,
Att vi dock berga oss förutan den.
Hos Dig man lefver ju ett englalif!

FELICIA.

Hur olikt andarne sitt öde röna!
Blott åt de högre och de ringare,
Åt englar nemligen och menniskor,
Och dem, som (af ett ännu lägre slägte)
De väna elementerna bebo, —
Förunnad blef den lott, att lefva det
Som vi blott sjunga om . . . Vi mellanväsen
Må nöja oss att gissa, goda flicka!
Att "vara kär", det måste väl betyda
Att älska någon mer, än vi hvarandra;
Och alltså med omätligt ömsesidig
Utvexling af sin hela varelse.

CÄCILIA.

Också berätta ju de gamla sagor
Som gå — så långt jag minns — hos oss i svang,
Om Amadis, om Sigurd och om Arthur,

Att detta är det ljufvaste af nöjen,
Fastän det bittraste af alla qval.
En underlig, högst gåtlik sammansättning!

FELICIA.

Men då i dessa sagor, visor, sånger,
Det ofta nämns om sköna väsenden
Af samma slag som vi, och likafullt
Ändå helt annorlunda — huru? det
Må Himmelen begripa! — och med namn
Af främmande, men tjusfull egenskap, —
Som, till exempel, männer, ynglingar
Och riddare, och annat mera sådant:
Har du då aldrig kännt en egen lust
Att göra dessa väsendens bekantskap?

CÄCILIA
brydd.

Åh, hvarför det just?... Hvarför skulle jag...?

FELICIA.

Uppriktigt, flicka!

CÄCILIA.

Ack, min hulda Drottning,
Du frågar alltför strängt! — Ja, ja, rentut
Kan jag visst inte neka till ditt spörsmål,

Fastän jag kanske borde det ... Jag vet ej ...
Jag nästan liksom blygs, att säga ja! —
Och hvad är väl ändå för ondt deri?

FELICIA.

Besynnerligt! Jag sjelf har samma tvekan.

CÄCILIA.

Så vet då, att bland dina tärnor ofta
Man talar och man tvistar om det ämnet.
Men alla deri stämma öfverens;
Att dessa männer, dessa riddare
Ej kunna likna Zephyr eller Amor.

FELICIA.

Hur så? Låt höra då er sinnrikhet!

CÄCILIA.

Ty dessa begge äro ett slags barn,
Och alltid skildras männerna som stora;
Se'n kommer det, som värre är, dertill:
Väl äro begge täcka, liksom gudar,
Men Zephyrs fägring är dock gjord — af luft,
Och Amors — till och med utaf en stenklump.

FELICIA.

Nå väl, Cäcilia! nu först jag vet
Hur männerna se ut. Förr har jag tänkt dem

Som zephyr-lika, men förstorade;
En dröm, i natt, har skänkt mig ljus i saken.

CÄCILIA

med spänd nyfikenhet.

Jag måtte säga! . . . Åh! hur se de ut?

FELICIA.

Just liksom fågeln Phenix.

CÄCILIA

förvånad.

Fågeln Phenix? —

FELICIA.

Den fagraste af alla varelser.

CÄCILIA

suckar.

Jag känner ej den fågeln. Vore nu
Lucinda här med all sin fågelkunskap!
Jag stackare vet ännu lika litet
Som nyss förut . . .

FELICIA.

Så gif dig tåls, och tig!
Jag vill ju nu beskrifva honom för dig,
Lifslefvande, och alldeles naturligt.

CÄCILIA.

Ack, det blir präktigt! —

FELICIA.

Men hvad skratt! hvad stoj!

Niobe, Naidion och Theano komma inspringandes genom venstra ingången.

NAIDION.

Förlåt oss, allranådigaste Drottning!
Men den Ervina, med sitt visa allvar,
Och den Lucinda, med sin fromhetsblick,
De bära sig för löjligt åt derute.

FELICIA.

Hvad nya barnsligheter nu igen?
Har något osedt troll, för andra gången,
Ur luften sagt er smicker om er fägring,
Och dermed satt er i förskräckelse?

NIOBE.

Nej! hvad det trollet angår, min Prinsessa,
Så var det verkligen i sanning så;
Vi alla hörde det. Vi fara ej
Med fabler.

FELICIA

småler.

Godt! — Hvad göra då de andra,
Ervina och Lucinda?

THEANO.

Tänk Dig sjelf
I vår belägenhet, och håll dig trygg! —
Vi stodo alla i den röda salen
Som marskalkinnan Laura åt oss anvist,
Att der förbida våra Feers ankomst
Och se'n högtidligt beledsaga dem.
Men Féen Peribanou, som sannolikt
Ej öfverläst ännu sin oration,
Lät vänta på sig. Tiden blef oss lång!
Vi företogo oss att sjunga, spela,
Och dansa några hvarf — Lucinda blott
Stod i ett hörn och talte med Ervina.
På engång ropade hon till: "Aj! aj!
Jag kände någonting, som kysste mig."
Vi stannade. Då fortfor hon, helt rädd:
"Först tog en hand mig, smekande, om kinden,
Se'n rörde ett par läppar varmt vid mina! —
Tyst! hör ni ej? det går och tassar här,
Fastän med lätta fjät, omkring oss — Tyst!"

Vi lyssnade, men märkte ingenting;
Du skulle hört, hvad skratt och hvilka frågor!

FELICIA.

Det tror jag nog.

CÄCILIA.

Jag ville varit med!

THEANO.

Nu följer dock det bästa. Full af undran,
Ervina stod och såg på systern; djupt
Begrundande, om någon skruf gått lös
I hennes vackra, uttrycksfulla hufvud?
Vi lemnade dem åter, och begynte
Vår lek; då skrek Ervina, i sin ordning:
"För himlens skull, kom hit, kom hit, och fräls mig!"
Och blek, liksom en reslig marmorbild,
Hon skälfde utaf skräck, och höll i handen
Florshufvan, som du henne gaf i går,
Och som hon nyss förut på hjessan burit.
"Jag ville sätta hufvan bättre fast,"
Hon sade, "och dervid på golfvet föll den;
"Men strax tillbaka räcktes den mig opp
Och gafs mig af en varelse, som tryckte
Min hand, men ej är synbar mer än luften!" —

Då, i ett allmänt löje, slöts vår dans;
Nu alla stå i ring omkring de tvenne,
Och skämta med dem om den artiga
Mot begge lika trogna älskaren,
Som har det felet blott, att icke synas.
Men de förblifva vid sin sägen: harmsen,
Med sänkta ögonlock, och dubbelt skön
Af sin förtret, Lucinda står, och tiger;
Ervina höjer trotsigt upp sitt hufvud,
Och ropar: "Man må prata hvad man vill;
I yrsel var jag ej; mitt ord är sannt!"

FELICIA
tankspridd.

Hvad man af litet dock kan roas! Tokor!
Och lika sluga, allasammans!

NAIDION
sakta, till Cäcilia.

Vet du,
Hvarför Prinsessan är så allvarsam?

CÄCILIA
likaledes.

För det, att hon har råkat fågeln Phenix,
Och lärt sig, huru Männerna se ut.

NAIDION.

Det vore mycket! — När, och på hvad sätt?

CÄCILIA.

I natt — i en af hennes många drömmar.

NAIDION.

Och hurudan är då en man, månntro?

CÄCILIA.

Den fagraste af alla varelser.

NAIDION.

Har du ej fått en närmare beskrifning?

CÄCILIA.

Prinsessan ville nu just ge mig den:
Alldeles lik med Phenix, sade hon,
Är hvarje medlem af det ädla slägtet.

NAIDION.

Men flygtig alltså, som en fågel?

CÄCILIA.

Ja,
Så lär det vara. Rigtigt är jag ej
Ändå belåten med den egenskapen.

NIOBE
halfhögt, till de andra.

Men sen då, sen Felicia, J systrar!

Hur, genomeldad af en inre skådning,
Hon sitter der, med sina sköna ögon
I ständigt mera klara flammor tända,
Och likafullt vid en och samma punkt
Orörligt fästade —

NAIDION
högt.

Tillgif vår bön,
Min hulda Herrskarinna! var så nådig,
Och säg för dina tärnor ett par ord
Om fågeln Phenix, alla männers urbild.

FELICIA
uppvaknande ur sina betraktelser, glädtigt.

Om Phenix skall jag er berätta? Väl! —

De trenne sist inkomna tärnorna sätta sig på tredje trappsteget, vid hennes fötter.

Jag drömde, att jag ensam i min park
En morgon gick; vid första gryningen,
Dit, hvar det lilla pelartemplet står
På kullen bland castanierna, der ofta
Jag öfver solens uppgång fröjdat mig —
Och i en blink jag var der. Redan log
Igenom gyllne hvalfvets runda öppning
Den blida morgonstjernan ofvanfrån,

NAIDION.

Det vore mycket! — När, och på hy

CÄCILIA.

I natt — i en af hennes mång

NAIDION.

Och hurudan är då en m

CÄCI

Den fagraste af alla

Har du ej fått e

Prinsessan
Alldeles li
Är hvar
till gren,
and löfven,
ord, ut på äfventyr,
Mer när en fågel, der en annan;
tämde in, i deras vexelsång,
n alla håll det förra dygnets driller.
Nu bredde ljuset öfverallt sin flod
Med jemna vågor; verlden samm i glans.
Jag såg, hur falken sig på jagt begaf,
Hur hägern lemnade sitt höga näste,
Hur örnen steg mot solen, och hur grann

klad af en inre skådning,
med sina sköna ögon
na flammor tända,
och samma pukt

der purprade flamingo;
skygd af bok och alm,
id rosens jungfrubur,
lön; ett lärke-par,
med "god morgon",
famn i famn
gade,
a få

ej —

,

mig sjelf,
mitt bröst,
mad af naturens prakt,
stan lik ett qval den mig betryckte.
I sinnet kommo hvarjehanda ord
Ur dessa qväden, dem vi stundom sjunga,
Der lifvets känsla, glödande, men ljuf
Lik gryningens och qvällens blida sol,
Tycks finna u t o m sig en herrlig motbild,
Som går på s a m m a hjertas himmel opp
Men från en a n n a n dagrand . . . Ack! bli mött

Och vänligt såg hon, ur sin högblå omkrets,
In i mitt hjerta, lik en ögonsten
I himlens kärleksfulla gudaöga.
Ännu en blink — och Jorden, hviskande
Till sina barn, att nu de borde vakna,
Slog upp den dunkla, violetta slöjan
Ifrån sitt glada anlete, och Dagen
Slet med sin hvita hand det svarta flor
I tu, som gömde hennes atlasdrägt
Af vårens grönska väfd, af strålar kantad.
Och nu hans kronas gyllne ring stack opp
Vidt öfver berg och sjö, och nu hans panna;
På hafvets yta gick en stod af eld,
Att såsom härold båda drottens antåg.
Lätt gungande omkring, från gren till gren,
Der diamanter regnade bland löfven,
Drog vinden, fullsöfd, ut på äfventyr,
Och väckte här en fågel, der en annan;
Snart stämde in, i deras vexelsång,
Från alla håll det förra dygnets driller.
Nu bredde ljuset öfverallt sin flod
Med jemna vågor; verlden samm i glans.
Jag såg, hur falken sig på jagt begaf,
Hur hägern lemnade sitt höga näste,
Hur örnen steg mot solen, och hur granm

I skimret flög den purprade flamingo;
Men nedanför, i skygd af bok och alm,
Satt näktergaln vid rosens jungfrubur,
Och bad om sångens lön; ett lärke-par,
Halfvaknadt, helsade sig med "god morgon",
Och närmare till templet, famn i famn
Dagsländor sig åt luften svingade,
Belåtna med sin lott, att tömma få
I blinkens färgspel, i minutens lek
Det sälla ruset af sin korta lefnad.
Då smög sig hastigt — hvi? det vet jag ej —
En hemlig oro in i all min glädje;
Jag fann mig så allena med mig sjelf,
Så outsägligt enslig i mitt bröst,
Så öfversvämmad af naturens prakt,
Att nästan lik ett qval den mig betryckte.
I sinnet kommo hvarjehanda ord
Ur dessa qväden, dem vi stundom sjunga,
Der lifvets känsla, glödande, men ljuf
Lik gryningens och qvällens blida sol,
Tycks finna utom sig en herrlig motbild,
Som går på samma hjertas himmel opp
Men från en annan dagrand ... Ack! bli mött

Af någon like vill Aurora dock;
Men af en like, skönare än henne, —
Och stifta ett förbund af ljus, som är
På engång morgonglans och aftonrodnad,
En salig vagga och en salig graf . . .

CÄCILIA
lifligt.

Du talar ur min egen själ, o Drottning!

NAIDION.

Tyst! afbryt ej berättelsen.

FELICIA.

Men bäst
Jag så allt detta noga eftertänkte,
Söng öfver mig, i klara underljud, —
Helt lika våra egna tal-organers,
Men gällare, och utan skärpa dock, —
En röst af oerhörd, af himmelsk välklang!
Förvånad såg jag opp . . .

NAIDION.

Nå, Gud ske lof,
Nu kommer fågeln!

NIOBE.

Tig då, med ditt pladder!

FELICIA.

I morgonskenet, som med våg på våg
Begöt mitt tempels glimmande rotunda,
Igenom hvalfvets öppning sänkte sig
En stor och praktfull fågel, hvilkens like
Ej förr jag sett, och kretsade omkring
Den runda hvälfningen med sakta vingslag.
Jag trodde först, att af fasanens ätt
Han var: men vida fagrare och större
Hans bildning syntes; lik en fågelkonung,
På hjessan bar han stolt en guldgul krona,
Och omkring hals och rygg en skarlaks-mantel
Af spegelblanka fjädrar, hvilkas färg
På bröstet i smaragdgrönt öfvergick,
Men deremot på vingarna och stjerten
I alla regnbågs-brytningar sig spred.
Ett par af ögon, svarta, klara, kloka,
Af öfverjordiskt uttryck, slog han ömsom
Till himlen opp, och ömsom ned till mig;
Och ur sin näbb, mer hvit och mera skär
Än elfenben och perlemo, han sände
Den tjusningsfulla stämmans lena ton,
Hvarvid han, under sången, rörde långsamt
De gyllne fötter och de blanka vingar.

NIOBE.

Lucinda borde måla honom af!

NAIDION.

Hvad han var grann!

CÄCILIA.

Ack! men hvad söng han då?

FELICIA.

Så vidt jag minnes — och med cittrans tillhjelp
Jag minns det mesta — ord för ord så här:

Under det följande griper hon då och då några accorder på cittran.

"Har du om Paradiset hört förkunnas,
Det sköna land vid jordens östra gräns?
Bland alla varelser blott mig förunnas
Att ännu veta, hur dess glädje känns.
Med frukter, hvilkas frön kring verlden vandra,
Två höga träd inom dess lustgård stå:
Det ena Lifvets, Kunskapens det andra,
Och begge vexelvis mig hysa må.

Jag kommer, nyfödd, från mitt hem tillbaka,
Der nyss i eld jag ljuft förvandlad blef;
Att askans korta hvilosömn försaka
Odödlig lust mitt varma hjerta dref.

Nu på Din ö det lyster mig att vistas
De tusen år, som åter ung jag är;
Och sparas må, till timman af det sistas
Förgångna lopp, det bål som mig förtär!

Ty, åldrad, flyger jag till hemmet åter
Att samla grenar till min flammebädd;
Kanelen suckar der, och myrrhan gråter,
Tills snart jag väcks, i nya skruden klädd.
Mig kunskaps-trädets grenar gifva döden, —
Det andras göra stoftet fruktsamt än,
Att, ur dess dunkla sköt, till nya öden
Jag sjungande mig svingar upp igen.

Och vill du höra, hvad din verld mig kallar?
Jag Phenix är, och ensam i mitt slag;
Dock i den aning, som inom dig svallar,
Du har med mig ett nära slägtskapsdrag.
När, skön som jag, en önskad ljusbild tindrar
Ur hoppets rymd för Kärlekens begär,
Då sjunker dimman, som ditt öga hindrar
Att se, hvart vägen till min hemort bär".

Hon tystnar.

CÄCILIA.

Är ingen stroph igen ännu? Ack, fortfar!

FELICIA.

Min visa redan sungen är till sluts.

Småleende.

Jag ser, att hon er tankeämnen skänkt.

NIOBE.

Jag nog förstår, att denna bild, som önskas,
Och som i fägring liknar honom sjelf,
En man må vara: men, då ju han är
Helt ensam i sitt slag, hvarföre nämnas
Så många sådana i våra sagor?

FELICIA.

Ja, du har rätt. Jag tänkte ej derpå.
Svårt är, i sanning, att begripa det!

THEANO.

Och hvad få vi, när Du, som billigt är,
Behåller sjelf det enda exemplaret?

NIOBE.

Du får se på, och härma dem.

THEANO.

Jag tackar!

NAIDION.

Flög han så bort sin kos?

CÄCILIA.

Jag lära vill
Den vackra sången, ännu innan qvällen.

FELICIA.

Vid detta stället i min dröm, jag väcktes
Af samljud från trumpeter och cymbaler,
Som bådade, att våra gäster kommit -
Från Ginnistan; så liflig var min syn,
Att, redan vaknad, jag mig tyckte skönja
Hur fågeln uppåt luften svann, och hvalfvet
Sig efter honom tillslöt.

Man hör, först på afstånd, sedan småningom närmare och närmare, en glädtig marche från mångfaldiga instrumenter.

LAURA

öppnar skyndsamt ingången till venster i bakgrunden.

Höga Drottning!
Beskickningen, som väntar företräde.

Man ser igenom den öppnade ingången en lång, skimrande sträcka af praktfulla rum. En procession af Feer nalkas, och en mängd af Felicias Tärnor beledsagar tåget, i hvilket äfven Astolf, osynlig, befinner sig.

FELICIA

halfhögt, under det hon skyndar att intaga sin thron.

Nå väl, Cäcilia, Naidion,

Theano, Niobe! nu gäller det
Att se rätt vis och majestätisk ut.
Må ingen märka, huru oförståndigt
Vi talats vid om drömmar, männer, fåglar!

De nämnda tärnorna, med hvilka de öfriga inkommande förena sig, uppställa sig i tvenne leder, mellan hvilka Feernas sändebud, PERIBANOU, med sitt sällskap närmar sig till thronen.

FEERNA

sjunga.

Från morgonens rike,
Der strålarna randa
Med eviga rosor
Vår gryende himmel,
Vårt luftiga lif under doftiga tält:
Din syster och like,
Vår drottning Urganda,
Med helsningar sänder
Vårt hyllande hvimmel,
Att se, hur Felicias välde är sällt.

ASTOLFS röst

högt och häftigt.

Vid Gud! alldeles, som jag henne drömt!

Alla blicka omkring sig med uttryck af häpnad och

bestörtning. Äfven Felicia synes förvånad, men hämtar sig genast och bibehåller sin ställning med värdighet. Efter en paus infaller åter

FEERNAS SÅNG.

Med blygsamma skänker
Din thron vi oss närma;
Med kronor och rökverk,
Med slöjor och dukar
Af Gnomernas väf, som vid månsken vi blekt.
Från våld och från ränker
Blott Du kan beskärma!
All makt för din höghet
Sig djupt förödmjukar;
Men helst är till ynnest ditt hjerta bevekt.

Peribanou knäfaller på nedersta trappsteget till thronen; några af hennes följe framträda med föräringarna. Vid en vink af Felicia hasta Lucinda, Niobe och några andra tärnor att emottaga dem.

FELICIA.

Jag tackar, tjusande Peribanou,
Dig tusenfaldigt för allt, hvad du medbragt:
För dina skänker, dina helsningar,
Men allramest, min fränka, för — dig sjelf!
Stig upp, och säg mig: hur befinner sig
Vår sköna syster, drottningen Urganda?

Är frid och lugn ännu i Ginnistan, —
Det månbelysta morgonrodnads-landet,
Der aldrig någon annan dager gryr,
Än en af gryning och af skymning blandad?
Står sorglöst än det vackra Perigad,
Med sina tusen sidentält och vimplar? —
Hvad? — eller rusta Diverne sig åter?

ASTOLFS röst

liksom förut.

O, hvilket ljud! fullkomligt värdigt synen!
Hvarenda ton en afgrund af musik,
Harmoniskt bottenlös!

Ny och förökad bestörtning; de flesta tyckas vilja fly ur salen. Felicia reser sig till hälften från thronen, men sätter sig ned igen, blickar missnöjdt på de mest försagda, och ger Peribanou tecken att tala.

ASTOLFS röst.

Nej, klinga s j e l f,
Du hulda sångspel ifrån himlens chörer!

Saktare.

Men hvad? jag har förrådt mig! Galna yrsel!
Som asplöf alla skälfva, marmorbleka!
Ja, äfven h o n . . . Vansinnige, var tyst!

PERIBANOU
bäfvande.

Urskulda mig, min höga Herrskarinna!
Ovan vid dessa under, dem din borg
Fördöljer, och som tyckas till och med
För dina tärnor icke fullt bekanta,
Jag trodde, att den röst, som trenne gånger
Helt nära hörts, var stämman af en Div,
Som stöfvar här, osynlig, af och an,
Att spana ut min resas ändamål! —
Du ler, min Drottning? — Men Du sjelf —
förlåt! —
Du är ej fullt dig lik! Ditt löje, annars
Så blidt som solens, är ej mer det samma . . .

FELICIA
strängt.

Blott svaga själar darra för ett luftljud! —
Säg, hur det sig med Ginnistan förhåller?

PERIBANOU.

Bedröfligt nu, du mäktiga Förstinna!
Och dig tillita vi om understöd.
Se'n Rustan, Amadis och Splandian,
De tappraste af riddersmän, försvunnit,
Af våra vilda grannar, Diverne,

Antastas vi långt svårare än förr.
Den gren af berget Kaf, som skiljer åt
Vårt land från deras, öfverstiga de,
Likt lavaströmmar störta de sig ner
I våra gröna lundar; hvarje gräsplan
Kring stammen af ett lummigt träd, bestämd
För afton-sällskap och för månskens-dans,
Afsvedja de, och fylla hvarje källa
Med grus, och blanda hvarje bäck med gift.
En kung med lejonsvans och drakehufvud,
Som rök och etter sprutar ur sitt gap,
Zeloulou kallad, är anföraren;
Och redan kan man ifrån tinnarne
Af drottningens hof-läger — ack, af detta
Ej längre sång-uppfyllda Perigad, —
Urskönja, hur med rysligt vapenskri
Den afskyvärde fienden sig närmar,
Och hvilken blodig jagt han ställer an
På våra hvita vingehästars hjordar,
Der allt, hvad som ej fångas kan, med spjut
Och pilar tusenfaldigt genombåras.
Förbarma dig, Felicia! Du kan
Visst icke liknöjd se vår undergång.

FELICIA.

Misströsta ej! Jag genast delar ut

Befallning, att en salamander-tropp
Beväpnas och affärdas till ert bistånd . . .

ASTOLF

med en våldsam rörelse, hvarvid Zephyrs kappa faller af hans axlar, och han framstår i en förstligt rik jägardrägt med en kort skarlakans-mantel.

O, tillåt mig, att föra dem till strid!
Åt Dig jag skall eröfra hela verlden,
Och himmelen, och helvetet dertill!

CÄCILIA, NAIDION, THEANO OCH NIOBE

på engång.

Se der är fågeln Phenix!

ALLA TÄRNORNA OCH FEERNA.

Fågeln Phenix? —

De gruppera sig omkring Astolf i en vid omkrets, och betrakta honom med en blandning af fruktan, nyfikenhet och nöje. Felicia stiger upp, och stannar framför sin thron på öfversta trappan, i stum förvåning, som likväl uttrycker mera glädje än rädsla.

ASTOLF

för sig sjelf.

Nu är jag röjd. Nu statt mig bi, o Himmel!
Gjut all den honing, som ett menskligt språk
Kan äga, på min läpp och på min tunga!

Högt.

Förlåt mig, sköna Fée Peribanou;
Jag tränger undan dig! Men mig din plats
Tillhör egentligen. Jag är också
Ett slags gesandt, fastän för egen räkning.

Han skyndar sig fram till thronen, och knäfaller på nedersta trappsteget. Felicia tar ett par steg tillbaka, men närmar sig åter ovillkorligt till trapp-randen.

Med nedsänkt hufvud, händerna på bröstet
I kors, liksom det höfs en bedjande,
Jag böjer knä inför din gudathron,
Lycksalighetens drottning och gestalt!
Din bild, som alla jordens millioner
Af hjertan, känslor, tankar och begär
I en otalighet af önskningar
Från slägt till slägt förgäfves eftersträfva,
Har lockat äfven mig till vågsam färd
Ifrån den öcken, der mig lifvets öde
Åt armod och åt vinter öfvergaf.
Jag skulle styra der en mängd af folk:
Men allas träl jag var, med namn af Kung;
Och ingenstäds, ehvart jag vände mig,
Jag fann en vän, som rigtigt mig förstod,
Än mindre någon brud, som flätade

I herrskarkronan hvilans gröna myrt;
När jag af mödor trött, af oro tärd,
Af otack lönt . . . dock, skonas må ditt öra
Från missljud, dem Du aldrig anat än.
En strålblick från din skepnad, lik den stjerna
Som är med en och samma helga klarhet
För dagen och för natten förebud, —
Till ett omätligt fjerran drog min håg;
Och djerft beslöt jag, att uppsöka dig,
Att finna dig, att offra på ditt altar
I eld, i död långt mer än lifvet ljuf,
Mig sjelf, och allt, hvad inom detta Sjelf
Långt bättre är än det: den evighet,
Som, fängslad i min själ, befria vill
Med blixt på blixt sin fordna gudakraft!
Jag verlden genomrest: ett underverk
Har skänkt mig, ensam ibland dödlige,
Den lott, att se dig anlet emot anlet,
Att sola mig i dina ögons skimmer,
Att höra dina läppars himlaljud,
Att dricka luften af din andedrägt! —
Nu väl! Jag nått mitt mål. Du vredgas må.
Din vrede gör dig icke mindre skön.
Det straff, som min förmätenhet är värd,

Må mäta sig med lyckan af mitt brott.
Befall din hämnd! Han är mig kär, som Du.
Om Dödens Engel liknar Dig, hvem gifs
Som icke strax begär, att få förgås?
Blott unna mig, att sjelf, som offerprest,
Försona i din tjenst mitt öfverdåd!
Se här! det bröst, som klappar nu så högt,
Så tätt, så fort, så brinnande för Dig, —
En vink — och detta vapen, som du ser
Vid sidan glimma, genast ilar dit,
Att med sin blanka udd inrista der
Än mera djupt din bild, och kringom den
I rosenröda runors drag ditt namn! . . .

FELICIA

hastar ned, och fattar i hans arm.

Du skulle dö? Jag skulle döda dig?
Hvarför, du vackra Phenix? Säg, hvarför?
Du har ju sagt mig i min morgondröm,
Att du vill lefva hos mig tusen år?

ASTOLF

uppreser sig.

Du vill då ej förskjuta mig? Jag får
Då dröja på din ö och vid ditt hof,
Som tjenare, som undersåte, slaf,

En tid — af dagar? veckor? månader? —
Kanske för evigt? — O, säg ja! säg ja!
Ett nej på samma gång mig dömma skulle
Till jorden och från lifvet! — O, säg ja! —
Ur dina ögons himlar glänser nåd,
En vår af mildhet ler, i blomsterrodnad,
På dina kinder, dina läppars par,
Som öppnar sig — Ack, tillslut det igen,
Om ej det sänder från din själs musik
Det ljufvaste af ljud: ett ja! ett ja!

FELICIA.

Du sjelf ju hindrar mig ifrån, att yttra
Det ja, som dig mitt sinne genast gaf!
Men gerna hör jag klangen af ditt språk;
Ännu har ingen till mig talat så! —
Min bästa Phenix! var välkommen hit;
Jag vet, du är en fågel af det namnet,
Fastän du aflagt, eller gömt kanhända,
Vid dagsljus dina granna regnbågs-vingar.
Jag fröjdar mig oändligt åt din åsyn:
Blif hos mig qvar, så länge som du vill! —
Jag blott beklagar, att du är den enda
Utaf ditt slag i hela vida verlden:

Så sköna fåglar, som du är, enhvar
Visst längtar att rå om, och ingen kan
Af dem för många önska sig.

ASTOLF
småleende.

Prinsessa!
Det märks på dina ord, att jag, helt visst,
Den förste man är, som vid detta hof
Har visat sig.

FELICIA.

Du är en man?

ALLA TÄRNORNA.

En man? —
Han är en man!!!

ASTOLF.

Ja, männer kallar sig
På jordens klot den art af varelser,
Till hvilken också jag der blifver räknad.
Vi nämnas äfven karlar, och vi äro
Den starka hälften utaf menskoslägtet;
Den andra hälften, mera vek och späd,
Bär namn af qvinnor, och de likna Dig,
Ehuruväl blott på omätligt afstånd:

Ty ingen af dem är så skön, som Du;
Ja, icke ens som någon här på stället.

FELICIA.

Vi mycket hört om dessa mensko-hälfter,
I underbara sagor, gåtor, visor,
Som finnas på vår ö i öfverflöd;
Man påstår till och med, att jag dem sjelf
Författat har; men derom vet jag ej. —
Dock, såsom man, du också visst lär vara
En yngling, eller ibland männer det,
Som flickan är bland qvinnor: ty du syns mig
Lik oleandern, när han nyss växt opp,
Så smal, så rak, så stolt, så purpurblommig.

ASTOLF.

Ja, hulda Drottning, jag en yngling är;
Och mer, än någonsin, jag känner det!

PERIBANOU
afsides till sitt sällskap.

För oss är denna syn ej ny. Vi Feer,
Vi äro dock långt slugare än dessa
Lycksalighetens Nymfer! På min ära,
Jag ej begriper slik okunnighet!
Så låpig är man ej i Ginnistan.

FELICIA.

Då är du ock en riddare, kanhända?

Ack ja! mitt hjerta redan det försäkrar.
Du ser mig ut så djerf, så hjeltelik
Som Galaor; dock nej! långt förr som brodern,
Som Amadis af Gallien: ty trofast
Du vara bör i lust och nöd, som han.

ASTOLF.

I lust och nöd, i lifvet och i döden!

FELICIA.

I döden? Hvarför tala jemt om döden?
Det ordet tål jag ej. Det gör mig ängslig.

ASTOLF.

Ack! menniskan får ej undvika den;
En dunst, en flygtig rök är hennes lefnad.
Snart vissnar jag, och kallas gammal då:
Se'n — återstår ej annat, än att dö,
Och stoppas ner i mullen.

FELICIA.

Mullen? Fy!
Det ordet är mig lika vidrigt. Nämn
Det aldrig mer uti mitt sällskap! — Ha!
Jag mäktigare är, än död och mull:
Med mig du lefva skall, för evigt ung,
Bland mina blommor, sjelf den skönaste;

Och aldrig skall den dagen gry, då Du
Inunder deras rötter — hu! jag kan
Ej tänka ut den fasansfulla tanken.

NAIDION
till Astolf.

Hvi plågar du vår drottning? — Se, hon bleknar,
Och tårar tillra fram i hennes ögon.

ASTOLF.

Vid Gud, du himmelska Felicia!
Jag aldrig mer de orden nämna vill.
Förlåt min obetänksamhet! förlåt!

FELICIA
åter glad.

Hvad vore det, som icke dig förlätes,
Min ... men hur skall jag kalla dig? min man?
Min karl? — Dock nej! det låter nästan löjligt.
Har du ej något särskildt namn? Du känner
Ju mitt; så säg mig då ditt eget!

ASTOLF.

Astolf!

FELICIA
med handklappning.

Astolf! ett herrligt namn! Med A det börjar,

Just liksom Amadis. Tänk, om jag finge
Det infall, att din Oriana bli?

ASTOLF.

Gud! gif mig kraft! Jag svindlar — mina sinnen —
Jag qväfs . . .

FELICIA.

Nå, nå, tag ej så illa vid dig!
Det var ett hastigt infall blott. Ännu
Vi ha ju lång betänketid om saken. —
Men hvad? Du ser på mig så underligt,
Och dina blickar flamma nästan vildt;
Behöfver jag bli rädd, min Astolf? — Nej,
Jag räcker dig min hand förutan fruktan.
Välkommen då, ännu engång! — Så helsar
Jag dem, som närmast äro till mitt hjerta.

Hon trycker hans hand, Astolf kysser hennes med häftighet. Hon drager den långsamt tillbaka.

Din kyss var het, och darrande din hand!
Har någon af de jordens bräckligheter,
Dem sjukdomar man kallar, följt dig hit? —
Var glad! Vi veta råd för sådant här:
Ur ungdoms-källans friska våg, med mig,
Du dricka skall hvarenda midnattsstund;

Ack, Astolf! du kan knappast tro, hur ljuf
Den källan är, och huru skön den timman!

ASTOLF

utom sig, afsides.

Hjelprika makter, o förbarmen er!
Hvart ord en glödhet pil är, som sig bårar
Djupt i mitt innersta och bränner der,
Och salighetens öfvermått är mord! —

LAURA

för sig sjelf.

Den stackars mannen mår visst ganska illa;
Här måste snart försökas någon bot.

Hon smyger sig bort.

FELICIA.

Hur är det, Astolf? Hur skall jag förstå dig?
Du vänder bort dig, sträcker armarna
Mot luften högt med våldsam åthörd, mumlar
Otydligt någonting, och skiftar färg!
Har jag dig förolämpat?

Närmar sig förtroligt.

O, blif god!
Flyg icke bort! Ser du, jag kan ju ej
Än veta rätt, hur man med Dig bör umgås.

Var ädelmodig du, och lär mig det!

Halfhögt.

Jag har ej svårt att fatta; du skall snart
Få se, hur skicklig lärjunge jag är.

ASTOLF

bemannar sig.

Felicia! var lugn! — En jordens son
Förlorar lätt, i min belägenhet,
Sin lilla smula sans. Jag är ännu
Förmycket ovan vid att vara lycklig.
Din själ är gjord af ljus och skymning blott;
Min — utaf åskmoln och af ljungeldsämnen.
De strålar, som från dina ögon gå
Så glädjeklara, som din blomsterverld,
Förvandlas inom detta hjertas rymd
Till blixtar, som förvirra och som tända
De vilda elementerna till kamp.
Men träd ej derföre tillbaka! Du
Kan aldrig deras offer bli. Om jag
Af dem till aska bränns, jag villigt möter
Det öde, som mig re'n blef förespådt.
Tror du, att jag för faran skälfver? Nej!
Kom, hulda ljungeld, slå i bålet ned,
Och tänd hvar nerf, och gör hvar droppa blod

Till flytbar eld, och hvirflande till skyn
Stig upp med röken af min varelse!

FELICIA.

Nu talar du igen just liksom Phenix
Om aska och om bål. — Jag tror, minsann,
Att jag är nästan glad deråt — och saken
Är dock egentligen bekymmersam! —
Peribanou! jag skäl har att förmoda,
Att Du har riddare och prinsar kännt:
Har du sett någon sjuk på detta viset?

PERIBANOU.

Åh ja, min höga Drottning! ganska mången.

FELICIA.

Hur återger man dem då helsan? — Fort!
Jag vill ha svar.

PERIBANOU.

Det svaret, min Prinsessa,
Vet Astolf bäst, och från hans egen munn
Det blir dig mer begripligt, än från min.

FELICIA.

Så? — Nå, jag får väl pröfva tålamodet.

LAURA återkommer, med en hög pokal af topas i handen.

LAURA.

Jag föreslår, min Drottning, att vi strax
Begynna må med något läkemedel.
Se! denna kalken, fylld af gyllne vin,
Är blandad af en sylph, på min befallning,
Med några droppar utur ungdoms-källan,
Dem han mig räckt på ett castanie-blad.
Jag hoppas, att din Moder icke vredgas
För ett så litet rån, ehuruväl
Vi hämtat vattnet på förbjuden timma.

FELICIA
hastigt, med oro.

Min Moder? — O, låt henne vara! Jag
Tids nog får höra hennes dunkla mening.

LAURA.

Nå väl! befall din gäst ur kalken tömma
En väldig styrkedryck till välkomst-skål!
Den eld, som honom qväljer nu, skall då
Upplösas i en mildt fördelad kretsgång,
Och stilla vällust, oafbruten, jemn,
Lik solens värma genom blommans fibrer,
Med lindrig strömning gjuta sig omkring
I alla ådror, att dem vederqvicka.
Vill du, att jag skall lemna honom den?

FELICIA

griper pokalen ifrån henne.

Nej, hit med kalken! Ur min egen hand
Och invigd af min munn, till hans må vandra
Den gyllne flamma, som i vinet lågar.

ASTOLF.

Du gissade min önskan, sköna gudom!
Kan du då redan läsa i min själ?

FELICIA.

Jag läste i min egen blott — och der
Står mycket till att läsa för oss begge.

ASTOLF.

Förtjuserska!

FELICIA

upphöjer pokalen.

I egenskap af drottning,
Jag borde dricka dig, Peribanou,
I denna nektar först bland alla till:
Ty med Urgandas herrlighet kan ingen
Af andra prinsars och prinsessors täfla.
Men att jag nu förändrar hofvets plägsed,
Tag det ej illa upp! Vid allting Heligt,
Det sker ej af sidvördnad för Urganda!

PÉRIBANOU
leende.

Var obekymrad, hulda Herrskarinna!

FELICIA
vänder sig till Astolf.

I egenskap af vän alltså, till Dig
Jag egnar första skålen, riddar Astolf!
Jag tackar Stjernorna, och deras Moder,
Som är —
(efter ett ögonblicks liksom tvekande uppehåll)
Som är min egen, att de fört dig hit!
Vid henne svärj, att du förblifver här,
Hos mig, så länge, som jag fordrar det:
Jag lofvar dig igen, till återskänk,
Odödlig ungdom, hälften af min makt,
Och tillfredsställelsen af hvarje önskan
Som, okänd eller känd, sig yttra kan
I en gestalt, så lydnadsvärd, som Din!
Hon dricker. Musik.

ASTOLF
mottager pokalen.

O, hvilken evig sommarmorgons utsigt
Du målar, Drottning, för mitt druckna hopp!
Ja, jag förblifva vill hos Dig, tills Tiden

En skrynklig gubbe blir med silfverlockar,
Och tills han, under fåfängt arbete
Att söka efter mig, har gifvit upp
Af mattighet sin kalla andedrägt.
Så må din helga Stjernemoder höra
Och alla hennes tjensteandar hämna,
I fall jag nånsin bryter den, min ed!

Han sätter den till läpparna vid det ställe, der Felicia druckit, och tömmer den till botten. Musik. Laura skyndar fram och mottager åter pokalen.

FELICIA.

Jag litar på din ädla uppsyn. Annars
Jag skulle varna dig! Sträng är den Makt,
Vid hvilken du förpligtat dig.

ASTOLF.

Dess bättre!
Man tage mig på orden. Sagdt är sagdt!

FELICIA
till Peribanou.

Vid middagsbordet mötas vi. Då tillhör
Den första skål jag dricker, Dig, min fränka.
Jag mycket om din drottning fråga vill,

Om trollaren Arcalaus, med mera.
Vi sedan vidare må öfverlägga
I ro om salamandrernes beväpning;
Och Astolf skall berätta om sin resa,
Som tvifvelsutan äfventyrlig var.
Till dess — lef väl, min vackra Fée! — J Tärnor,
Jag anbefaller gästerna åt Er! —
Du, Laura, kom, och du, Cäcilia,
Att följa mellertid med mig och honom.

Musik. Feerna och Tärnorna återvända genom den utgång, från hvilken de inkommit.

NIOBE

under bortgåendet, sakta till Theano.

Du hade rätt ändå, Theano! Skada,
Att vi ej äga flera exemplar!

FELICIA.

Nu, Astolf, kom! Nu slipper jag regera.

Astolf, Laura och Cäcilia åtfölja henne genom den andra utgången.

Afton. En trakt af Slottsparken, festligt sirad med lampor och blomsterkransar mellan träden. Scenen föreställer, till större delen, en slät grön plats, med Amors bildstod på den redan beskrif-

na fontainen; och framför denna ett altare, på hvilket en elementarisk eldslåga sakta fladdrar. Från en starkt upplyst pavillon i bakgrunden, med små gyllne tornflöjlar och mångfärgade vimplar, skallar öfver det gröna fältet sång och dansmusik.

ZEPHYR OCH NAIDION
möta hvarandra.

NAIDION.

God afton, Zephyr!

ZEPHYR.

Se! Naidion!
Tack, sköna nymf! Du är ett lyckligt möte.

NAIDION.

Och Du ett artigt.

ZEPHYR.

Nå! i denna qväll
Här går just muntert till.

NAIDION.

Felicia
Är nöjd med riddarn, som du skaffat hit.

ZEPHYR.

Jag märker det. Jo, jo! — Än Du då sjelf?

NAIDION.

Hvem skulle icke vara nöjd med honom?

Han är så god, så vänlig och så liflig,
Hans umgänge så lärorikt —

ZEPHYR.

Förstår sig!

NAIDION.

Han har förtäljt oss många underting
Om vinterländer, menskor, kungariken,
Om sina krig, och om sin färd med Dig,
Om berget Ararat, ifrån hvars höjd
Man skådar ned i fagra Persien,
Och der ännu ett skeppsvrak sitter fast
Af en såkallad ark, i hvilken fordom
En gubbe seglat har, när jorden stod
Inunder vatten, femton alnar djupt.
All verldens boskap hade han till sällskap.

ZEPHYR.

Du blir så lärd snart, som min broder Östan.

NAIDION.

Han talar som en gud, den riddarn!

ZEPHYR.

Åh ja!

Och vacker är han, som en gud . . . Ej sannt?
Det sista företrädet, vanligtvis,
Vid flickors domstol är det yppersta.

NAIDION.

Derom du fråga bör Felicia;
Hon har betraktat honom, hela tiden,
Så, som om jord och himmel innehölles
Med allt hvad skapadt är, i hans person.

ZEPHYR.

Ja så! — Men vet du hvad, Naidion!
Jag föreslår — men hvarföre så brådtom?

NAIDION.

Jag måste upp i slottet, att bestyra
Om hämtningen utaf förfriskningar.
Följ med! så skall du få din ögonfägnad
Åt gullpokaler, onyxkärl, kristallglas
Och silfverskålar, mer än spegelblanka.

ZEPHYR.

Jag tackar! Jag har andra ärenden.
Men hör! så här, emellan oss, du väl
Kan gifva mig en kyss, Naidion,
Så lyckas du dess mer i din förrättning.

NAIDION.

Jag har ej tid. Gack du till Spinarosa;
Och kräf din kyss af henne.

ZEPHYR.

Spinarosa?

Det skadar ej, att kyssa henne sedan!
Hon har dessutom nog förtretat mig
I dag tillfyllest.

NAIDION.

Jag är obeveklig!

ZEPHYR.

Om du beveklig blir, jag flyger strax
Till mannaverlden bort, och bringar hit
En riddare åt Dig, mer skön än Astolf.

NAIDION.

Jag är ej angelägen!

Springer bort.

ZEPHYR.

Vänta då! —

Ett sådant litet troll inbillar sig
Att jag ej vet, hur gerna hon det önskar.
Narraktigt folk, de flickorna! men trefligt.
I sjelfva verket, när jag tänker moget
På saken, har jag icke handlat rätt
Mot dessa tärnor. Nu de gå allena
Med all sin fägring här omkring, och se

Den skatt, som deras drottning sig förvärfvat.
Om mina gamla gräliga föräldrar
Tilläte det, jag fore genast af
Och förde hit minst ett par dussin karlar
Af Astolfs art — ty andra passa ej
Att lefva här. Värst är, att öfvertala
Den knarren Pappa. En orimlig gubbe!
Än har, hos honom, intet smek mig hjelpt.

Han ser sig omkring.

Den trägården, i sanning, väl må kallas
Naturens mästerstycke; helst, när himlen,
Från ena randen till den andra, höljes
Af qvällens purpurrodnad, liksom nu,
Och månan, öfvergjuten sjelf deraf,
Med blekröd kind, med lysten blick, i hufvan
Af gullflor gömmer, för en del af natten,
De annars silfbekrönta stråle-lockar.
Den blyga aftonvinden skämtar tyst
Med blomsterbanden, som likt armar, krökta
Till famntag, kedja sig från träd till träd:
De blida ljusen skimra mellan dem,
Från lamporna i dunkelgröna toppar;
Och altarlågan rörligt spetsar sig,
En tunga lik, som yppa vill sin glädje.

Nattfjärlar vakna, gungas af och an
Till nya drömmars ro; lindblomman doftar;
Lysflugorna, likt strödda gnistor, blänka
Från alla buskars blad; med gröna vingar
Rödspräckliga små fåglar flyga fram
Ur sina grenars nästen, undrande
På detta hvimmel af musik och eldsken.
Små andar klättra upp på vattensprången
Och täfla, plaskande, i syskonlek
Emellan palmerna, som börja klinga
Från rot till topp liksom harmonicor.
Rätt täckt! rätt täckt! Man tvifvelsutan strax
På denna gröna plan begynna vill
Hvad här på ön man kallar trägårds-
dansen. —
Men tyst! hvad hör jag der? — Tyst! — Jo,
min själ!
Der sitter i en bok min herr rival,
Och bröstar sig, och Spinarosa står
Framför en caprifolii-löfsal, stum,
Och lyssnar uppmärksamt på hvad han sjunger.
Jag har dock lust, att höra deras samtal;
Här, bakom stora eken, är jag gömd.

Han drager sig undan.

NÄKTERGALEN.

Månbeglänsta vingar bära
Genom gyllne skyars kosa;
Genom nattens gröna riken
Sången till sitt mål.
Himlens frihet, konstens ära,
Allt han glömt, o Spinarosa!
Efter jordens vällust fiken,
Söker han din blomsterskål.

SPINAROSA.

Hvarför så mig jemt besvära?
Slika visor ej jag tål.

ZEPHYR
halfhögt.

Bravissimo, min trogna älskarinna!
Bravissimo! Far fort, och håll dig tapper.

NÄKTERGALEN.

När om kärlek lunden susar,
Källan speglar fästets lågor,
Stjerneqvällen öppnar sakta
Eamnen, varm och rörd.
Så, när hjertats längtan brusar
Fram på välljuds klara vågor,
Mätt att sångarns qval betrakta
Låt hans önskan blifva hörd!

SPINAROSA.

Hvilka böner! hvilka plågor!
Ej min föresats blir störd.

ZEPHYR

liksom förut.

Ej illa svaradt! men jag tyckte nästan
Att hennes uttal var förmycket mildt.

NÄKTERGALEN.

Så du bör åt Zephyr svara,
Denne fjäsk med färdfull yta;
Han skall ej dig länge minnas,
Mer han älskar sig.
Sångarn blott kan trogen vara,
Aldrig kan hans flamma tryta;
Och så långt, som rosor finnas,
Namnet lefva skall af Dig.

SPINAROSA.

Vore du mer vacker bara,
Skulle jag besinna mig.

ZEPHYR

nästan högt.

Hvad? ger hon redan med sig? — Qvinnor!
qvinnor!

Ha, den förräderskan! och hör med lugn
På min försmädelse! Men vänta blott!

NÄKTERGALEN

flyger ned ur boken och sätter sig bredvid henne på en gren af löfsalen.

Du är allt, hvad Skönt man skattar;
Hvar vill Du en like finna?
I din bild Naturens regel
Öfverträffad är.
Endast diktens ram dig fattar;
Derför passa just vi båda:
Du — min urbild, jag — din spegel,
Som dig dubbelt innebär.

ZEPHYR

häftigt.

Nej, detta går för långt! Hon fåfäng är,
Och han en smickrare af första slaget.
Jag måste fram, och se, om hennes öga
Ej är mig trognare, än hennes öra.

Han framskyndar till löfsalen med vredgad uppsyn.

SPINAROSA.

Zephyr, åt din harm jag skrattar;
Nog jag såg, att Du stod der!

ZEPHYR.

Vill du mig gäcka, du falska, du grymma?

SPINAROSA.

Ja! men jag tillhör dig än, som förut.

Näktergalen flyger suckande tillbaka upp i boken.

ZEPHYR.

Kom då! Du må från förföraren rymma;
Annars ändå han dig narrar, till slut.

SPINAROSA.

Zephyr! hur kan du så barnsligt dock larma?
Tro mig, du fagra, balsamiska Vind,
Dig blott det unnas att rosen omarma,
Dig blott hon skänker sin munn och sin kind.

ZEPHYR.

Men, säg då "Tig!" åt den fjädrade mannen!

SPINAROSA.

Låt honom du mig besjunga i frid! —
Hvarföre banna den artiga grannen,
Ropa åt tonerna: "Bort med er! Stannen!"
När de fördrifva en stund af min tid?

ZEPHYR.

Dock, en förtrollning ju bor i hans qväden . . .

SPINAROSA.

Säg mig, när kärlek med sådana vanns?
Hur kan en ömkelig fågel i träden
Hoppas, att rosen, i fägringens glans,
Skulle på allvar engång blifva hans?

ZEPHYR.

Farlig är den, som så öfver allt mått
Vet att berömma . . .

SPINAROSA.

Att roa oss blott,
När vi ha stunder, som trögare dröja,
Sångarn är till; att vårt sinne förnöja
Med sin beprisning af skönhetens prakt,
Fastän vi sjelfva nog känna vår makt.

ZEPHYR.

Följ mig!

SPINAROSA.

Ja, gerna!

ZEPHYR.

Till midsommars-källan,
Der jag, för natten, mitt tält slagit opp.

SPINAROSA.

Är du nu blidkad?

ZEPHYR.

Ja visst! men ej sällan
Bry dina nycker väl åter mitt hopp.

Han omfamnar Spinarosa, och flyger bort med henne öfver lunden.

NÄKTERGALEN
ensam.

Dåre! som bjöd henne höra
Dessa toners ömma slag!
Hon är utan själ och öra,
Utan glans och fägring jag.
Längtan! öfva dig, att gömmas;
Slå ej mer ditt öga opp!
Önska, sakna, dö och glömmas,
Det är Sångarns lefnadslopp.

Kunde jag din bana följa,
Höga, konungsliga örn!
Att mig då med strålar hölja,
Stolt jag mätte fästets hörn.
Men, vid blomsterverlden bunden
Och likväl af den försmådd,
Fåfängt jag förskönar lunden,
Aldrig af dess barn förstådd.

Du, som gaf mig, framför andra,
Gnistan af din eld, Natur!
Bryt mitt fängsel, låt mig vandra
Slocknande i sång, derur!
Den atom af lust och smärta
Som du skänkte diktens röst,
Tag den åter, Modershjerta,
Och begraf den i ditt bröst!

Han försvinner i det inre af skogen.

ASTOLF

kommer häftigt in på fältet mellan tvenne cypresser; en krans af myrt, rosor och vinlöf bekröner hans hår.

Hvad? blända mig de skimmer än, som blossa
I salen der, bland féers dans och sång?
Tag, fria Himmel, mot din son, och lossa
Ifrån hans bröst all hämmad lågas tvång!
Gif dina englars kraft och sans, att krossa
Hvart band, som gör min sällhets verld för trång;
Jag hör ju mer ej jorden till: en ande,
Jag fritt i syskon-andars ring mig blande!

Hur hon framför mig sväfvade! Hur gjuten
Af luft och snö och rosenglans, hon flög!
Hur stolt från hårets natt, i molnsvall bruten,
Spreds diademets gloria, mild och hög!
Från handen, djerft af mina fingrar sluten,
En ström af eld vid hemlig tryckning smög,
Och liksom sträng vid sträng, till samljud slagen,
Hvar sena skalf, hvar ådra spratt betagen.

Af nya känslors aning ljuft förvånad,
En dubbel sol i hennes ögon log;
Och skiret, månans likt, sin silfverspånad
Kring barmens himmel under suckar drog.
Hur säll var slöjan, som i smygsam trånad
Sin purpursky kring hals och skullra slog!
Hur sällt det golf, som vestanlätt hon rörde,
Hvart hon i dans de späda fötter förde!

Och när hon talte nu, och hördes fråga:
"Hvi står du så, från våra lekar vänd?"
Hvad språk, hvad uttryck fanns i min förmåga
För lågan, ständigt mera full och tänd?
I hvart af hennes ögonbryn sin båga
Höll nöjets gud mot min förvirring spänd;

Inom mig skälfde, stumt, ett haf af lystnad:
Förstod hon väl min tjusning och min tystnad?

O lif! o lust! o himmelsk allförening
Af hulda qval, af lyckliga begär!
Du höll ditt ord! I evigt ljus dess mening
På hjertats rymd med stjernskrift ristad är.
Fullborda, flod af klarhet! själens rening;
Gör mig, som du, så skön, så spegelskär!
En svan, jag vill på dina böljor gunga,
Och dö af samma glans, som lärt mig sjunga.

Ja, helga fröjd att vara, skåda, känna!
Med tusen sinnen, med omätlig törst
Jag dricker dina flammor; ej de bränna,
De svalka blott, och då är värman störst.
Lik Memnons bild, blef ock min själ, som denna,
En frigjord klang, vid morgonstrålen först
Till känslans dag ur marmorsömnen vaknad;
O dag, så ofta drömd, så länge saknad!

J stjernor, blommor, gröna lundar alla,
J vatten, sprittande vid månans kyss
Ur drömmar, som bland ambraångor svalla!
På edra samtal vill en stund jag lyss.

Ack! blott ett ljud de lärt sig återkalla,
Ett genljud af ett evigt Nu och Nyss:
Felicia! — Hvad kan det annat svara?
Felicia! — Hur kan hon fjerran vara?

FELICIA

framträder från en annan sida, mellan tvenne höga rosenbuskar.

Felicia — hur kan hon fjerran vara,
Ifrån sitt Jag, som sig i skugga gömt?
O Astolf!

ASTOLF.

Hör! det är min ljufva fara;
Min död, mitt lif, som ropar mig så ömt.

Han ilar henne till mötes.

FELICIA.

Jag sökte Dig i festens jubelskara;
Du fanns der ej — och glädjens mått var tömdt!
Den granna hvirfvelns tomhet mig förskräckte:
Jag flydde hit — och snart din röst mig räckte.

ASTOLF.

Jag flydde hit — och snart din röst mig räckte,
Så känd, så klar, mitt hjertas näktergal!
Af den musik, som fordom Tiden väckte, —

När han steg ned från hvilans azursal,
Ett fullsöfdt barn, och sina vingar sträckte, —
Än klingar echo't i din sång, ditt tal.
Min barndom hörde det, bland hemmets tallar;
Det lifvets morgonstund tillbaka kallar.

FELICIA.

Det lifvets morgonstund tillbaka kallar,
Så länge Tiden sjelf ett barn blott är.
Han åldras ej på dessa blomstervallar,
Hos mig sitt första anlete han bär.
Från dig till mig det samma echo skallar;
Mig tycks, du var i samma sal mig när,
Då än min Moder höll mig qvar derinne:
Du var min aning, och jag var ditt minne.

ASTOLF.

Du var min aning, och jag var ditt minne
Inom det ljusland, som förborgadt njöts
Då våra själars evigt ena sinne
Af gudars konst i två gestalter göts.
Nu konstnärn gläds! och när vi här oss finne,
Och blick af blick i väckt erinring möts,
Springfjädern vänder han i stjerne-uren,
Att slå den skönsta timma för Naturen.

FELICIA.

Att slå den skönsta timma för Naturen;
Hör! hur hvart hjul i gyllne uren rörs!
Hur verld med verld samspråkar gladt! hur buren
Från klot till klot en röst af vällust förs!
När deras vänskap, oförgängligt svuren,
I alla spherer sammanljuda hörs,
Hur sällt det är, att dagens larm försaka
I nattens tjäll, der Du och hjertat vaka!

ASTOLF.

I nattens tjäll, der Du och hjertat vaka,
Hvar blomma gjuter nöjets offertår;
Violen suckar fritt, och för sin maka
De ljufsta driller trogna vakteln slår.
Med bifallsdoft orangerna sig skaka,
Och bäcken, irrande i krökta spår,
Sin perlesand med sakta mullring silar;
Naturen söfver sina barn, och hvilar.

FELICIA.

Naturen söfver sina barn, och hvilar;
Vid hennes vink nu tystnar vinden rädd.
Den trötta Dagen samlar ljusets pilar

I kogret af rubin, på vesterns bädd.
Bland dagg och gnistor, se! gazellen ilar
Till grottans lägerstad, vid källans brädd;
Med silfvernät sig palm och ceder smycka:
Allt stilla är, allt drömmer om vår lycka.

ASTOLF.

Allt stilla är, allt drömmer om vår lycka;
Så skänk mig då dess fulla nektarmått!
Låt från dess råga ingen tvekan rycka
Ett ögonblick, till hälften saligt blott!
Må mina läppar på din munn få trycka
En morgonrodnad af vår framtids lott,
Och kyssens ros af Dig sin like kräfva,
När bröst mot bröst med varma vågor bäfva!

Han kysser henne.

FELICIA

rodnande, och vänligt förundrad.

När bröst mot bröst med varma vågor bäfva,
Hvi mötas läpparna så gerna då?

ASTOLF.

När själ till själ på gästbesök vill sväfva,
De mellan sig den purpurbryggan slå.

FELICIA

betraktar honom med stilla hänryckning.

Hur skönt du glöder! Lena flägtar häfva
Ditt fagra hår, och dina ögon blå
Med hvarje blick af ny förklaring lifvas.
Hvad fordrar du? Befall — och allt skall gifvas.

ASTOLF.

Hvad fordrar Du? Befall — och allt skall gifvas,
Af detta lif, som ju sitt ursprung har
Från Dig blott, Dig! Hvar kan dess längtan trifvas,
Om ej, som ström, inom sitt hafs förvar? —
Som vintermörkren i mitt hem fördrifvas
Af vårens sol, igenom Dig blef klar
Mitt inres natt, der köld och skumhet rådde:
Hos Dig jag gåtans hela lösning nådde.

FELICIA

besvarar hans kyss.

Hos Dig jag gåtans hela lösning nådde;
Är Kärlek ej dess innehåll, dess ord?

ASTOLF.

Ja väl! Hvad lunden söng, hvad våren spådde,
Har der sin mening svarad, liksom spord.

FELICIA.

Jag glömt, hvad mig min Moder förebrådde;
Men ack! för Dig vardt ingen varning gjord..:

Hon håller handen för den nyfikne Astolfs mund.

Tyst! — Blott i ett må minnet ej mig svika:
Din helga ed, att aldrig från mig vika!

ASTOLF.

Din helga ed, att aldrig från mig vika,
En magisk treklang lik, mig fastbesvor;
Mig hjertats död och ärans drabbe lika,
Den dag, som ej blott Du mitt bröst bebor!

FELICIA.

Låt rankan lindas kring sin stam! Den rika
Nu honom sina drufvors värn betror!

Hon omarmar honom.

Och du, dröj qvar, odödligt genomlågad,
O stund, af alla själar efterfrågad!

De dröja stumt i en lång omfamning.

ASTOLF.

O stund, af alla själar efterfrågad,
Och öfver alla diktens taflor skön,
Då, famn i famn, bekännelsen är vågad
Af tvenne hjertans första vexelbön!

Du gyllne kalk, så blankt till brädden rågad
Af lust och ve, du hoppets segerlön,
Skall du mig räckas n u blott, eller sällan?

FELICIA.

Nej, evigt, evigt! Tänk på Ungdoms-källan!

Nära till de Älskandes mötesplats, men obemärkt af dem, har småningom, mot slutet af detta samtal, den dansmusik förflyttat sig, som hittills blott på långt afstånd varit hörbar. På engång sammanljuder den nu rundtomkring altarfältet i hvirflande jubeltoner, under det offerlågan på altaret och lamporna i träden klarare uppfladdra. Från alla sidor framskimra glänsande gestalter mellan löfven och stammarna, och man hör af en sång, fördelad mellan tvenne chörer, följande ord:

FÖRSTA CHÖREN.

Heliga Kärlek!
Solen är gången;
Kretsar vi slinga.

ANDRA CHÖREN.

Heliga Kärlek!
Hjertat och Sången
Offer dig bringa.

Felicia sliter sig hastigt ur Astolfs armar.

ASTOLF

harmsen, med häftiga åtbörder af otålighet.

Ha! denna pröfning feltes än — Vid Gud!
Det skönsta ögonblick, som lifvet gaf,
Släcks i sin gryning . . .

FELICIA.

fattar hans arm.

Nej, min ljufva vän!
Kom blott! Kom fort! — Ser du den höga palmen,
Som står i rosenbuskars ring på kullen?

ASTOLF.

Dit gräsets daggbestänkta vall sig höjer
I trappsteg, och der öfverst se'n ett löftak
Af bladens nedåt sträckta spetsar når
De båglikt mot hvarandra krökta buskar?

FELICIA.

Just den! i skymningen af denna löfsal
Vi skönjas ej, och njuta der ändå
Igenom rosbevuxna fönsterbågar
En obehindrad utsigt öfver nejden.

Hon bortför honom skyndsamt, arm i arm, till det beskrifna stället, och sätter sig med honom under palmträdet på en rundtom stammen gående gräsbänk. Deras närvaro är der o-

synlig för de dansande flockar, som nu från olika sidor hvimla in på scenen: Genier af alla slag; deribland Peribanou med sina Féer och Felicias Tärnor.

FÖRSTA CHÖREN.

Heliga Kärlek!
Ljuset försvinner;
Saknar ej mången
Gömda behagen?

ANDRA CHÖREN.

Heliga Kärlek!
Mörkret dig finner;
Hjertat och Sången
Sakna ej dagen.

Samtliga dans-sällskapet ordnar sig, och börjar en ringdans omkring altaret. Så ofta Genierne fatta hvarandras händer, eller vidröra hvarandras kläder, uppblänker ett ilande sken, som dröjer några sekunder innan det försvinner.

ASTOLF.

Det är omöjligt, att bli längre ond
På väsenden, så lika dem, som lekte
Med mig, då än jag fem, sex år var gammal! —
Till hälften klädda af sitt långa hår,
Så silkeslent, så skinande och lockigt,

Till hälften af mångfärgadt flor och gullskir,
De sväfva öfver fältet, vänligt smekta
Af aprikosens, persikblommans vällukt;
Likt blanka, krusade små insjövågor,
Der morgonrodnan doppar lätt sin kind
Och våren speglar af sin regnbågskrona.

FELICIA.

Det fägnar mig, att du så gerna ser dem!
De äro Elementernas regenter,
Och själarne af de naturgestalter
Som på er jord för ögat visa sig.
I ljuset, luften, vattnet, plantan, träden
De lefde också der personligt förr;
Se'n menniskan blef öfverklok, de vistas
Blott på besök der en och annan gång,
Ty annars doge tingens arter ut:
Men här du skådar dem beständigt, så,
Som jag dem sjelf i ostördt nöje skådar.

ASTOLF.

Är det väl sannt, att deras lif förgås,
När deras boningar på jorden krossas?
Och dör dryaden, när som trädet fälls? —
Jag alltid villigt deras lunder skonat.

FELICIA.

Du gjorde rätt deri: dock flyttas de,
Som hus och hem förlorat, genast hit,
Der helst i alla fall de bo och trifvas. —
Den dans, som nu de föra upp, är helgad
Till Amors ära, Gudens på min ö,
Och kallas Trägårds-dansen af mitt folk,
Ty blott inom min trägård får den hållas.
Men samma offerdans tillika firar
Den stund af underbar beskaffenhet,
Då jag i denna verld mig först befann,
På gräsets blomster hvilande, och såg
Uppöfver mig, med glad bestörtning, högt
Azurens ännu mera sköna blommor.

ASTOLF

förvånad.

Din födelse-dags-fest? — Du blef då ock,
Som andra barn, till lifvet född? — Det gafs
En tid, då du ej denna skepnad bar,
Och då din ö ej styrdes än af Dig? —
Du stundom nämnt din Moder: säg . . .

FELICIA

dyster.

Ack, Astolf!

Bevilja mig den enda bön: förskona
Mig hädanefter från hvar dylik fråga!
Min hulda älskling, kan du vägra det?

Hon lutar sitt hufvud till hans bröst.

ASTOLF.

Hvad? — Drag af smärta i din gudablick,
Och dina kinder hvitare än snö! —
Felicia! —

Han böjer sitt anlet ned mot hennes, och höljer det med kyssar.

FELICIA.

O, låt mig hvila här,
Min stränga Mor! o, ryck ej denne yngling
Ifrån min sida! Se, jag vill ju ej
Med Dig om all din höga visdom täfla!
Hvad är mig lifvet, om det ej är lek? —
Ack! unna mig, att älska blott och älskas,
Att få förljufva mensko-ödets hårdhet,
Och göra dock åtminstone ett enda
Bland dessa hjertan, dem du gäckar, sällt!

Hon uppreser sig, och återvinner blott småningom sin förra glädtighet.

Du undrar på mig, Astolf? — Forska ej!
Ack, tro mig du på mina ord: det tjenar

Till ingenting, att gräfva opp det mörka,
Fördolda kunskaps-djup, som inom oss
Med skadefröjd i skumma gömmor lurar,
Och retar oss, att önska känna det,
Som ofvan stjernorna och nedom blomstren
I obegripen lönlighet är till!
Var nöjd, att lefva du i mellanrymden,
Den ljusa, varma, fagra, utan förvett
Att i en kall och kolsvart region
Förkyla sinnet och förblinda synen!

ASTOLF.

Jag lyder dig — och glöm, hvad jag förbröt!

FELICIA.

Vi glömma begge, att betrakta dansen.
Se! ringen söndrar sig i spridda chörer:
Enhvar af dessa flockar sväfva vill
Till altaret, i sin bestämda ordning,
Att särkildt hylla öns Gudomlighet.

ASTOLF.

Den första anförs af Naidion! —

FELICIA.

Hon dansar bäst, och derför också främst.

ASTOLF.

Men säg mig, hvadan komma dessa ljud,
Som beledsaga och bevinga stegen?
De höras fjerran på engång och nära,
Med klara tonfall, och likväl helt sakta:
Af strängaspel och flöjtmusik en blandning;
Men ingendera fullt, de bringas fram
Helt visst af tonverktyg, dem jag ej känner.

FELICIA.

Jo, på min borggård står ett träd, som liknar
En silfverpoppel . . .

ASTOLF.

Ja, i middags sjelf
Jag blef det varse.

FELICIA.

Hvarje qväll, när månan
Ett stycke höjt sig på sin ban kring fästet,
Då röra löfven sig, och sprida från sig
Ett tusenstämmigt välljud, som vet locka
De andra träden i min park till gensvar.
Man somnar in, min Astolf, rätt beqvämt
Vid denna vaggsång, som i gryningstimman
Sjelfvilligt upphör och likt drömmar flyr.

CHOR AF FELICIAS TÄRNOR.

Heliga Kärlek,
Väck våra minnen!
Friare närmas,
Ljufvare värmas
Älskande sinnen,
Tryggar blott Natten
Känslornas hvimmel,
Tjusningens frid.
Sol gömme, fången,
Strålande skatten!
Hjertat och Sången
Lånet förkasta,
Lysa, likt fasta
Stjernor, sin himmel
Sjelfva tillfyllest!
Slut i din hyllest
Skymningens tid!

Dans.

ASTOLF.

Hur ljufligt dallra tonerna i natten,
Längs öfver parken, som i månans glans
Liksom en spegelflod af skönhet flyter!

FELICIA.

Naturen är all skönhets spegelkälla:
Vi föddes, för att dricka vid dess barm!

ASTOLF.

Far poppeln alltid fort, att ljuda så,
Tills dagen skrämmer skymningens förtrollning?

FELICIA.

Ja visst, så framt ej trädet inom sig
Sympathiskt märker i sin kärnas fibrer,
Att ingen hemlig tanke i mitt bröst
Befaller fram dess ömma midnattsklang.

CHOR AF SALAMANDRER.

Aldrig du hvilar
Segrande vingar:
Bildad af låga,
Evigt din båga
Syftar och skjuter;
Gullkogret klingar,
Eldpilen ilar,
Blixt är hans färd —
Ljuset, i strömmar,
Blossar och sändes;
Lifvet, i drömmar,

Träffas och tändes;
Rymden sig sansar,
Andarne vakna;
Stjernornas kransar,
Sphererinas dansar
Ordnas till verld.

Dans.

ASTOLF.

Om stjernor sjunga de? — Se'n Dig jag såg,
Felicia! jag känner endast tvenne;
Två morgonstjernor på en horisont:
De äro dina ögon, klara himmel!

FELICIA.

Är jag din himmel, så är Du den gud,
Hvars allnärvarelse dess rymd beherrskar.
Om mina ögon stjernlikt skåda in
I dina, stråla dessa ej tillbaka
Med en fördubblad kraft en lika glans?
Men skälet är, att våra själars par
Från evighet, i en constellation,
Förenades till oskiljaktig stjernbild.

ASTOLF.

Det ljus jag har, till låns jag fått af Dig!

CHOR AF URGANDAS FÉER.

Herrskande Stjernor
Sända, i toner,
Till våra hjertan
Glädjen och Smärtan;
Sjungande tärnor
Äro de båda;
Himmelska throner
Vänta dem hem.
Kärlek! din båga
Ljuden bebåda:
Saliga våda!
Hur du den spänner,
Ljufligt du sårar;
Äfven i tårar
Nöjet dig känner;
Hvem ger du plåga,
Gudom! o hvem?

Dans.

ASTOLF.

Hur dubbelt lycklig myser törnets ros,
När hon sin andedrägt med din får blanda!
Och dock hon blygt sig inom sina törnen
I lutad ställning gömmer; ja, hon fruktar

Jemförelsen med Dig! förstulet hviskar
Hon blott: "Hvad du är skön! hvad du är skön!"

FELICIA.

I Paradiset, i det land, som Phenix
Bebor och som han sjelf för mig har skildrat,
Står alla rosenbuskars helga urbild,
Med skyhög växt, af evig dag bestrålad,
Från roten upp till toppen blomsterhöljd:
Men utan törnen; sylpherna der användt
Till offer alla taggar, längesedan;
Och möta nu med oförnekad kyss,
Med obeväpnad barm hvar himmelsk fjäril.
Från detta land en hemlig valfrändskap
Med rosens allrafinsta ångor doftar,
Och lockar, spridd i lifvets hela luft,
De varelser allt närmare tillsamman,
Som ämnades, att i hvarandras famn
Engång ett upptäckt paradis omarma.

CHOR AF SYLPHER.

Se, vi Dig ärna
Tacksamma håfvor:
Balsam i knoppar,
Perlor i droppar;

Spindlarnas gåfvor,
Glindrande näten, —
Lagom, att hölja
Skönhetens barm! —
Hit, ack! så gerna
Sväfvande fjäten
Syskonens följa:
Du låter alla
Blommor få mogna,
Utan att domna;
Du låter trogna
Fjärilar somna
In på vår arm!

Dans.

ASTOLF.

Mitt paradis! o alla rosors drottning!
Att somna på din arm ... en trogen fjäril...

FELICIA

oroligt uppsprittande.

Hvem kommer? — Nalkas der ej någon? —

ASTOLF.

Ingen!

Blif qvar! — Hvem skulle komma? —

FELICIA.

Jo! det är
Ervina, som allena närmar sig
Hitåt ur ensligheten af en trädgång.
Rätt väl, att hon ej ock tog del i dansen;
Jag ville gerna visa mig bland skaran,
Men tyckte mig — jag vet just ej hvarföre —
Så ensam här med Dig, ej böra det.
Nu få vi sällskap. Hon tystlåten är,
Pålitlig —

Hon ropar inåt parken.

Hit, Ervina, hit! Kom hit!

ASTOLF

misslynt.

Felicia! —

FELICIA.

Förlåt mig, varma hjerta,
Men strid ej med mig! Ack, om Kärleken
Ej vore lik med rosen blott, men ock
Med daggen, som ej önskar sig en annan
Förtrolighet af henne, än den enda,
Att som juvel få lysa på dess kronblad,
Och blänka der med lilla himlaspegeln,
Belåten äfven då, när knoppen, skygg,

Bevara vill sin stränga slutenhet!
Hvem vet, om ej den fullt utspruckna blomman
Med afund minns den tid, när knopp hon var?
Dock — sjelf jag vet ej, hvad jag talar . . .

ASTOLF.

Jag
Begriper det så mycket bättre, Grymma!

CHOR AF DRYADER.

Glödande drufvor,
Fraggande nektar
Länge ej dröja;
Längre förnöja
Susande flägtar,
Snöhvita dufvor,
Driller, dem lundens
Folk sänder opp.
Ofta i häcken
Hviskar en trängtan,
Ofta vid bäcken
Suckar en längtan;
Heliga Kärlek,
Gif den en tunga!
Lär den att sjunga

Känslornas härlek,
Striden af stundens
Minne och hopp!

Dans.

Ervina träder in i löfsalen.

FELICIA.

Välkommen, goda, allvarsamma flicka!
Jag har ledsagat vidt omkring vår gäst,
Och redan har han sett, till större delen,
Vår vackra parks märkvärdigheter; äfven
Det pelartempel, som jag nyss har byggt
Till heder för din ritnings ädla smak.
Ej sannt, Herr Riddare? det templet är
Rätt skönt?

ASTOLF

tankspridd.

Ditt tempel? Oförlikneligt!

ERVINA.

Er dom, Herr Astolf! om den är uppriktig,
Belönar mig långt öfver min förtjenst;
Så vidt bevandrad, ni helt säkert är
En kännare . . .

ASTOLF.

Åtminstone med *känslan*!

FELICIA.

Tid är, att träda fram och sluta festen;
Ty natten skrider mot sin midtel redan;
Och aftonrodnans engel sjelf der borta,
Med kinder, röda som ett somnadt barns,
Nedsjunker ur vår synkrets på sin bädd,
Se'n han i hafvets bägare har gjutit
Sitt sista purpurvin af dagens glädje.

CHOR AF UNDINER.

Lifvet i vågor
Makan ej saknar:
Djupt under vatten
Brudlig är natten,
Skönare vaknar
Hjertat i lågor
Upp ur dess famn!
Släck i korallens
Land ej din strimma!
Låt under fallens
Forsar den glimma!
Sorger och löjen

Söka, med strömmens
Lopp, Oceanen;
Finna der drömmens
Uräldsta nöjen,
Finna sin hamn.

Dans.

ASTOLF.

Ja, hamnen hinns! men frågan blir dock: huru?

FELICIA.

Den frågan tycks mig något öfverflödig,
Om mig du välja vill till resesällskap.

ASTOLF.

Hvarenda vacker dag en högtid är,
Som af en vänsäll gudom gifs åt verlden:
Men vackrast är dock alltid sjelfva slutet,
Som, ramen likt kring en fullbordad målning,
Det hela fattar in till minnets bild;
Att hjertat än en gång må sola sig —
Om ock för sista gången! — i dess färgbrand.

FELICIA.

För sista gången? — Hvilken blir den sista?
Och hvarför icke njuta fullt den första? —
Hvad underliga infall! Höra de

Till männernas natur och företräden? —
Men se! der borta kommer ock vår Zephyr:
Jag länge undrat, hvar han hållit till;
Han är en ifrig vän af dans och lekar,
Och plär ej vanligtvis försumma dem.

Zephyr uppträder på altarfältet. Dansen stannar hastigt af och de dansande församla sig omkring honom.

LAURA.

Välkommen, Zephyr!

NAIDION.

Vill du dansa med mig?

PERIBANOU.

Du vackra barn! är Du den vind, som....

ZEPHYR.

Ja,
Du vackra Fée! jag är "den vind, som" just.

PERIBANOU.

Men låt mig tala ut till punkt! Hur vet du,
Hvad jag kan mena?

ZEPHYR.

Åh jo! alltför väl;
Jag är den vind, som gynnar vissa stunder,
Dem Féerna, med egen skicklighet,
Förstå att ställa till...

Felicia besvarar helsningsropet med en vänlig bugning mot samtliga skaran, och framträder midt på gräsplanen. Alla Genierne sammanlänka sig, hand i hand, till en vid ring rundt omkring henne.

ALLMÄN CHOR.

Ära åt skönheten! Lycka åt makten!
Milda Förtjuserska, gläds vid vår sång!
Hör, hur den vida, den hvilande trakten
Svarar vårt Lefve från gång intill gång!

HALFVA CHOREN.

Drottning! med täflan att vara de första,
Dyrka dig röster från vatten och land;
Allt hvad der andas, det Minsta, det Största,
Prisar sin lydnads lycksaliga band.
Lefve du! Lefve du!

RÖSTER
från de kringliggande nejderna.

Lefve du! Lefve du!

ANDRA HALF-CHOREN.

Ja! — till din herrlighet, hvilken är like,
Om ej ditt hjertas gudomliga nåd?
Ljuf som din spira och stor som ditt rike,
Talar hon främst i din styrelses råd.
Hell och säll! Hell och säll!

RÖSTER

såsom förut.

Hell och säll! Hell och säll!

ALLMÄN CHOR.

Hör, hur den vida, den slumrande trakten
Vaknar, och svarar vårt hyllande rop:
"Ära åt skönheten! Lycka åt makten!"
Skalle det åter från hop intill hop!

FELICIA.

Med ljuflig rörelse, med konstlös tunga
Jag tackar Er, J trogna vänner alla,
För hvarje nytt bevis af detta sinne,
Som gör min spiras hela makt och glans!
Vid sidan af vår gäst, som jag har kringfört
Med vår Ervinas tilllhjelp i min park,
Förnam jag fjerran jublet, som förrådde
Att trägårds-dansen redan var begynd;
Men hann, tyvärr! ej fram i lagom tid,
Att sjelf få taga del deri. Nu stunden
För detta nöje re'n förliden är.
En liten offermåltid blott tillsammans
Vi kunna njuta: sedan må enhvar
Till hvila i sitt hem begifva sig.

Hon vinkar åt Laura; åtskilliga tärnor af hennes lägre

betjening frambära, under Lauras uppsigt och anordning, en mängd små bord af sandelträd, ceder och ebenhols, belagda med mosaik-taflor i stället för dukar. De fördelas rundt omkring under träden, och besättas med allt det för den tillärnade måltiden nödvändiga. En mängd artiga Genier bemöda sig att underlätta tärnornas besvär, och framför alla Zephyr, som har isynnerhet sin fägnad åt de sirliga glasen och flaskorna.

FELICIA
sakta till Astolf.

Se, hvilken glädje dessa väsen lifvar:
Och likafullt, fastän de Amors makt
Så tacksamt nyss i denna qväll besungit,
De aldrig kännt, och få ej nånsin känna
Så klart och djupt som vi, hvad kärlek är!

ASTOLF.

Det finns blott en Felicia i verlden:
Hvem, utom den, åt hvilken Du dig skänkt,
Kan våga påstå, att han älska lärt? —

ZEPHYR
nalkas beställsamt till Felicia.

Min hulda Drottning! unna mig, af nåd,
Blott ett par ögonblick, att se, om ej
Allt är af oss behörigt föranstaltadt.
På medelpunkten af hvart bord, som vanligt,

Ur gyllne käril hvirfla rökelser
Af aloe och ambra; rundt omkring dem
Stå vaser, färgrikt genomskinliga,
Servicerne af gull och af kristall,
Grupperade med bästa symmetri.
Kort sagdt: vi tro, att allting är till nöjes.

FELICIA

leende.

Vill du berömmas, lilla hofmarskalk ?

Hon följer honom till borden.

ASTOLF

för sig sjelf.

Hur tjusar hennes gång! En melodi
Den är, som tagit kropp i växtens former,
Och skiftar genom alla linier
Ett thema, alltid lika, alltid nytt,
Som rör sig inom smältande contourer
Med tact af oafbrutet ljufva tonfall! —
Ja, fagra gördel, du, som pressar dig
(Tillåtligt djerf!) kring hennes skira drägt,
Hvad du är lycklig! Sällsamma figurer
Du stickade på smidig omkrets bär;
Behagens makter der, hermetiskt bundna,
I millioner lystra inom ringen

På någon lösande besvärjelse,
Att binda sin besvärjare i stället
Och evigt kring hans fängsel hålla vakt.
O fångenskap! Lott öfver alla lotter!

CÄCILIA

närmar sig till honom.

Är ni ej glad, Herr Astolf?

ASTOLF.

För min känsla
Det gifs ej något uttryck, milda Nymf!

CÄCILIA.

Det anar mig likväl, att jag förstår er.

ZEPHYR

afsides till Felicia.

Egentligen jag förde dig hit bort
Blott för att enskildt säga dig en sak,
Af mycken vigt, om ej bror Östan ljuger.
Han, som är vis, har gjort mig uppmärksam
På vissa menskolynnets egenheter.
Bland dessa kinkigast att rätt behandla,
Är en orolighet, som alltid vaknar
I menskans bröst, så ofta tidens räkning
Blir hennes eftertankas föremål.

Hon tänker gerna tungt: hon är så tungrodd!
Du vet, att denna räkning annorlunda
Beskaffad är, så långt Din spira räcker,
Än annars på den vida jordens rund.
Det vore alltså möjligt, att din älskling
Behöfver, för sitt eget väl och Ditt,
Sorgfälligt skonas för erinringar
Om skillnaden emellan våra år
Och dem, som i hans hem, likt sand i timglas,
Med evigt jagad brådska nedåt rinna.

FELICIA

tankfullt.

Jag tackar dig.

ZEPHYR.

Det är en blott förmodan!

FELICIA

skakar långsamt hufvudet.

Tyvärr! tyvärr! din varning har sin grund.
Jag fruktar . . .

Häftigt.

Vid den mörka Styx! en utsigt
Mer mörk, än den! — Hvad skräckfull möjlighet!

ZEPHYR.

På Dig beror det ju, min hulda Drottning,

Att aldrig låta den bli verklig — Hvad?
Du gråter?

FELICIA.

Goda barn! förråd ej Du
En svaghet, som jag aldrig fordom pröfvat!
Din drottning är ej alldeles sig lik.
Men ur mitt sinne skola dina ord
Ej plånas ut; var viss derom, och blif
Allt framgent, liksom nu, min snälla Zephyr!

Hon öfverhopar honom med smekningar.

ZEPHYR.

Ack! släpp mig, om du ej vill döda mig,
Till eldsluft upplöst inom dina armar!
Allt är ju godt ännu, och skall bli godt;
Känn, hur min kyss bortflägtar dina tårar!

ASTOLF

för sig sjelf.

Hvad samtal håller hon väl der med Zephyr?
Hon lyfter honom upp från marken, trycker
Den vackra gossen till sin barm, sin munn . . .
Dock, Astolf! blygs, att så missunna honom
En oskuldsfull och harmlös barndomsnjutning.

FELICIA

återkommer lugnad till Astolf, och fattar hans arm.

Nu, mina gäster, sättom oss till bords!

Vid det präktigaste bordet, i midten af halfkretsen till höger, sätter hon sig sjelf med Astolf och Peribanou. Gentöfvér, vid ett bord i midten af halfkretsen till vänster, intager Zephyr sin plats emellan Cäcilia och Naidion. Felicia vinkar uppåt luften, och musiken från det klingande trädet begynner åter, men i förändrade och mera marchelika tongångar. Måltiden begynnes.

ZEPHYR

ropande ifrån sin sida.

Här må vi liksom Gudar, ungefär!
Ej sannt, Herr Riddare?

ASTOLF.

Ja väl, min broder!

Halfhögt.

Vid detta hof åtminstone, man bryr sig
Ej stort om Etiquetten.

FELICIA.

Etiquetten?
Hvad är det, som du kallar så? En sak,
Som du kanhända önskar hit? Befall!
Jag skaffar den i blinken fram; befall blott!

ASTOLF.

För ingen del! Jag aldrig var en vän
Deraf, ej ens när vid mitt eget hof

Jag måste låtsa vara det. Föröfrigt,
Hvad saken är? ej lönar mödan, hvarken
För mig att säga, eller Dig att lära.
Nog af: det är en sak att gäspa åt.

PERIBANOU.

Vid alla jordens hof den dock behandlas
Med ogement högtidlig noggrannhet.

ASTOLF.

Ja visst, min Fée! de se ock ut derefter.
Den första pligt, som der man öfvar in,
Är den, att på anständigt sätt ha ledsamt.

FELICIA.

Den pligten undanber jag mig! Mitt hoffolk
Skall vara gladt, liksom jag sjelf.

PERIBANOU.

Högst rigtigt!

ZEPHYR

vid sitt bord.

Nog har jag vackra bordskamrater fått,
Jag vet ej, hvem jag bör ge företrädet:
Men du, Naïdion, du pladdrar jemt,
Och du, Cäcilia, tvertom är stum.

Kan väl på sådant vis conversationen
Förnuftig bli?

NAIDION.

Tänk, hvilka höfligheter!

ZEPHYR.

Hvarför så tyst, Cäcilia? Så säg då!

CÄCILIA.

Jag vill ej dämma opp den vishetsflod,
Som från din munn så oafbrutet strömmar.

ZEPHYR.

Slikt stöter nästan på satir. Likgodt!
Champagnen lösa skall din tunga; sedan
Vi bli nog sams. Ja, ja! gör dig ej till,
Skenheliga! jag känner dig tillfyllest!

Vänder sig till betjeningen.

Fram med champagnen, tärnor! Fort!

Längst bort i fonden, öfver pavillonens tornflöjlar, uppfara i detta ögonblick med knall på knall en myckenhet färgskimrande raketer, flammhjul, solar och eldqvastar, som på nattskuggans botten sprida sig öfver större delen af himlahvalfvet. Fyrverkeriet fortfar, under mångfaldigt omskiftande synbilder, ända till slutet af scenen.

FELICIA.

Hvad nu?

MÅNGA RÖSTER.

Ett herrligt skådespel!

ZEPHYR

dricker.

Just i min smak!

De spisande resa sig upp från sina säten.

FELICIA

till Laura.

På mitt befäl ej detta sker.

LAURA.

Lucinda

Har dristat öfverraska dig, min Drottning!

FELICIA.

Tror du, att jag misstycker det? Visst icke;
Och allraminst, om dig det roar, Astolf!

ASTOLF.

Mig? Obeskrifligt, när med sådant snille
Den glada eldens lekar härmas; ja,
Jag gerna såge dem på mindre afstånd.

FELICIA.

Må ske! Hvarför ej genast vandra dit?
Jag skall dig sedan föra till en synpunkt,
Som är af alla möjliga den bästa.

ASTOLF.

Jag följer dig med nöje.

FELICIA.

Mina gäster!
Deserten, märker jag, just nu bärs fram.
Må ingen från dess njutning hindras, ingen
Från vänner och från sällskap söndra sig,
Om vi än skynda bort! — Uttryckligen
Jag fordrar det.

ZEPHYR.

Med Din tillåtelse!

Han sätter sig ånyo; en talrik del af sällskapet följer hans exempel.

FELICIA

till Astolf.

Om du blott ej är hungrig, arma vän?
Du har knapt någonting förtärt!

ASTOLF.

Jag hungrig?
Min Gud! ack nej; men törstig —

FELICIA.

Törstig?

ASTOLF.

Ja;
Men icke efter vin, — var viss derom!

De gå: Peribanou, med den öfriga flocken af Féer och Genier, beledsagar dem.

ZEPHYR.

Nu sitta vi i ro! Hvar blef champagnen? —
Se så! Här komma nya flaskor. Skönt! —
Nej men, Cäcilia! sitt qvar beskedligt;
Jag släpper dig ej mera. Drick nu, drick!

CÄCILIA.

Jag lyder ju! Var ej så stormig bara;
Och, skall jag stanna hos dig, sjung då hellre,
Än prata immerfort.

ZEPHYR.

Sjung Du blott med!

CÄCILIA.

Begynn! vi vexla sedan om, i ordning.

ZEPHYR

sjunger.

Välan! låt oss dricka
Det skummande lifvet,
När perlorna frusa
Och sockret deri!
Hvad ofvan är skrifvet,
Ej fråga, ej blicka!
Låt timmarna rusa
Med fraggan förbi!

CÄCILIA.

Med glasen må klinga
Den lyckliga rundens
Förenade toner,
Från gäst och till gäst!
Må korkarna springa
Till Gudarnes throner,
Med tack för sekundens
Odödliga fest!

ZEPHYR.

I rankornas kransar
Sig Amor förklädde,
När Glädjen och Våren
Han gifte engång;
Bland bröllopp€ts dansar
Som Bacchus han trädde,
Med drufvor i spåren,
Vid brudskarans sång.

CÄCILIA.

Hvem skulle dem skilja
De himmelska makar?
I vinet, det susande,
Evigt de bo!
Så länge den tjusande
Nektarn oss smakar,

Så länge de vilja
Sin fröjd oss förtro.

ALLA.

Välan! låt oss dricka
Det skummande lifvet,
När perlorna frusa
Och sockret deri!
Hvad ofvan är skrifvet,
Ej fråga, ej blicka!
Låt timmarna rusa
Med fraggan förbi!

Façaden af Slottet, med flera öfver hvarandra stående pelar-rader. Breda, betäckta gångar, öppna åt parksidan och försedda med åtskilliga altaner, förena genom dessa pelarrader med hvarandra en mängd rum, hvilkas dörrar af ädla metaller, prydda med bildverk och sirater i upphöjdt arbete, synas i pelarnes mellanrymder. Några Salamandrer, som parvis bära facklor, lysa och ledsaga Astolf genom tvenne dylika pelargångar uppföre till hans sofrum. Vid dörren, som de öppna, bilda de en halfkrets omkring honom, för att afvakta hans befallningar.

ASTOLF

stående på tröskeln.

Jag ber er, artiga små undersåter
Af vår gemensamt dyrkade Prinsessa,
Må ingen mer för min skull sig bemöda! —

Han tillvinkar dem afsked med en vänlig åtbörd, går in och sluter till dörren. Efter några ögonblick, sedan Salamandrerne aflägsnat sig utföre tillbaka, slår han upp den med häftighet, och framträder på en midt framför denna dörr befintlig altan. Månan, just nu framtindrande ur en tunn sky i hela sin glans, gjuter den öfver honom, colonnerna och metalldörrarna.

ASTOLF.

"God natt! Sof ljuft! — Var det ej så hon sade,
När hon i pelargångens hvalf försvann?
"Sof ljuft!" — Ja, om jag dödens sömndryck hade;
Men tro blott ej, att nu jag somna kan!

Slå ej så häftigt, fulla bröst! Förunna,
Du ljumma natt, ett svalkans andedrag!
I trolldomsnät, af gyllne trådar spunna,
Mitt hjerta spritter högt af vildt behag.

I parken vill jag, att mot träden kyla,
Mot gräs och dagg min famn, min kind, min
mund!

O, kunde jordens gröna förlåt skyla
För sinnets blick en sluten himmels stund!

Men hvart jag går, af stjernor, blommor, droppar
Mig hon, blott hon i tusen bilder skänks;
Och hennes barm det är, med rosenknoppar,
Som under vårens täcke höjs och sänks.

Kanske hon slumrar nu, och lampan lyser
På hennes första dröm, som ler — om mig! —
Om mig? — Förmätne! hvilket hopp du hyser!
Men låt det hoppet vaka dock med dig!

De ögon blunda, som så vådligt speglat
I månljus midnattsglans min själs begär;
De källor likt, dem Salomo förseglat,
I mörker fängsla de sin andehär.

Men ack! de ljusets andar svagt förvara,
En ny förtrollning återbörjas re'n;
Och samma ögon, lika öppna, klara,
Inom mig blixtra än med samma sken.

Dock nej! jag känner, att hon äfven vakar:
Hur skulle hon väl somna förr, än jag?
De själar, dem naturen födt till makar,
Likt två magnet-ur gå med lika lag.

Ja, nu hon visst sin luta klinga låter,
Hvars toner kyssa hennes fingrars lopp;
I välljud sorgen ler och skämtet gråter,
Och obekanta sinnen väckas opp.

De fly en fröjd, hvars öfvermått är smärta;
Men hennes röst fördröjer deras gång:
Hos mig de söka skydd; men till mitt hjerta
Förföljer dem Förtjusarinnans sång.

Som näktergalar, nyss ur fjerran komna,
Med vingar darrande af lust och ve,
De reda der sin bädd, och önska domna,
För att i drömmar tiga blott och se.

Hvad syner då! o, hvilka taflor målas
I druckna färgor för min tankas brand!
Jag ser, hur hon af spegeln återstrålas,
När hennes tärna lossar drägtens band;

Jag perlan slockna ser och blomman falla,
Som prydt för dagen hennes gudahår,
Och blott en hvit beslöjnings dimma svalla
Likt silfverskyar kring en himmelsk vår;

Och lockarna, som fritt de dunkla vågor
Mot varma marmorhöjders rundning slå — —

Hur lycklig Salamandern är! I lågor
Han lefva får, och kan blott lefva så!

Går med skyndsamma steg utföre, och försvinner i nattskymningen.

Trakt af Parken.

Östan

sitter i månskenet vid foten af en kulle, med ett palmblad på sitt knä, och en griffel i handen.

Jag tycker nästan, att jag hvila borde;
Ty före solens uppgång reser jag,
Och måste ses i morgon qväll hos Mamma.
Men gumman är nyfikenheten sjelf,
Och ve mig, om jag utan resbeskrifning
En gång vill komma öfver hennes tröskel! —
Förvara då, du blad, till minnets hjelp,
Den underbara kammarns märkligheter,
Som nyss Prinsessan, genom sin Ervina;
Har låtit reda in åt sig till sofrum.

Han tänker efter.

Låt se! — Från golf till tak kristallbeklädda,
Dess väggar delas af, liksom i speglar,

Igenom halfva pelare af jaspis,
Som likna höga knippor utaf säf,
På jemnmätt afstånd från hvarandra ställda.
Men, der de ofvan väggens midt sig sluta,
De skjuta ut i stora neckros-blad,
Som bära hvita, lifligt gjorda blommor
Af alabaster, — skär, som vore den
Ett lån ifrån Prinsessans barm . . . dock nej!
Hvar finns en hvithet, som består mot denna?

Han skrifver några rader.

Ur dessa blommor stiga, hvarje qväll,
Klart brinnande små flammor upp; en mild
Belysning simmar kring af deras ljus;
Och öfver hvarje flammas spets en tunn,
Blåaktig doftsky lätt sin dimma krusar.

Han besinnar sig.

Men håll! jag glömde det förnämsta; ja,
Den stora, stjernlikt skurna diamanten,
I hvälfda lasur-takets medelpunkt!
Emot hans slipning bryts i tusen färgor, —
Men alla månlikt matta, nattligt ljufva
Och vekt försmältande i fridens skymning, —
De andra ljusens välluktrika sken.

Börjar åter skrifva.

Zephyr nalkas, med Spinarosa under armen.

ZEPHYR.

Är du nu god igen?

SPINAROSA.

Jag bjuder till;
För all del, låt mig slippa dessa Tistlar!
Det var ett elakt skämt.

ZEPHYR.

En minnesbeta! —

Blir varse Östan.

Men se! hvad underlig figur! Mot månan
Han ömsom blickar, ömsom på ett blad,
Der han tillika, tror jag, ristar något . . .
Hvad? ser jag rätt?

SPINAROSA.

Jag kände honom strax;
Min fryntliga herr svåger!

Astolf kommer hastigt fram ur en trädgång, men drager sig tillbaka och stannar i dess täta skugga, då han varsnar de öfriga.

ZEPHYR.

Ritar han?
Hvad har han för sig? — Hör! han talar nu;
Ordentligen declamatoriskt! — Narr! —
Låt oss gå närmare!

ÖSTAN
recitérar ur sitt blad.

Ett slipadt altar
Af mörkaste porphyr, med Amors bild
Af snöhvit marmor ofvanpå, sig visar
Vid rummets ena långvägg. Vid den andra
Man anbragt har ett konstverk utan like,
Som leder vatten in från Ungdoms-källan.

ZEPHYR
till Spinarosa.

Men hvarom är då frågan?

SPINAROSA.

Hör du ej?
Prinsessans sofrum är det, som han skildrar.

ASTOLF
afsides.

Prinsessans sofrum! — Denna kammarn ännu
Mig är fullkomligt obekant. Men sade
Hon ej, att alla dem bland slottets rum
Jag sett, som voro värda min beskådning?

ÖSTAN
fortfar att recitera.

Nej, visa Mamma, och J bröder, aldrig, —

ZEPHYR.

Men är han alldeles från vettet?

ÖSTAN.

Aldrig
Har något, jemförbart med detta, visat
För edra ögon konstens mästarprof!
På spetsarne af fyra silfvergripars
Upplyfta vingar, bärs ett fat, ett käril
Af rödaste rubin, i liknelse
Af en utslagen, genomskinlig törnros:
Hvardera gripen, utåt vänd, sitt hufvud
Högt reser upp, och sprutar ur sin mund
En vattustråle, blank af högsta gullfärg;
Och alla fyra strålar, ofvanför,
Förena i bågsvängningar sitt vatten
Med en, som springer upp ur kärlets midt,
I dubbel kraft, i dubbel glans, och nästan
Till taket hinner med sin djerfva kastning.

Efter en paus.

Det var dock ej så illa just beskrifvet!
Jag heder gör åt den Birmanske lärarn,
Som utanför sitt bokrum satt och skref,
Inunder tamarinden: snart hans konst
Jag stal; och när jag se'n flög opp, vid slägten

Af mina glada vingeslag, den stackarn
Emot min vilja blåstes öfverända.

ZEPHYR.

Se så! Hans vurm att härma mensko-klokskap
Nu också sträckt sig till det kråkfots-rasp,
Som den behagat gifva namnet skrifva!

ÖSTAN.

Men än är ej den sista, stora strålen
Tillfylleat målad af.

Han grundar.

Om jag berättar,
Att öfverst, rundtomkring sin höjd, han sprider
Ett daggmoln af gullgnistrande atomer,
Och att, ur detta gnist-regn, alla fem
I oupphörligt nya bågsprång störta
Gemensamt nedåt kärlet, der de lösas
I millioner skimmerdroppar opp
Mot vattnets jemt till dallring rörda yta:
Kan Zephyr sjelf då måla bättre?

ZEPHYR

smyger fram bakom honom, och slår honom på axeln.

Ja,
Mångkloke bror! det kan han, på min heder!

ÖSTAN

något förlägen, halft vresigt.

Herr Junker Näsvis! drif din väg förbi,
Och stör mig ej i farten af mitt arbet.
I nattens lugn går lättast att författa,
Och tiden är mig dyrbar.

ZEPHYR.

Just derföre
Jag kommer; just att ge dig fart. Hvad knäfveln!
Är sådant ton? är sådant styl, att skildra
Så öfvermåttan rara ting? Ditt språk
Har ingen eld och ingen tact i qväll.
Det krälar ju, som maskarna, på marken.

ÖSTAN.

Hvad? ingen eld och ingen tact? Så läs!

Han räcker honom bladet.

ZEPHYR.

Jag läser ej. Det är ett uselt göra,
För den, som flyga kan och sjunga sedan.
Du borde ock ej fuska i det yrket! —
Men jag slår vad, att du förglömt det bästa
I hela taflan.

ÖSTAN.

Hvilket?

ZEPHYR.

Sängen! Sängen!

ÖSTAN.

Jag gömde den till sist.

ZEPHYR.

Likgodt! Nu skrif,
Och jag och flickan här dictera resten.
Den skall få fart, den, skall du se! — Jag vädjar
Se'n till din egen gransknings fria dom.

ÖSTAN.

Må ske! det lyster mig att teckna opp
Ert snilleprof.

Han sätter griffeln åter på bladet.

ZEPHYR.

Men hvarje bokstaf rigtigt!

ASTOLF

afsides.

Hvad får jag höra? Bör jag längre stanna?

ZEPHYR.

Hvad är det, som i nichen der, längst fram, sig halft vill röja?
Dit, öfver fagra mattors prakt, dig breda trapp-steg höja? —

En drottnings-säng af elfenben, med skarlaks-
himmel på,
Och bädd, af purpur rosenröd och atlas azurblå.

SPINAROSA.

Arabiens aromer den med helsans dofter kyssa,
När träd och vatten slumrerskan till sömn me-
lodiskt vyssa.
Med fransar och med stickning prydd, af gull mer
blankt än vin,
Fälls helgedomens förlåt ned ifrån dess bal-
dachin.

ZEPHYR.

Den sänker dock till hälften blott de röda
skymnings-vågor:
En genius den håller opp; på ljusets lystna
frågor
Han svarar med sin stumhet blott, pekfingren
tryckt på mund;
Åt Tystnaden han viger in den sälla hvilans
stund.

SPINAROSA.

På trappans steg, i vasers mängd, högvuxna ro-
sor glöda;

Än hvita som den Skönas hals, än som dess läppar röda.
En löfsal bilda de, en lund, till herrskarinnans vakt,
Och låna se'n, från hennes kind, sin drömska rodnads makt.

ZEPHYR.

Så, utan like skön som god, i enslig natt hon döljer
Hvad, huldare än Dagen sjelf, sig för hans längtan höljer.

SPINAROSA.

Den väna hjessan lutar hon till ingen makes bröst;
Hon är sig Allt: sin verld, sin fröjd, sin saknad och sin tröst.

ÖSTAN

upphör att skrifva.

Här, syskon, är det bäst att sluta; Mamma
Bekymrar sig ej stort om känslor, barn!
Hon frågar blott: hur ser den sängen ut? —
Hvad der man drömmer, tänker, vill, med mera,
Det rör ej henne alls.

ZEPHYR.

Men gillar du
Vårt bidrag till ditt verk?

ÖSTAN.

Ej illa gjordt!

ZEPHYR.

Åh skäms! Förträffligt gjordt, bror skrifvare!

ÖSTAN.

Nå väl! God natt, bror sjungare! Jag vill
Bland lindarna der borta lägga mig.

ZEPHYR.

Och jag spasserar till en liten källa, —
I sällskap med min brud, begriper du.
God natt! och helsa hem!

SPINAROSA.

God natt!

ÖSTAN.

God natt!

De försvinna i dunklet, Östan åt ett håll, Zephyr och Spinarosa åt ett annat.

ASTOLF.

"Den väna hjessan lutar hon till ingen makes bröst;
Hon är sig Allt: sin verld, sin fröjd, sin saknad och sin tröst!" —

Och jag . . . o Gud! är jag väl mindre ensam?
Min saknad är jag; men hvem är min tröst?

Går.

Felicias Cabinett.

I taket synes stjernhimmeln afbildad; golfvet är belagdt med gobelins-tapeter, som föreställa mennisko- och djurfigurer i mångahanda grupper. Hvilsoffor i österländsk smak och färgglans omgifva rummet; dess väggar äro smyckade med taflor och bildstoder. Genom de höga, åt parken ledande fönsterdörrarna faller mellan gullfransade purpur-omhängen ett starkt månsken, som af de föröfrigt icke upplysta ljuskronorna mångfördubblas. Midt på den högra väggen är en ingång, som höljes af en ljusblå siden-förlåt, mellan tvenne pelare af sapphir; gent emot, på den vänstra väggen, en annan, som höljs af en ljusgrön förlåt, mellan tvenne pelare af smaragd. Förlåten till höger är silfverstickad, med stjernor; förlåten till vänster åter med blomster af silke och perlor.

ERVINA, NIOBE, THEANO, NAIDION.

NIOBE.

Men hvad Prinsessan dröjer länge!

NAIDION.

Ja,

Knapt kan jag längre härda ut, för sömn.

THEANO.

Hvad är det för ett klingande, derinne?

NIOBE.

Cäcilia stämmer hennes instrumenter
Till morgondagen.

THEANO.

Än? så sent?

NAIDION.

Hon slutar
Ej nånsin med att knäppa och att spänna,
Kling, klang! Pling, plang! och immerfort igen:
Kling, klang! Pling, plang! Det är olideligt.
Nej! tacka vill jag, att få sofva godt,
Se'n man sig trött har dansat; all musik
Är ingenting emot ett sådant nöje.

ERVINA.

Vi måste dock förbida här vår Drottning;
Det hjelps ju ej. Var tålig, liksom vi!
Lucinda kommer snart och tänder ljusen.

NAIDION.

Det är likväl förunderligt, att gå
På denna stund till Ungdoms-källan; helst
När i sitt eget rum man har, helt nära,
En högst beqväm cistern af samma vatten.

Förlåten till vänster öppnas något litet på sidan, och Cäcilia inträder.

Nå äntligen! — Säg, hvad Prinsessan gör?

CÄCILIA.

Kanske hon träffat har sin Mor derute,
Och nödgas hålla samtal nu med henne.
Om så är skedt, jag kan försäkra er
Att ej hon dröjer gerna.

THEANO.

Sällsamt! Sällsamt!
Den som dock finge se den nattgestalten!

CÄCILIA.

För Laura blott hon visat sig; ty Laura
Får, som ni vet, ibland med Drottningen
På denna vandring göra sällskap.

NAIDION.

Ack,
Om Laura vore mera språksam bara!

NIOBE.

Då skulle Modren längese'n, i gips,
Af mig afbildad stå, och fröjda er
Liksom en vacker docka, någonstäds
Der Dottren ej oss kunde öfverraska.

Laura och Lucinda komma.

THEANO.

Der ha vi Laura!

NAIDION.

Hvar är Drottningen?
Går hon ej snart till sängs?

LAURA.

Är hon ej redan
Hit återkommen?

NIOBE.

Nej! du ser det ju.
Vi vänta ännu på, att förafskedas
Och höra, hvilken hon af oss befaller
Att stanna här i natt, till hennes tjenst.

NAIDION.

Det blir visst jag. Hvad sömnen smakar skönt
På dessa spänstiga och lena kuddar!

Hon pekar på divanerna.

LAURA.

Men sade du ej nyss för mig, Lucinda,
Att re'n du henne afklädt?

LUCINDA.

Jo — men blott
Till hälften ungefär; i största hast
Försvann hon sedan bort från mina händer,
Och sade, att hon måste gå till källan
Och derifrån till sjön, der hennes svanor
I månsken, trodde hon, förtjente nu
Att för sin fägring särdeles betraktas. —
Så underlig till mods, som nu i qväll,
Hon aldrig förekommit mig.

LAURA.

Kanske
Den hemligheten vore dock förklarlig.
Men lika godt! Fördrifvom endast sömnen,
Att hon oss finner vakna, när hon nalkas.

CÄCILIA.

Jag vet ett råd. Vi sjunga Fjärils-visan,
Som Drottningen så mycket tycker om.

NAIDION.

Den visan, som beskrifver Fjärilns lefnad?

CÄCILIA.

Just den.

LAURA.

Ett klokt förslag!

CÄCILIA.

Begynnom då!

LAURA.

Ser du Sylphen, hvar han far?
Nöjets suck, som varm och snar
Från Naturens läppar andas?
Se, hur skimmerdrägten randas,
Gyllne, blå och purpurklar:
Sådan väf blott modren har!

CÄCILIA.

Evigt rörlig, evigt ung,
Blomstrens lilla granna kung
Sjelf en vingad blomma, fladdrar;
Lyssnar till, hur vestan pladdrar;
Bädd och skygd för ljusets barn
Spinns af Floras gröna garn.

ERVINA.

Fri han är från hvart behof:
Ingen föda, jordiskt grof,

Söker han, när ut han kryssar;
Daggens vin och rosens kyssar
Tindra, locka öfverallt,
Nära lätt hans luftgestalt.

NIOBE.

Född blott för ett enda mål,
Ser han i hvar nektarskål
Speglas dragen af en maka;
Blickar framåt och tillbaka,
Skakar lilla hjessan, brydd:
År hon kommen? är hon flydd?

LUCINDA.

Se! den sippa tärnan re'n
Väntar, på en späd syren;
Flyger opp, när han vill stanna,
Följs i sträck, och näns ej banna...;
Snart, vid blåa källans rand,
Nekar hon ej mer sin hand.

NAIDION.

Dofter, strålar utan tal,
Gilla friarns tysta val;
Solen ler från himlabågen;
Klang är lunden, sång är vågen;

Vinden hviskar in deri:
"Korta, sköna frieri!"

THEANO.

Blott en oro tär hans bröst:
Ej han kan med ton och röst
Anförtro sin ljufva smärta;
Han har vingar blott och hjerta,
Ej ett välljud för sin vän —
From, som blomman, stum, som den!

LAURA.

En förtjenst dock Ödet gaf:
Han har mod att se sin graf
I sin älskarinnas sköte;
Blott för detta enda möte
Spratt han fram ur jordens dröm,
Stänktes han af ljusets ström.

CÄCILIA.

Lif och död i sällt förbund
Bilda nu hans herdestund;
Famn i famn är makan hunnen,
Famn i famn är flamman brunnen!
Lifvet blott en längtan är,
Slockna bör med sitt begär.

THEANO.

Lundens alfer, stora, små,

Fira hans begrafning då:
Klaga med små röda läppar,
Ringa flinkt med blåklocks-kläppar.
I en mussla svept, hans lik
Jordas vid en trasts musik.

ALLA.

Himlens azur, sommarns lust,
Solens glans och rosens must,
Ljusets prakt på vingen strålad,
Lifvets fröjd för ögat målad;
Sist en sömn, när Kärlek bjöd: —
Hvilken lefnad! hvilken död!

Man hör sakta knackas på en af fönsterdörrarna, och det klagande ropet af en,

RÖST.

Ack! släpp mig in!

LAURA

förundrad, som de andra.

Men, i all verlden, kom!
Dörrn är ju inte stängd!

RÖSTEN.

För trögt är låset
För mina händer, och för tung är nyckeln.

ERVINA.

Det må jag säga! Nå, det måtte vara
Det klenaste par händer i naturen.

NAIDION.

Ja, klenare än *mina*, till och med!

RÖSTEN.

Förlåt! jag har så brådt!

LAURA.

Jag tror, det är
Den vackra Alida från svanedammen,
Hon, alla blomsters, alla sagors vän.

LUCINDA.

Hon ej behöfver dricka Ungdoms-källan;
Dess flod är inföd inom hennes bröst.

THEANO.

Hvad kan hon vilja oss, så sent?

Laura öppnar dörren, och Undinen *Alida* inträder.

LAURA.

Välkommen,
Du lilla söta barn! Hvad jagar dig
Hit, midt i natten, från din neckros-hydda?

ALIDA
efter en lätt nigning.

Ännu jag ej derinne famnad var

Af drömmens armar; utanföre satt jag,
På silfversand, i gröna klyftans grotta,
Och såg små systrar tumla om i lek
Kring stammarna i säfvens lund, och hörde
Dem se'n förtälja mig om sina resor
Långt bort, till dammens andra strand, och
längre . . .
Då kände jag, kring mina kinder först
Och i mitt hjerta se'n, en plötslig värma,
Som tycktes komma ofvanfrån. Jag såg
Mot taket af vår skälfvande kristallborg,
Och tvenne strålar, klarare än dem
Som solen skickar ned i vattnets dalar,
Ledsagade min blick uppåt. Då, se!
Vår drottnings vänliga gestalt det var,
Som lutad stod utöfver ytans spegel,
Der hundra svanor gungade sig kring;
Och ifrån hennes ögon kom det dubbla,
Det varma ljus. Hon ropte: "Alida!
Kom upp! Kom upp!" — Jag dykte opp,
i blinken.

THEANO.

Hvad hon berättar snällt., den Alida!

ALIDA.

"Gack till mitt cabinett", så fortfor hon,
"Och bär till mina tärnor denna helsning:
Jag vill ej trötta dem med längre väntan,
Ty ovisst är, hur snart jag återkommer.
Jag känner ingen lust att sofva; nalkas
Mig slumrens ande, går jag till min bädd
Förutan allt slags vidare uppassning."

NAIDION.

Beqvämt! Beqvämt!

ALIDA.

Och sist tillade hon:
"Ej heller någon må besvära sig
Att hålla nattvakt utanför mitt sofrum;
Jag ensam vara vill, alldeles ensam,
Tilldess jag åter blir för sällskap stämd".

LAURA.

Nå väl! Så gå vi, hvar till sig. Du har
Ej mer att säga?

ALIDA.

Nej.

LAURA.

Tack då, du lilla

Behändiga budbärerska! Sof godt,
Och dröm dig vaggad på din blida våg
Bland idel svanor och förgät-mig-ej!

ALIDA.

Farväl! Du alltid varit god emot mig.

Hon gör åter en nigning och aflägsnar sig.

NIOBE

till Naidion.

Så trött?

NAIDION.

Ack ja! nu mer förmår jag ej
Att tala — blott för gäspningar.

THEANO.

När du
Ej orkar tala, då är tid, i sanning,
Att skynda sig till sängs.

LAURA

till Lucinda.

Men först likväl
Du måste laga om, att ljusen brinna;
Ej blott derinne, utan ock härute.
Kanhända vill hon läsa någon saga
Förrän hon somnar.

Lucinda går in genom ingången till vänster, kommer genast ut igen och svingar mot ljuskronorna

ett penselformigt verktyg, hvarifrån gnistor utfara och antända de aromatiska ljusen.

LUCINDA.

Fullgjord är min pligt;
Och straffa mig, om ej till punkt och pricka
Nu hvarje bokstafs-drag urskönjas kan,
I vaxets taflor af din griffel ritadt!

CÄCILIA
hemlighetsfullt.

Om grunden till Prinsessans långa dröjsmål
Det anar mig . . .

NAIDION
gnuggar sig i ögonen.

Hvad då?

LAURA
afbrytande.

Det anar mig,
Att vi behöfva, alla sju, rätt väl
En ostörd hvila efter denna dagen.
Han liflig var. God natt!

ALLA
ömsesidigt.

God natt! God natt!

De gå samtligen bort genom ingången till höger. I samma ögonblick, som den ljusblå förlåten

tillslutit sig bakom den sist utgående, uppslås med brådska den mellersta fönsterdörren, och Astolf rusar in, utan att i begynnelsen bli varse hvarest han befinner sig.

ASTOLF

häftigt.

Ännu en dörr! ännu ett rum! Hur många
Skall jag, i dessa evigt långa gångar,
Få nödgas öppna, innan till mitt eget
Jag hunnit leta mig?

Stannar midt på golfvet, i en förtjust häpnad.

Gud! hvilken anblick! —
Ja! nu jag vet, på hvilken ort jag står:
Ett ögonkast mig re'n förunnadt blef
På detta rum, när mig Felicia
I middags förde rundt omkring i slottet.
O Zephyr! o min fordna dröm!

Han betraktar föremålen.

Ja, här
Hon satt, just här, der dessa Sphinxer hvila
Med halft förfärlig, halft sirenisk uppsyn,
Och qvinnobarm, och villdjursramar — — Här
Jag tog af hennes knif den gyllne frukten,
Och fick den första kyssen — — Mera lifligt
Jag ej är vaken nu, än då jag drömde! —
Och globerna, i takets azur-dôm,

De vrida sig i kretsar om, och stämma
Hvar krets till samma symphoni, som då! —
Hvad sköna målningar! och hvilka stoder,
På smakfullt kostliga fotställningar!
Af Niobes och af Lucindas konst
De visst sitt ursprung leda.

Stannar framför en grupp af bilder.

Se! den qvinnan,
Af mer än vanligt kroppslig storlek; hvilken
Fullkomlig styl i hennes ädla daning,
Liksom i hennes sida drottningsdrägt!

Han närmar sig.

Men, hvad är stylen mig? Nej — det är
tankan,
Som omotståndligt lockar mig. Hur kraftfullt
Hon mot en sida vänder sig, der någon
Fiendtlig synbild tycks af henne ses!
Framåt hon lutar sig; med vänstra handen
Hon svepa vill en högt upplyftad flik
Af manteln kring den menlöst vackra flicka,
Som knäböjd gömma vill i hennes sköte
Sitt hufvud. Ifrigt, med de späda händer
Omspänner flickan qvinnans högra arm,
Som re'n kring bedjerskan sig sträcka vill
Till skydd. Hon visst dess moder är! Hur täckt,

Hur rörande det skrämda barnet gömmer
Emot sin egen högra arm, som höjes
Till modrens, ögonen, att ej bli varse
Den fasa, som dem båda samfäldt hotar!
Hur oskuldsljuf den del af hennes anlet,
Som syns! hur flyta hårets lockar lent
Ned öfver skullrorna på ryggen, har
Till höfterna! hur ledigt smyger sig
Kringom de nedra kroppens former se'n
Beklädningen, liksom ett skir af snö
I luftigt vikta fållor, ned till föttren! —
Och denna Moder . . . har jag sett dess like?
Försvinn ur minnet, allt, hvad gudaskönt
Jag förr i dårlig enfald kallat har!
Blott vid Felicia hon liknas kan —
Ja! har hon ej, vid närmare beskådning,
Just hennes anletsdrag, och dock dessutom
Ett tycke just af sjelfva Niobe?
Men något annat är i hennes uttryck,
Som de ej äga: något, som skär sönder
Betraktarns hjerta; en förstenad själ,
Som dock, med stelnad tår och slocknad blod,
Än ur profilens stränghet ljungar fram
I trotsig harm, i hånisk hopplöshet,

Men lika oförgänglig ungdomsfägring, —
Och mera stolt än Ödet sjelft, hvars seger
Blott tjenar till att göra dubbelt evig
En gäckad moderkärleks makt och sorg! —
Hvad är det, som förföljer henne? — Dock,
Osynligt är ju alltid det, som krossar
Vårt hjerta, sedan det förut bedragit
Sitt rof med hopp om lifvets högsta glans!
Så gif dig luft, Naturens gömda ångest,
I alla dina krafter vaknad! Bryt
Din väg igenom dessa stora ögon,
I hvilkas mellanrymd ditt hela qual,
Med uppåt sammanpressad dragning, talar! —
Men nej! hon kan ej gråta — Hon försmår det;
Hvad duga tårar till? En bättre lindring
Förbidar henne; till den klippas like
Uppå hvars häll hon står, förvandlas redan
Med nedifrån uppstigande förstening
Den herrligaste kropp, som jorden bar.
Hvi skulle hennes pulsar längre klappa?
Ack, dessa tolf ungdomliga gestalter
Af hvilka hvar och en är urbilds-skön,
Och som i tvenne rader, döende,
På hvar sin sida kringom henne digna, —
De också äro hennes barn! jag tydligt
Nu märker det; i vissa hufvuddrag

De alla likna modren, och hvarandra.
Med hvilken blick, mot himlen höjd, der än
Den gömda bågan spänns för sista pilen,
Har modren öfverräknat dem, och kännt
I samma bröst tolf dödars gruflighet! —
Bedragna Moder! vet du, hvi de föddes?
Blott för att visa, huru Gudar leka
Med oss, till tidsfördrif, och huru rik
På slösad skönhet äfven Döden är,
När han, lik Nero, träder upp ibland
Som konstnär och tyrann på samma gång....
Ja! det är Phantasiens tragedi
Som här, i marmor, står för mina ögon! —

Några Tärnors röster höras utanför högra ingången, på icke långt afstånd; de talande tyckas gå flygtigt förbi och åter aflägsna sig.

Men hvad! om här man öfverraskar mig?
Jag är förlorad! — här, i detta rum,
På denna tid! —

Han lyssnar.

Nu de försvunnit — ja,
De komma ej — — Jag hämtar andan åter.
Men skynda måste jag. — Hur underligt,
Att i en älskarinnas cabinett
Fördjupa sig i dystra grubblerier
Om Ödet och om Döden! Af hvad skäl

Beser väl jag med slika känslor saker,
Dem här till lekverk man förfärdigar
Och älskar, liksom barnen älska dockor?
Jag säker är, att sjelfva Niobe
Som gruppen gjort till sin Prinsessas nöje,
Ja, att Felicia ej tänkt och tänker
Dervid en enda utaf mina tankar.
I sanning, Zephyr har ej orätt. Tungt,
Svårmodigt äro vi utrustade,
Vi, söner af den jord, der Tiden herrskar.
Så lefven väl då, vackra marmorbilder!

Han ämnar gå.

Dock, — se'n jag engång råkat hit, — hvarför
Kan jag ej ock tillåta mig, i hast,
En blick inom den gröna förlåt här,
Som visst ej blef i middags för mig öppnad?
Den ljusblå gingo vi, om rätt jag minns,
Igenom . . .

Han drager den ljusblå förlåten något litet till sides, och blickar utåt.

Rigtigt! Detta galleri
Jag känner strax, på golfvets mosaik,
Som bör i morgon nogare betraktas.
När hon bredvid mig går, — hvad ser jag annat?

Fäller igen förhänget, och begifver sig till det på motsatta väggen.

Hvad inom denna förlåt göms, — derom
Jag ingen aning har — och likafullt
En het, högt klappande beklämning trycker
Mitt bröst, då jag i sidentyget fattar...
Men är jag ej mer yr, än någon qvinna,
I min nyfikenhet? Kanske — o Himmel!
Hon sjelf — hon sjelf derinne är — och då,
Hvad skall hon mena om sin gäst, som fräckt
Ofredar hennes hvila...

Studsar tillbaka.

Hennes hvila?

Han dröjer tvehågsen.

Men detta siden är så tunnt, så fin
Min hörsel, att jag skulle här förnimma
Hvart drag af andedrägt, om än så lätt,
I fall en varelse derinne vore!
Tvertom ett sakta sorlande jag hör,
Liksom af vatten, men så lågt, att knapt
Det märkbart är — och någonting jag skönjer
Ett altar likt, som höjer sig bland flammor
Af sällsam egenskap, — fastän i brytning
Förhängets hinder alla föremål
Förvirrar och med ljusgrön skymning höljer.
Fort då! var djerf! Ett slags capell det är,

Helt sannolikt, till Amors dyrkan. Fort!
Hvi tveka längre? — Hvad! Ett altar? vatten?
Ursinnige! blef så ej skildradt nyss
Ett rum, som sannolikt ej utan afsigt
Förborgats dig? Blygs, Astolf, för dig sjelf!
Om detta just... Är du 'en Kung? en hjelte?
Och, framförallt, en man af heder? Blygs! —
Jag går igen, att söka opp mitt gästrum.

I detsamma han vänder sig om att gå, rör han medvetslöst vid en fjäder, anbragt i en af smaragd-colonnerna, och den hemlighetsfulla förlåten rullas hel och hållen opp med yttersta hastighet.

Försent! Du bönhörd blef emot din vilja!
Mitt ödes gunst bereder mitt förderf.
Förmätna ögon! vågen än en blick,
Och böten sedan med en evig blindhet! —

Den förändrade scenen visar

Prinsessans Sängkammare.

ASTOLF

sedan han länge vid ingången stått orörlig.

Hon är här ej... Lugn, lugn, du vilda hjerta!

Han inträder med hastiga, men osäkra steg.

Nu ingen tvekan mer! Framåt — och dö,
Om så skall ske; men ej ett steg tillbaka!

Med mildare hänryckning.

Det är då här, på detta purpurläger,
Som solen af mitt lif hvar qväll går ner!
Det är då här, som Sömnens engel äger
Sin andel af dess ljus, och i sitt inre säger:
"Hvad glans omkring min vallmo ler!"
Det är då här, hon himlar skådar
I drömmar, hvilkas himmel sjelf hon är,
Och sina stjerne-syskons råd bebådar
Då diktens hulda svandun henne bär.
Här somnar hon, lik månan, då den sänker
Sin kind mot silfvermolnens hufvudgärd,
Och, halft i slummer, ännu tänker
På sympathien mellan verld och verld.
Här vaknar hon, vid paradisets röster
Från träd och fåglar, luft och jord,
Och går, en morgonrodnad ur sin öster,
Af rymden gladt som Drottning spord.
Här sjungs hon in till hvila, ljuft och sakta
Af denna flods guldlockiga Najad,
Som, afundsvärd, får se'n vid bädden vakta
Och jollra fram sin blyga serenad. —
Från gyllne droppar, dansande i ringar,
Hvad mellanting af ljud och tårar klingar!
Hvar ton dör bort — han darrar att bli röjd,

Liksom mitt hjertas bön; men tynar nöjd,
Och låter djupets tystnad sig betäcka.
Han vågar söka blott, men icke väcka
Den sofvande, den späda Kärleken,
Som här, ett naket barn, oskyldigt än,
Ej vet, till hvilka mål hans pilar räcka!

EN FÅGELSTÄMMA.

Hvem är du? Hvad gör du?
Hvart går du? Hvad vill du?
Min slummer du stör ju:
Var sedig, var still du!

ASTOLF.

Hvem vredgas så?

Blickar opp och får se Felicias Paradisfågel, som sitter i en hög bur af silfvertråd och skakar sig med någon förtrytsamhet.

Gullvinge, ack förlåt!
Jag visste ej, att här du har din boning.
Var god! låt oss som vänner skiljas åt:
Om jag dig väckt, hvad vill du till försoning?

FÅGELN.

Knäpp strängen, rör maken
Till mig, att jag hör dig!

När hon gör mig vaken,
Då sjunger hon för mig.

ASTOLF.

En gåtlikt yttrad fordran! — Dock, se der
En präktig luta... Hennes är den, hennes! —
Ja, nu förstår jag fågelns ord, och dennes
Befallning blir min egen hågs begär.
En tjusfull sprittning lockar mina fingrar
Till detta strängspel, smekt af hennes hand
Så många tusen gånger! och jag skingrar
Med milda ljud kanske min oros brand.
När alla känslor sig i en förena,
En stormig suck, som spränger hvarje band,
Då är det ju musik allena
Som öppnar vägen till ett lugnadt land.
En gammal visa tindrar upp i sinnet
Från äldre dagar... Florio — ja, minnet
Bedrar mig ej — han lärde den åt mig.

Spelar och sjunger:

"Hulda Rosa!" — fjäriln frågar
I den dunkla qvällens stund: —
"Säg, hvi afsked jemt oss plågar
När från hvalfvet solen tågar?

Först i nattens skymning vågar
Trohet helga sitt förbund".

Osynligt för Astolf, som står med ryggen vänd mot ingången, kommer **Felicia** in under denna stroph, upplyftande till hälften den ljusgröna sidenförlåten öfver sitt hufvud; men stannar, öfverraskad och förlägen, på sjelfva tröskeln, och bibehåller en stund samma ställning. Hon är klädd i hvitt och ljusblått; hennes drägt är enkel och täckt vårdslös.

FELICIA

för sig sjelf.

Han här! — Hvad är att säga? hvad att göra?
Han har ej lof... han borde gissa det;
Men ack! han är så ljuf att se och höra!

ASTOLF

fortsättande sin sång.

Rosa hörs i tårar svara — —

plötsligt afbrytande.

Hvad? ser jag sannt? —

Han kastar luten ifrån sig, och knäfaller framför den gent emot ingången stående väggspegeln.

En huld vansinnighet
Gör själens bild till bild för kroppens öga.
Gudomliga! om du min **kärlek** vet,
Hvi anar du af mina **qval** så föga? —

Inom mig buren, stundligt, öfverallt,
Hur slugt du lärt, förföriska gestalt,
Af min inbillnings Nu att låna drägten!
Af drottnings-skruden, som Armida bar,
Är blott en nyfödd ros i håret qvar,
Och denna gördel, som magnetiskt drar,
Och denna ställning, sväfvande på flägten . . .
Den lilla slöjan fladdrar, azurklar,
Lätt som en balsamvind vid morgonväkten . . .
Ja, fortfar så, du englahvita dröm!
Lägg handen på ditt hjerta, blid och öm, —
Låt än en suck få svälla gudabarmen,
Hvars himmel, lik din ös i midnatts-varmen,
Bär ljusets liljor i sitt glesa nät;
Och öfver hjessan, höj med andra armen
Den sky, som gömma vill, i afundsharmen,
Ditt rörande, ditt hulda majestät! —
O, vore jag den spegel, som dig sluter
Med skimrets trollmakt i förklarad famn!
Inom det rum, der du din hvila njuter,
O, summe jag, en stråle för minuter,
Ett doft från dessa ljus, ett bländverk utan
namn! —
Din kind får högre färg? Du ljufva villa,

Hvad dock din härmning liflig är och skön!
Du fäller tankfullt ögonlocken . . . Stilla!
Har jag dig skrämt med min förmätna bön?
Du småler — och ur dunkla ögonhåren
Slår evighetens gryning opp sin blick —
O, om jag så orörligt stanna fick,
Och från din åsyn digna ned på bâren!

Han dröjer, med uppsträckta armar, i sitt knäböjande läge.

FÅGELN.

Men hvarför så klaga,
Men hvarför så yra?
Så vänd dig dock . . .

Felicia ger sin fågel en vink att tiga, och smyger sig bortom förlåten.

ASTOLF

uppspringande.

Förbi! Förbi! Till sina elementer
Har min förtjusnings skenbild återgått.
Är det väl af musik, du lockas blott?

Han återtager lutan och börjar åter.

Rosa hörs i tårar svara: —

FELICIA

utanföre.

"Fly, Papilio! från mig;

Mörkret, ack! är hjertats snara;
Kyssar locka mången fara;
Låt mig dem tills dager spara,
Slumra, drömma blott om Dig!"

ASTOLF
vänder sig om, i hänryckt bestörtning.

"Om Dig! om Dig!" — Var det ej hennes röst,
Som i mitt öra klang så klart, så nära?
Min egen visa söng hon . . . Arma bröst,
Din yras tecken alla sinnen bära,
Och synens villa nu blir hörselns ock! —
Men ack! hvad under finns deri ändock,
Då hennes skönhet är den luft jag andas,
Att jag en äolsharpa blef, der den
Med flägt på flägt slår an och tar igen
Accorder, som i säll förvirring blandas?

Han lyssnar.

Välan! jag vill den sista strophen börja;
Att höra, om ock den sitt genljud har —
Nu, Echo, gif mig mildt orakelsvar!

Spelar och sjunger:

Lunas ljusa öga faller
På en jord, för henne kär;
Till sin Sköna, der hon hvilar,

Glad Papilio nu ilar,
Hviskar mellan törnets galler:

FELICIA
utanföre.

"Vakna! se, det dager är."

ASTOLF.

Vid Gud! det svarar . . . Allting tyst igen!
Det svarte dock . . . Låt pröfva än engång:
"Vakna!

FELICIA
liksom förut.

Ja, det dager är."

ASTOLF
utom sig, rusar mot ingången.

Nej, det är hon! det är ej blott ett luftljud,
En yrseldikt! det är hon sjelf!

FELICIA
inträdande.

Ja visst,
Min älskade! hvem vore det väl annars?
Från detta rum är långt till några grannars.

ASTOLF
efter en kort paus.

Så sönk från Empyréen då tillsist

Den sällhet, som med sig dess hela rike bringar,
Ett stjernfall, in i natten af mitt hopp,
Med flygt, mer snabb än sjelfva ljusets vingar? —
Jag har mitt Allt; hvar önskan slutar opp —
Den djerfvaste af drömmar är besannad!

FELICIA.

Du drömmer än, och skall derför bli bannad.

ASTOLF.

Min mogna lyckas fullt utslagna knopp!
Är Du en dröm, må Tidens pendel, stannad,
För evigt glömma sols och månes lopp! —
Min brud! —

FELICIA.

Nog dristigt du det rum beträder,
Som jag fördöljt, i följd af stränga bud;
Men — när din upptäckt dig så hjertligt gläder,
Hur kan jag hota med oraklers ljud? —
Och dock! du borde gå . . . men öfverlåten
Med gränslös tillförsigt, jag nalkas dig:
Jag vet ej, hvilken väg är otillåten,
När det är Du, som visar den åt mig.

ASTOLF.

Men timman brådskar, lik min längtan! Gäcka
Du nändes den, så länge gömd! och räcka

Åt minnets törst, i stället att den släcka, —
Du Grymma! — blott din sång och blott din bild?

FELICIA.

Jag grym? — Hvad kallar Du att vara mild,
Om ej, att låta dig stå här?

ASTOLF

störtar ned och omfattar hennes knän.

Förspilld
Är all min rätt till nåd ... jag nog det känner ... —

FELICIA

upplyfter honom.

Jag räknar ej så strängt med mina vänner.
Se nu i spegeln, om min bild bedrar,
Och hur jag straffar, när min vrede brinner!

Hon slår armarna kring hans hals.

ASTOLF

med halfqväfd röst.

Felicia! —

FELICIA.

Ej sannt? som grupp, som par
Den taflan visst än mer ditt bifall vinner?

ASTOLF.

Hur outsägligt skär i dess kristall
Din himmelska gestalt sig låter skåda!

Mig tycks, som dessa strålars klara fall,
Ett haf af glans, dig bure på sitt svall
För att ditt inres hela ljus förråda.

FELICIA.

Så klar, så lysande står också Du
För mig, så länge du mig älskar lika!
Af andars tänkesätt, på vexling rika,
I detta glas jag ser hvar blink, hvart Nu.
Ty det osynliga i sinnelagen
Ställs här med trofast skildring fram för dagen!

ASTOLF.

Hvad? hör jag rätt? — Förgäfves då man vill
För detta glas, hur ock man bjuder till,
Fördölja af sitt Jag de inre dragen?
De rörelser, som längst inom oss bo?
De skygga tankar, som sig gömda tro
När ord, och ljud, och sjelfva blicken tiga?

FELICIA.

Förgäfves!

ASTOLF.

Ha!

FELICIA.

Hvi häpnar du, att stiga
Så herrlig fram ur djupet af din själ?
Du älskar mig — och du är rädd likväl!

ASTOLF.

Hvad dina ömma ord mitt qval hugsvala! —
Får jag förklara dem?

FELICIA.

Tig — eller tala;
Din tystnad sjelf är ljuf, liksom en sång.
Blott spara mig den skräck, att se, engång,
Din ädla spegelbild af töcken skymmas!
Var viss: min sorg, den skulle bli så lång,
Att sekler kunde i dess skugga rymmas.

ASTOLF.

Hvad mäkta sekler emot denna stund?
Mot våra Viljors eviga förbund?
Men ack!

FELICIA.

Du suckar?

ASTOLF.

Inga villkor finnas
För gudars godhet — sjelf sin lag den är;
Dess hulda gunst kan utan gränsor vinnas;
Just deri den sin gudoms pregel bär.

De magiska ljusen i väggpelarnes alabaster-blommor börja brinna mattare, och under det följande slocknar småningom det ena efter det andra, så att en stigande skymning breder sig öfver rummet.

FELICIA.

Är Kärlek ej af allt den högsta skatten,
Just derför, att han utan gräns sig ger?

ASTOLF.

Ack tala, milda tunga! tala mer;
Hur lent ditt välljud sprids i stilla natten!

FELICIA.

Som palmens blommor, dem vid månljust vatten
En gynsam östans hviskning flägtar ner
I nästa palmens sköt, så ljufligt hviftas
Från kära läppar in i makans bröst
Hvart ord; och detta samtal gläds, att skiftas
Så länge än dess blomsterspråk har röst.

ASTOLF.

Hos mig den tystnar — och ditt öga finne
I spegeln der, hvad än jag osagdt har!

FELICIA.

Ditt öga flammar af en bön? Ditt sinne
Tycks fråga mig, och vänta på ett svar? —
Du vill ej nämna det?

ASTOLF.

I ord ju låter
Det onämnbara icke nämna sig.

Jag vädjar till din blick med trygghet åter:
Se in i min — och han är klar för dig.

FELICIA.

Jag nästan bäfvar för den skrift der lågar;
En blixt är hvarje bokstaf!

ASTOLF.

Nej! den frågar
Med aftonstjernans blyghet, om du rågar
Naturens tjusning till sin högsta brädd;
Det vin af vällust, som vid lifvets bädd
Skänks i från fackelprydda himlasalen,
Då jorden, under månskens-pellen trädd,
Liksom en brud af silfverflor beklädd,
För ruset och dess dröm lycksaligt rädd,
Till munnen sätter skinande pokalen.

FELICIA.

Jag känner, hur mig re'n dess yra når,
Med vågor, skummande af fröjd och smärta,
Med ljus, som glimma, och med moln, som svärta! . . .

ASTOLF.

Och med det nöje af fullkomnad vår,
Hvars rodnad öfver rosens kinder går,
När yppig . . .

FELICIA.

Tryck din hand ej mot mitt hjerta!

ASTOLF.

Hvad? Mina himlar ej jag räkna får?
En ny mig öppnas, vid hvart slag det slår . . .

FELICIA.

Men, för att slå, det måste ock få andas! —

ASTOLF.

Felicia! må död och lif förblandas!
I döden gif det högsta lifs minut!

FELICIA.

Förvägne, gå! I östern redan grånad
Är nattens färg; hon skyndar mot sitt slut.

ASTOLF.

Nej! Natten gillar ömhetens beslut,
Och slår än tätare sitt skugghår ut,
Med doftig prakt från dina lockar lånad!
Liksom en kyss af njutning och af trånad,
Förlängd, fördubblad, skälfvande och het, —
Så vill hon dröja, tyst med hvad hon vet,
Och ana det, som hon ej tänka vågar.

FELICIA
afsides.

Ett sällsamt bryderi, men sällt, mig plågar!

Häftigt.

Men hvad? en vigtig pligt mig återstod!

Hon vänder sig till rubin-springbrunnen.

Kom, blida, fagra Genius, som vandrar
Från källan i min park med lifvets flod,
Att vara mig tillreds, när mörkret klandrar
Med dunkla varningar mitt glada mod!
Kom, liksom förr, när maklig jag ej velat
Derute söka dig i nattens flor;
Kom, liksom förr, när silfverpoppeln spelat
Till ditt behag i tusenstämmig chor!
Från våg till våg du skynde dig på färden,
Som mig till sömn så ofta mullrat in,
När du med sägner från den äldsta verlden
Gjort hennes rika tidebok till min!
Gif hit din balsam, den af njutning fyllda,
Den af odödlighetens ljus förgyllda,
Der hoppets retelse och minnets ro
I hvarje nektarperla sammanbo!
Kom fram! Kom fram!

Den stora vattustrålen i midten af rubinkärlet upplöser sig till en skimrande dimma, som allt mer och mer utvidgas, och äntligen öppnar sig till ett slags tält af genomskinlig dunst, rörligt och vaggande, omkring hvilket de fyra mindre vattusprången

bilda lika så många gullfärgade hvalfbågar. Midt i tältet står

UNGDOMENS GENIUS,

i en luftig klädnad af bländande ljusgrönt, tätt under bröstet sammanhäftad med en solros; på rika gyllne lockar bär han en krans af myrt, nejlikor och eterneller; i handen en jaspisbägare, som han håller under ett af de mindre vattsprången och framräcker ifylld åt Felicia.

GENIEN.

Min ljufva Drottning! gerna
Jag lyder. Väl bekomme dig min dryck!

FELICIA.

Den gäst du ser, han är min tvillingsstjerna;
Att vägra honom kalken, vore nyck . . .

GENIEN.

Jag är din undersåte. Du befaller.
Skall jag åt honom lemna bägarn först?

ASTOLF.

Nej, helge hon den, hon, som väckt min törst!

FELICIA

tager bägarn.

Välan! af helsans flytande kristaller,
Af pulsarna, som genom tingen slå
Från verldens hjerta, låt mig dela få
Med Dig min läskning, Astolf!

Hon tömmer den. En ljuf musik begynner höras från det klingande trädet, och fortfar till slutet af scenen, med småningom växande styrka och liflighet. Genien rågar kalken på nytt och räcker den åt Astolf.

ASTOLF.

upplyfter den högt.

Re'n de gå
Inom mig hvirflande omkring — Den faller,
Den sista lemningen af jordens galler;
Jag trampar dödens udd med trotsig fot! —
Tag då vår vigsels offerskål emot,
Min själs gemål!

Han dricker.

GENIEN.

Dränk alla jordens minnen!
Den stund som är, njut den med alla sinnen!
Bryt opp det snäckskal utaf tid och rymd,
Som håller ögonblickets perla skymd!
I detta Nu hon väntar, full och mogen,
Och Lyckan är dig som en maka trogen.
Glöm, hvad om forntid du och framtid vet:
Det är all Ungdoms enkla hemlighet!

ASTOLF.

Din dryck är dyrbar, nöjets glödning brusar
I hvarje tår, och bitterljuft mig tjusar;

Det nya lifvet skyhögt svalla känns;
Och hvarje nerf af ljungelds-värma spänns!

GENIEN
till Felicia.

Befaller du mig något mer?

FELICIA.

Tillbaka
Du vända må till dina egna värf.
Till Astolf.
Dock, kanske än en drick dig torde smaka?
Om så förhåller sig, blott fordra djerf! —

ASTOLF.

Ja, hulda engel, räck mig, åter bräddad,
Din sällhetsflod bland himlaständer bäddad;
Skänk i, gif hit din kalk ännu engång,
Att paradisets natt blir dubbelt lång!

Sedan Astolf ånyo mottagit och tömt den, försvinner Genien med sitt tält, och man ser åter blott den stora vattustrålen i springbrunnens medelpunkt.

Han smälte bort — — Må allt i dunst försvinna,
Blott Du är verklig, ömma älskarinna!
Vi äro för hvarandra nog, vi två:
Allt öfrigt må till chaos återgå!

FELICIA.

I tårar smälta hän, är ingen smärta,

När solens blick ifrån ett älskadt hjerta
Dem lockar på sin regnbågshimmel fram:
Du gaf mig den; jag är ej otacksam.

ASTOLF.

Säg, af hvilka underbara safter
Har jag druckit? Lent en väf af strålar
Vecklar sig om känslan, och vill smeka
Med en blomsterslummers domningsflägt!
Hvilken hvila i dess dröm sig målar!
Hvilken vaggsång af Naturens krafter
Lullar in de tvenne barn, som leka
Bort den stund, hvars timglas re'n de bräckt!

FELICIA.

När, på dina knän så vänligt buren,
Till ditt sköt jag mig så nära smyger,
Och min hand i dina lockar irrar,
Och min mun vid dina kyssars brand
Mer och mer i orden sig förvirrar:
Med hvad jubel fröjdar sig Naturen!
Från hvart ting en tacksam helsning flyger
Att jag upplöst deras andars band.

ASTOLF.

Suckar, eder, kyssar luftsken blifvit
Som på nöjets himmel flyktigt ila;

Phenix äskar L å g a n s j e l f till maka,
Sluts i ljungelds-famn af hennes arm! —
Kärleken — h v a d har han ännu gifvit,
När han ej gaf a l l t ? ej sönk till hvila,
På engång förtärd och oförtärlig,
I sin eld, invid en älskad barm?

FELICIA
uppsprittande.

Hör du, hvilka sånger?

ASTOLF.

Ja, jag hör dem;
Dina syskon, som på azurn tindra,
Slå de stämda harpor till din ära,
På din brudqväll, hälft utaf mitt Jag!

FELICIA.

Nej! det Zephyr är och Spinarosa,
Som försonats, och som glädtigt bära
Till den verld, der nattens lampor glindra,
Sångens budskap om en himmelsk dag.

ASTOLF.

Ha! de sjunga tätt invid oss!

FELICIA.

Nära

Stå de visst, på nattviols-terrassen.
Ack! nu först, nu först jag hunnit lära
Tydningen af Tonernas behag.

ASTOLF.

En gräns har ordet, och en gräns har tankan;
Men känslan ej . . . Du älskar mig, min brud?

Felicia sjunker till hans bröst. De få, ännu osläckta ljusen slockna nu fullkomligt; endast den stora diamant-stjernan i taket fortfar att lysa, men blott med ett blekt, månskens-likt lampskimmer.

ZEPHYR OCH SPINAROSA
utanföre.

Sött slumra, vår Drottning, bland leende drömmar!
O spriden, jasminer, och j, hyacinther,
Lycksaliga barn af en jord utan vinter,
Kring svällande dunet förtrollningens flor!
När Sången kring förhänget spanande strömmar
Och famnar den hvilande Tjuserskans läger,
Bevingade Syner! hvad blygt han er säger,
Förkunnen den Sköna i hviskande chor!

ZEPHYR.

I ro öfver dalar, i ro öfver kullar
På smäktande stenglar vasallerna nicka,
Och älskade fjärilar tårarna dricka
Som smygt ifrån drömmande ögon sig nyss;

Sof sött! tills Aurora i strålvagnen rullar
Sin mantel vidt ut öfver rodnande landen,
Och systerligt smeker med doftiga handen
Ditt anlet, som småler vid Morgonens kyss.

SPINAROSA.

Då låt mig med kronan, som af amaranter
I parken jag lindat, vid bädden få smycka
De nattliga lockar, som njuta sin lycka
I lek på den värmande snön af din barm —
Och bära än knopparna tårens demanter,
Då låt vid ditt hjerta dem tillrande falla;
Att dö vid ditt bröst, är en bön af dem alla,
Och blommornas bön kan ej väcka din harm.

ZEPHYR.

Jag hör, då i nätter jag vakar, ett echo
Som tränger till lifvets osynliga kärna;
Det ljuder från ofvan, från Kärlekens stjerna,
Som kallar de skimrande syskon till dans.
Hvar gång melodierna kommo och veko,
Jag tänkte på Dig, och din stämma jag hörde;
Med bäfvande flägt jag tangenterna rörde
Som gå genom luften med strängar af glans.

SPINAROSA.

Jag ser, då sig himlen förmörkar, ett öga

Som dock ifrån solen får strålarna låna;
Det blickar från ofvan, från Trohetens måna,
Och Gudomen sjelf är dess sol och dess hopp.
Hvar gång, som det log ur sitt stjerniga Höga
Ett huldrikt "godnatt!" till de somnande gräsen,
Jag tänkte på Dig, och mitt innersta väsen
Flög tacksamt på skyar af vällukt ditopp.

ZEPHYR OCH SPINAROSA.

Än slumra, vår Drottning, bland leende drömmar!
Än spriden, jasminer, och j, hyacinther,
Lycksaliga barn af en jord utan vinter,
Kring svällande dunet förtrollningens flor!
När Sången kring förhänget saktare strömmar
Och lemnar den hvilande Tjuserskans läger,
Bevingade Syner! hvad ej han er säger,
Förkunnen den Sköna i hviskande chor!

De aflägsna sig.

Enslig trakt af parken, vid Odödlighetens källa. Ur hennes klippedjup kastas månbeglänsta vågor i stora, gyllne bågsprång. Det är öfver midnatt.

NÄKTERGALEN
i en Cypress.

Hopp och Kärlek hvila,
Vän förent med vän:

Nattens facklor ila;
Sången vakar än.

Känsla utan maka,
Ungdom utan vår!
Trofast bör du vaka,
Tills din klang förgår.

Strömma, välljud, strömma
Ut i fulla slag,
Medan blomstren drömma
Om sitt lifs behag!

Låt dem dig förskjuta!
Olik är vår lott;
Deras blef — att njuta,
Din — att njutas blott.

Huld är dock att skåda,
Lifvets korta lek!
Hvi skall jag bebåda
Att dess fröjd är svek? —

Dock — du klagar jäfvigt,
Suck af ohörd bön!
Räckte Maj för evigt,
Vore då han skön?

Våg, som ej förrunne,
Låge stel och död;
Ros, som ej försvunne,
Glödde mindre röd.

Dröjde hjertats tjusning
Oförgängligt qvar,
Brunne snart dess ljusning
Ej så morgonklar.

Fagrast blänker tåren,
Blickad i sitt fall;
Blidast lockar våren
Då hans dag är all.

Makter, strängt försvurna,
Nå din drottnings ö:
Sök då hennes urna,
Gråt, som hon, och dö!

Rättelser.

Sid. 137 r. 2 st. Ater l. Åter

— 138 r. 23 }
— 154 r. 16 } st. (i en del exempl.) Ah l. Åh
— 217 r. 12 }

— 287 r. 20 efter beskådning sättes ?

— 293 r. 8 st. utan lika l. utan like.

H
H
75H

